

ပါရဂူ

ဘုရားကျောင်း ။ ။ တံမျက်လှည်းသမား

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၃၇၁/၉၃ (၆)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၉၁၉/၂၀၀၀ (၁၂)

- စီစဉ်သူ • ဦးသိမ်းစိုး
- အကြိမ် • ပထမအကြိမ် ၂၀၀၁ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ
- အုပ်ရေ • ၁၀၀၀
- ထုတ်ဝေသူ • ဦးလှကြိုင် [၀၂၃၃] လောကစာပေ
အမှတ် ၃၊ ငါးထပ်ကြီးဘုရားလမ်း၊
ဗဟန်း။
- မျက်နှာဖုံး • ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊ ရာပြည့်အောင်ဆက်၊
၁၉၉၊ လမ်း ၅၀၊ ပုဇွန်တောင်။
- အတွင်းပုံနှိပ် • ဒေါ်မာလာသိန်း၊ အင်ဖင်နတီ၊
အမှတ် ၁၆၂ ၃၃ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

- ကွန်ပျူတာစာစီ • ကိုထင်ဘုန်း (တောင်ကလေး)
- စာအုပ်ချုပ် • I.C.G (Infinity)
- မျက်နှာဖုံးပန်းချီ • ကိုဆန်း Glory
- တန်ဘိုး •

မာတိကာ

၁။ ဖင့်ကူချည်မျှင်	— — — — —	၁
၂။ ဘုရားကျောင်း တံမျက်လှည်းသမား	— — — — —	၉
၃။ မျက်လုံးတော်လား ရတနာလား	— — — — —	၂၁
၄။ မာရ်နတ်ချွတ်ခန်း	— — — — —	၃၃
၅။ ဥတ္တရာ	— — — — —	၄၅
၆။ အန္တိမသာဝက	— — — — —	၆၁
၇။ ရှင်အာနန္ဒာ၏ နောက်ဆုံးနေ့	— — — — —	၇၁
၈။ သောကဖျောက်နည်း	— — — — —	၈၃
၉။ ရုပ်ထုဆရာ	— — — — —	၉၅
၁၀။ ဂျပန်လူဝင်စား	— — — — —	၁၀၉
၁၁။ မျက်လုံးတော် ဆေးခြယ်ပွဲ	— — — — —	၁၃၇
၁၂။ မာလိနီ	— — — — —	၁၅၉

သီဟရတနာစာပေမှ ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

၁။ သူမ	...	...	ဂျာနယ်ကျော်မမလေး
၂။ ရင်မှတစ်ရွိုက်	...	...	ဂျာနယ်ကျော်မမလေး
၃။ မေတ္တာ	...	...	ဂျာနယ်ကျော်မမလေး
၄။ သူ	...	...	ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်
၅။ နတ်ရေးငယ်ရွှေစာ	...	...	ဂျာနယ်ကျော်မမလေး
၆။ ကမ္ဘာမြေဝယ်	...	...	ဂျာနယ်ကျော်မမလေး
၇။ အိမ်ကြီးမာယာ	...	...	ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်
၈။ လွမ်းလောက်ပေသည်	...	...	ဆောင်းဝင်းလတ်
၉။ စိတ်	...	...	ဂျာနယ်ကျော်မမလေး
၁၀။ ဘုရားကျောင်းတံမျက်လှည်းသမား	...	ပါရဂူ	

ဆက်လက်ထုတ်ဝေမည့်စာအုပ်များ

၁၁။ သေခြင်းနှင့်အားမာန်	...	...	လေသူရဲတစ်ဦး
၁၂။ သူလိုမိန်းမ	...	...	ဂျာနယ်ကျော်မမလေး
၁၃။ သည်အရွယ်	...	...	မောင်သိန်းတန်
(နှမဲလက်လျှော့)
၁၄။ အလွမ်းပင်ဆင့်ကျွမ်းရင်နှင့်	...	...	မိချမ်းဝေ
၁၅။ ရွှေလင်းယုန်	...	...	ဂျာနယ်ကျော်မမလေး
၁၆။ လောကီရတနာ	...	...	ဂျာနယ်ကျော်မမလေး
၁၇။ မာလာရီ	...	...	ဂျာနယ်ကျော်မမလေး
၁၈။ စာရေးဆရာတို့၏အနီးအဝေးပုံရိပ်	...	မြတ်ဆွေ	
၁၉။ စိတ္တဇရုပ်မြင်သံကြားနှင့်ဝတ္ထုတိုများ	...	မောင်ညိုပြာ	
၂၀။ ကမ္ဘာကြီးပျက်စီးလုနီးပြီလော	...	ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်	

ဝင့်ကူချည်မျှင်

တစ်နေ့သ၌ သကျမုနိဗုဒ္ဓသည် နတ်ပြည်နတ်လောကရှိ ကြာရေကန်၏ ကန်ဘောင်ရိုးပေါ်၌ စင်္ကြံလျှောက်နေတော်မူသည်။

ရေကန်ထဲတွင် ပွင့်နေကြသော ကြာပွင့်အားလုံးသည် ပုလဲပမာ ဖြူဖွေးနေကြသည်။ ကြာပွင့်ဗဟိုချက်မရှိ ရွှေရောင်ဝတ်မှုန်ဝတ်ဆံတို့မှ ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် မွှေးကြိုင်သောရနံ့သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်ရှိ လေထဲတွင် အပြည့်ဖြစ်နေသည်။

နတ်ပြည်နတ်လောက၏ နံနက်ခင်းအချိန်ဖြစ်သည်။

အချိန်အတန်ငယ်ကြာသွားသောအခါ သကျမုနိဗုဒ္ဓသည် ကန်ဘောင်ရိုးပေါ်၌ ရပ်တန့်လျက် ကန်ရေပြင်ကို ဖုံးအုပ်ထားသော ကြာရွက်များ၏ အကြားမှ အောက်ဖက်၌ မြင်တွေ့နေရသော ရှုခင်းကို ကြည့်တော်မူလိုက်သည်။ ထိုအခါမှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်သကဲ့သို့ ကျောက်သလင်းပမာ ကြည်လင်နေသော ကန်ရေပြင်ကို

ထွင်းဖောက်လျက် အဝေး၌ရှိနေသော သွေးကန်နှင့် လှံတောင်ကို တွေ့မြင်တော်မူသည်။

ထို့နောက် သကျမုနိဗုဒ္ဓသည် ငရဲအောက်ခြေ၌ တခြား ငရဲသားများနှင့်အတူ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးပြီး ငရဲခံနေရသော ကဏ္ဍတအမည်ရှိ လူတစ်ယောက်ထံသို့ မျက်စိရောက်သွားသည်။

ကဏ္ဍတသည် လူသတ်၊ အိမ်မီးရှို့စသော ဒုစရိုက်အလုပ်များကို ကျူးလွန်ပြုလုပ်လာခဲ့သော မြေကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သုစရိုက်အလုပ်တစ်ခုကိုလည်း ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်နေ့သောအခါ၌ တောနက်တစ်ခုထဲ ဖြတ်သွားစဉ် လမ်းပေါ်၌ တွားသွားနေသော ပင့်ကူငယ်လေးတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်သည်။

ကဏ္ဍတသည် ပင့်ကူကို နင်းချေသုတ်ပစ်ရန် ခြေထောက်ကြွ လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် “မည်မျှပင် သေးငယ်သော သတ္တဝါ ဖြစ်သော်လည်း ဤပင့်ကူတွင်လည်း အသက်ရှိ၏။ ဤပင့်ကူကို အကြောင်းမဲ့ သတ်ဖြတ်မပစ်သင့်” ဟူသော အတွေးပေါ်လာသည်။

ယင်းသို့ အတွေးပေါ်လာသည်ဖြစ်၍ ကဏ္ဍတသည် ပင့်ကူကို အသက်ချမ်းသာ ပေးလိုက်သည်။

ငရဲပြည်ကို လှမ်းကြည့်ရှုသော သကျမုနိမြတ်စွာဘုရားသည် ပင့်ကူအား ကဏ္ဍတအသက်ချမ်းသာပေးခဲ့သည်ကို သတိရသွားတော်မူသည်။ ယင်းကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် သကျမုနိမြတ်စွာဘုရားသည် အကယ်၍ဖြစ်နိုင်ပါလျှင် ကဏ္ဍတအား ငရဲမှထုတ်ဆယ်

ကယ်တင်ရန် အကြံဖြစ်တော်မူလာသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်တော်မူလိုက်သောအခါ ကံအားလျော်စွာ နတ်ပြည်နတ်လောက၏ ပင့်ကူတစ်ကောင် ကျောက်စိမ်းရောင် ကြာရွက်များပေါ်၌ လှပသော ငွေရောင်ချည်မျှင် ယက်ထုတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်တော်မူသွားသည်။

သကျမုနိဗုဒ္ဓသည် ပင့်ကူချည်မျှင်ကို လက်တော်နှင့် အသာအယာကိုင်းပြီးလျှင် ပွင့်အာနေကြသော ပုလဲနှင့်တူသည့် ကြာဖြူပွင့်များကြားထဲက အောက်ဖက် အလွန်တရာ ဝေးကွာသောအရပ်၌ တည်ရှိနေသည့် ငရဲ၏ အောက်ခြေသို့ ချတော်မူလိုက်သည်။

ငရဲပြည်ရှိ သွေးကန်ထဲတွင် ကဏ္ဍတသည် တခြားငရဲခံရသူများနှင့်အတူတကွ မြုပ်ချိပေါ်ချိ ဖြစ်နေသည်။

ပိန်းပိတ်မှောင်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး၌ အမိုက်မှောင်ထဲက တစ်ခါတစ်ရံ မှုန်မှုန်မွှားမွှား ပေါ်ထွက်လာသည်ဟု ယင်ရသော အရာများမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် လှံတောင်မှ မှုန်မှုန်မွှားမွှား မပြတ်မသား မြင်ရသော လှံတံများဖြစ်သောကြောင့် ထိုမြင်ကွင်းမှာ ပြော၍မပြနိုင်လောက်အောင်ပင် စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ဖွယ် မြင်ကွင်းဖြစ်နေသည်။ ပို၍ဆိုးသည်မှာ ထိုနေရာပတ်ဝန်းကျင် တဝိုက်၌ ဘယ်ဆီကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် သုသာန်တစ်ပြင်ကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မကြာခဏထွက်ပေါ်လာသော တစ်ခုတည်းသောအသံမှာမူ ငရဲခံနေရသူများ၏ မသဲမကွဲ ငြီးတွားသံပင်ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ ငြီးတွားသံ ပေါ်နေသည်မှာ ငရဲကျနေသူများ ငရဲ၏ ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်ခြင်း မှန်သမျှကို ခါးစီး ခံနေကြရသည်ဖြစ်၍ မောဟိုက် နွမ်းနယ်နေကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အသံထွက်ငိုကြွေး ရန်အတွက်ပင် အင်အားမရှိကြတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် မြေအကြီးစားပင်ဖြစ်စေကာမူ ကဏ္ဍတသည် လည်း သွေးကန်ထဲတွင် သွေးမွန်းနေသဖြင့် အသက်ပျောက်တော့ မည့် ဖားကဲ့သို့ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးနေသည်။

သို့ရာတွင် တစ်နေ့သ၌ ကဏ္ဍတသည် ဦးခေါင်းမော့လျက် သွေးကန်အထက်က ကောင်းကင်ပြင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ မနုဿလူသားတို့၏ မျက်စိအကြည့်ဒဏ်ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ နေသည့်ပမာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အမှောင်ထုအတွင်း၌ လက်တစ်ခါ မှိန်တစ်ချိန်နှင့် ဝေးကွာသီခေါင်သော အထက်နတ်ပြည် မှ သူ့ထံသို့ ဦးတည်ကျလာသော ပင့်ကူချည်မျှင် တစ်မျှင်ကို တွေ့မြင်သွားသည်။

ပင့်ကူချည်မျှင်ကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါ ကဏ္ဍတသည် ငါး သာလွန်းလှသဖြင့် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ လက်ပန်းပေါင်းခပ်လိုက်သည်။ အကယ်၍ ကဏ္ဍတသည် ယင်းချည်မျှင်ကိုဆွဲပြီး တဖြည်းဖြည်း တက်သွားလျှင် အမှန်တကယ်ပင် ငရဲမှ လွတ်မြောက်သွားနိုင်ဖွယ် ရှိသည်။

ထိုမျှသာမက အဆင်ပြေသွားပါမူကား ကဏ္ဍတသည် နတ် ပြည်နတ်လောကသို့ပင် ဝင်ရောက်သွားနိုင်ကောင်း သွားနိုင်ပေလိမ့်

မည်။ ထို့နောက်တွင်ကား သူ့အနေဖြင့် နောက်ထပ်တဖန် လှံတောင် ပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ သွေးကန်အတွင်းသို့လည်းကောင်း ပြန်ကျ စရာအကြောင်း မရှိတော့ပေ။

ယင်းသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ကဏ္ဍတသည် အချိန်ဆိုင်းမနေ တော့ဘဲ ချည်မျှင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင် လျက် တက်သွားသည်။

မြေအကြီးစားဖြစ်၍ ကဏ္ဍတသည် ယင်းကဲ့သို့ ကြိုးဆွဲ၍ ပေါ်တက်သည့် အလေ့အထ ကောင်းကောင်းရနေသူဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ငရဲနှင့်နတ်ပြည်မှာ တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ မိုင်ပေါင်းသိန်းသန်းမက ဝေးကွာသည်ဖြစ်၍ မည်မျှပင်အလော သုံးဆယ် ဖြစ်နေသော်လည်း ကဏ္ဍတအနေနှင့် နတ်ပြည်ရောက် အောင် လွယ်လင့်တကူ ရှောက်နဲ့တက်သွားရန်မှာမူ မဖြစ်နိုင်ပေ။ အချိန်အတန်ကြာမျှ တက်သွားပြီးသောအခါ ကဏ္ဍတသည် မောဟိုက်လာပြီးလျှင် နောက်ထပ်တစ်ချိတစ်မောင်း ဆွဲတက်သွား နိုင်သည့် အခြေအနေပင် မရှိတော့ပေ။

နောက်ထပ်ဆက်၍ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသောကြောင့် ကဏ္ဍတသည် တစ်အောင့်လောက် နားဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ချည်မျှင်တွင် တွဲလွဲခိုလျက် အောက်ဘက်ငုံကြည့်လိုက်သည်။

ရှိသမျှ အားကိုဖြစ်ညစ်ထုတ်လျက် ကြိုးစားပမ်းစား တက်လာဖြစ်၍ တစ်ခဏအလွန်က သူမြုပ်ချီပေါ်ချီဖြစ်နေခဲ့ရသော သွေးကန်သည် အောက်ဖက်က အမှောင်ထုထဲတွင် ငုပ်လျှိုးကျန်ရစ်

ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မလက်တလက်ဖြစ်နေသော ကျောချမ်းစရာ ထို လှံတောင်သည်လည်း သူ၏အောက်ဖက်တွင် ရောက်နေသည်။ အကယ်၍ သူသည် ယခုနှုန်းအတိုင်း ဆက်တက်သွားပါက မိမိ မျှော်လင့်ထားသည်ထက်ပင် လွယ်ကူစွာ ငရဲက လွတ်မြောက် ကောင်း လွတ်မြောက်သွားနိုင်ပေလိမ့်မည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို ချည်မျှင်ဖြင့် ရစ်ပတ်ထားပြီးလျှင် ကဏ္ဍတ သည် “ယောက်ျားဘသား၊ ယောက်ျားဘသား” ဟု အော်လျက် ငရဲကျလာသည့် အချိန်မှစ၍ နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်း တစ်ခါဖူးမျှ မဟစ်အော်ဖူးသောအသံဖြင့် ဟစ်အော်ရယ်လိုက်သည်။

သို့ရာတွင် အောက်ဖက်တွင်ရှိသော ပင့်ကူချည်မျှင် တစ်ဖက် စွန်း၌ မရေမတွက်နိုင်သော ငရဲခံနေရသူများသည် ပရွက်ဆိတ်တန်း ကြီးပမာ အုပ်မနိုင် ထိန်းမရ သူ့နောက် အတင်းတက်လိုက်လာ ကြသည်ကို မြင်သွားသည်။

ယင်းမြင်ကွင်းကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကဏ္ဍတသည် အလွန်တရာ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားပြီးလျှင် ပါးစပ်အဟောင်း ဝား နှင့် မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြစ်သွားသည်။

ဤသေးမျှင်သော ချည်မျှင်သည် သူတစ်ယောက်တည်း သော ဝန်ဖြင့်ပင် ပြတ်ထွက်သွားနိုင်သည်။ ယခု လူအားလုံး၏ အလေးချိန်ကိုမူ အဘယ်မှာထိန်းထားနိုင်မည်နည်း။

အကယ်၍ ဤချည်မျှင်သည် လမ်းခုလတ်တွင် ရှောင်တခင် ပြတ်သွားပါက အပင်ပန်း အဆင်းရဲခံပြီး မြင့်မားသောဤနေရာသို့

အထိရောက်အောင် တက်လာသော မိမိသည်ပင် ငရဲသို့ ဒလိမ့် ခေါက်ခွေး ပြန်ကျသွားပေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်ရလိမ့်မည်။

ထိုအချိန်အတောအတွင်း ရာပေါင်းများစွာ၊ ထောင်ပေါင်း များစွာသော ငရဲခံနေရသူများသည် နက်ချိပ်နေသော သွေးကန်၏ အောက်ခြေမှ တလိမ့်လိမ့် တလွန်လွန်ထွက်လာကြပြီးလျှင် မလက် တလက် အရောင်ထွက်နေသော ချည်မျှင်သေးသေးကလေးကို ဆုပ် ကိုင်ပြီး တသီတတန်းကြီး ကုပ်ကပ်တွယ်တက်လာကြသည်။ အကယ်၍ မိမိကသာ အချိန်မီ မဟန့်တားလျှင် ချည်မျှင်သည် အလယ်ကနှစ်ပိုင်းပြတ်ပြီး မိမိနှင့်အတူတက ငရဲကောင်တွေအားလုံး ဒလိမ့်ခေါက်ခွေး ကျသွားကြမည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကဏ္ဍတသည် “ဟေ့ ငရဲကောင်တွေ၊ ဒီပင့်ကူ ချည်မျှင်က ငါ့ပစ္စည်းကွ။ မင်းတို့ ဘယ်သူ့ခွင့်ပြုချက်နှင့် တက်လိုက် လာကြတာလဲ၊ ဆင်းကြ၊ အကုန်ဆင်းကြ” ဟု အော် ပြောလိုက်လေ သည်။

ကဏ္ဍတ ဘာလုပ်နိုင်တော့မည်နည်း။ အော်ဟစ်ချိန်ပင် မရ လိုက်တော့ဘဲ လေထဲပျံဝဲကျလာပြီးလျှင် ဂျင်တစ်လုံးကဲ့သို့ လည်ပြီး အမိုက်မှောင်တွင်းသို့ ဇောက်ထိုးကျသွားသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား နတ်ပြည်နတ်လောက၏ သေးမျှင်ပြီး မလက်တလက် အရောင်ထွက်နေသည့် တစ်ခုတည်းသော ပင့်ကူ ချည်မျှင်သည်သာလျှင် လလည်းမရှိ၊ ကြယ်လည်းမရှိသော

ကောင်းကင်အလယ်၌ လွင့်နေလေသည်။

နတ်ပြည် နတ်လောကရှိ ကြာကန်၏ကန်ဘောင်ရိုးပေါ်၌ ရပ်နေတော်မူသော ဗုဒ္ဓသည် ယင်းအဖြစ်အပျက်ကို အတုန်မလှုပ် ရှုစားနေတော်မူသည်။ ရေထဲပစ်ချလိုက်သော ကျောက်တုံးတစ်တုံး ကဲ့သို့ သွေးကန်ထဲတွင် ကဏ္ဍတစုပ်ကနဲ မြုပ်သွားသည်ကို မြင်တွေ့ ရသောအခါ ဗုဒ္ဓသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် တဖန်စင်္ကြံကြွ နေတော်မူလေသည်။

မိမိတစ်ကိုယ်တည်းသာလျှင် ငရဲမှလွတ်မြောက်လိုသည့် ကဏ္ဍတ၏ အကြင်နာမဖက်သော၊ တကိုယ်ကောင်းဆန်သော နှလုံး သား၊ ယင်းစိတ်ထား သဘောထားအားလျော်စွာ အပြစ်ဒဏ်ခံရပြီး ငရဲတဖန် ပြန်ကျသွားရခြင်း၊ ယင်း အဖြစ်အပျက်များမှာ ဗုဒ္ဓ၏ အမြင်၌ ကရုဏာသက်စရာ ဖြစ်နေသည်။

သို့ရာတွင် နတ်ပြည်နတ်လောက၏ ကြာကန်အတွင်း၌ ပွင့်နေကြသော ကြာပန်းကြာပွင့်များမှာမူ ယင်းအကြောင်းအရာများ နှင့်ပတ်သက်၍ စိုးစဉ်းမျှပင် ဂရုမပြုကြပေ။

ပုလဲနှင့်တူသော ကြာဖြူပွင့်တို့သည် ဗုဒ္ဓ၏ခြေတော်ရင်း၌ ဖူးတံများကို ဝှေ့ရမ်းနေကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဝှေ့ရမ်းနေစဉ် ဗဟို ချက်မ၌ရှိသော ရွှေရောင်ဝတ်မှုန်ဝတ်ဆံတို့မှ ထူးထူးခြားခြား ကြိုင် သင်းနေသည့် ပန်းရနံ့သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ ပျံ့နှံ့သွားလေ သည်။

[Ryunosuke Akutagawa ၏ "The Spider's Thread"]

ဘုရားကျောင်း တံမြက်လှည်းသံစား

အလွန်တရာမြင့်မားပြီး အလွန်တရာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် လျက်ရှိသော ဟိမဝန္တာတောင်ထိပ်ရှိ မတ်စောက်လှသည့် ကျောက် တောင်မျက်နှာပြင်၌ မိုးစွန်တဖျား ခိုင်ခန့်စွာတည်ရှိနေသော ဘုရား ကျောင်းတော်သည် တည်ငြိမ် ဣန္ဒြေရစွာ ဘာဝနာပွားများနေသကဲ့ သို့ ထင်နေရသည်။ ကျောင်းတော်အတွင်း၌မူ ဝေနေယျသတ္တဝါ များ၏ ခုနစ်ကပ်၊ ခုနစ်ကမ္ဘာအတွက် လမ်းညွှန်လမ်းပြအဖြစ် ဤ ကမ္ဘာလောကသို့ ကြွရောက်လာတော်မူပြီးပြီဖြစ်သော ကြွရောက် လာလတ္တံ့သော ရွှေရောင်ဝင်းပြီး ထူးထူးခြားခြား သပ္ပာယ်တော်မူလှ သည့် ခုနစ်ဆူသော ဗုဒ္ဓတို့သည် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ စောင့်ကြည့်နေ သကဲ့သို့ ထင်နေရသည်။

ရာစုနှစ်များစွာကစ၍ တရုတ်ပြည်မှလည်းကောင်း၊ တိဗက် ပြည်မှလည်းကောင်း၊ ခရီးအလှမ်းဝေးသော ဣန္ဒိယပြည် အစွန်

အဖျားမှလည်းကောင်း၊ မရေတွက်နိုင်သော ဘုရားဖူးများသည် အတွင်းအဇ္ဈတ္တ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရှာမှီးရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ တရားဘာဝနာ ပွားများခြင်း၊ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ခြင်းအားဖြင့် မဟာပုရိသ ယောက်ျားမြတ်နှင့် ကိုယ်တိုင်ဆက်သွယ်မှု ပြုရန် အတွက်လည်းကောင်း ထိုနေရာသို့ လာရောက်ကြသည်။

ဘုရားဖူးများသည် ခုနစ်ဆူသော ဗုဒ္ဓတို့အား ပုဂ္ဂိုလ်အရ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်း မပြုကြပေ။ ခုနစ်ဆူသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကို လည်း ပုဂ္ဂိုလ်အရ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်း မပြုကြပေ။ ဘုရားဖူးများသည် ခုနစ်ဆူသောဗုဒ္ဓတို့အား ကျေးဇူးဥပကာရ အပြည့်အဝတင်ရှိကြောင်း ပြကြသည်။ အကြောင်းမူကား ယင်းမဟာပုရိသ ယောက်ျားမြတ် တို့၏ ဘဝအလှနှင့် မဟာကရုဏာတော်ကို သိထားကြသည့် အတွက်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဘုရားဖူးများသည် ခုနစ်ဆူသော ဗုဒ္ဓ ရုပ်ပွားတော်များအား ဂရုဂါရဝပြုကြသည်။ အကြောင်းမူကား ရိုးသားအပြစ်ကင်းစင်မှုဖြင့်လည်းကောင်း၊ သဒ္ဓါကြည်ညိုမှုဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထုလုပ်ပုံသွင်းထားသော ရုပ်တုတော်မှန်သမျှသည် စိတ်နှလုံးတည်ငြိမ်မှု ရရှိရေးနည်းလမ်းအဖြစ် ဆောင်ရွက်နိုင်သည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကြီးမားသော ဆွဲငင်အားအပြည့် ရှိနေသည်ဖြစ် ၍ မျက်စိဖြင့် မမြင်မတွေ့ရသော အထက်ဘုံမှလာကြသည့် အ မနုဿ အင်အားစုအတွက် လမ်းဖွင့်ပေးနိုင်သည် ဟူ၍လည်း ကောင်း သိထားကြသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာကစ၍ ဘုရား

ကျောင်းတော်တွင် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ လွှမ်းမိုးလာခဲ့သည်။ ရိုးရိုးကလေးနှင့် လှနေလင့်ကစား၊ ကြယ်တာရာများမှ ညစဉ်ထာဝရအကူအညီအထောက်အပံ့ ရရှိနေလင့်ကစား၊ ခုနစ်ဆူသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များမှ ထွက်ပေါ်နေသည့် ဩဇာအရှိန်အဝါများ ရှိလင့်ကစား၊ သန်းပေါင်းများစွာသော လူတို့၏ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ခြင်း၊ တရားဘာဝနာ ပွားများခြင်း လှိုင်းရိုက်ခတ်လျက်ရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်ရှိလင့်ကစား၊ ဘုရားကျောင်းတော်သည် ဘုရားဖူးများအား ယခင်ငြိမ်းချမ်းမှုကို မပေးနိုင်တော့ပေ။

လာမာကျောင်းတိုက်ရှိ လာမာများသည် အကြီးအကျယ် စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့၏ ဘုရားကျောင်းတော်အတွင်း ဝံ့ဝံ့စားစား ဝင်ရောက်ပူးကပ်လာသော ဩဇာအရှိန်အဝါဆိုးကို ဖမ်းဆုပ်ရန်အတွက် ရှိသမျှစွမ်းအားသုံးပြီး ဘာသာရေး ဓလေ့ထုံးစံများကို ပြုကြသည်မှာ အချည်းနှီး အလဟဿသာလျှင် ဖြစ်နေသည်။ အရုဏ်တက်ချိန်မှစ၍ နေဝင်မိုးချုပ်အထိ ဂါထာမန္တရား ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သံများ ပဲ့တင်ညံ့နေသော်လည်း မည်သို့မှ ခရီးမရောက်ဖြစ်နေသည်။ လာမာကျောင်းထိုင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် တန်ခိုးထက်မြက်သော ရုပ်ဝေးမှ လာမာဘုန်းတော်ကြီးများထံ လှမ်း၍အကူအညီတောင်းသည်။ သို့သော်လည်း တန်ခိုးရှင် ထိုလာမာများလည်း ထိုဘုရားကျောင်းပေါ်တွင် ထိုးနေသည့် ညအရိပ်ကို ဖယ်ရှားဖျောက်ဖျက်ပစ်ရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြပေ။

နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ပျက်အားလျော့သွားကြပြီးလျှင် လာမာ

တို့သည် အထွတ်အမြတ်နေရာကို ဖျက်ဆီးပစ်ခြင်း၏ တာဝန် ကြီးလေးမှုကို သိရှိကြသောကြောင့် ဘုရားကျောင်းကို မြို့လျက် တခြားဘုရားကျောင်း တစ်ဆောင်ဆောက်လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ သည်။ ယင်းသို့ ဘုရားကျောင်း အသစ်ဆောက်လုပ်ရန်အတွက်မှာ မူ သူတို့ကိုယ်တိုင် ကျောက်တုံးကျောက်ပြား အသစ်များကို ထုခွဲပြီး ယူဆောင်လာဖို့ရန်လိုသည်။ အသစ်ဆောက်လုပ်မည့် ဘုရား ကျောင်းကို သာသနာတော်ထမ်း ရဟန်း၏ အဝတ်ဖြစ်သော သင်္ကန်း ကို မဝတ်ရုံ သူတို့၏ လက်နှင့် မည်သည့်အခါမှ မထိရ ဟူ၍လည်း ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ယင်းတစ်ဖက်စွန်းရောက် နောက်ဆုံးပိတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည်မဖော်မီ ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် ဘုရားကျောင်း စင်ကြယ်သန့်စင်ရေးအတွက် နောက်ဆုံးပိတ် ဘာသာရေးထုံးတမ်း စဉ်လာတစ်ခုပြုလုပ်ကြရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ယင်း နေ့ထူး နေ့မြတ်ဖြစ်သော ကဆုန်လပြည့်နေ့ည၌ ဤကမ္ဘာလောကသို့ ကြ ရောက်လာမည့် ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော စွမ်းအားသည် သူတို့ကို အကူအညီပေးကောင်း ပေးလိမ့်မည်ဟု လာမာများက မျှော်လင့်ကြ သည်။ ယင်း စွမ်းအားသည် အမှန်တကယ်ပင် ဘုရားကျောင်းတွင် “အတွင်းအဇ္ဈတ္တ ငြိမ်းချမ်းရေး” ကို ပြန်လည် တည်ဆောက်ပေးနိုင် ပေလိမ့်မည်။

လာမာကျောင်းအတွက် တောက်တိုမယ်ရ ဝေယျာဝစ္စ လုပ် ကိုင်ဆောင်ရွက် ပေးကြသူများထဲတွင် တောင်ပေါ်သား အဘိုးကြီး

တစ်ယောက်ရှိသည်။ ထို အဘိုးကြီးသည် တစ်သက်လုံး ဘာမှ မပြောပလောက်သော်လည်း ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရသည့် အလုပ် တစ်ခုကို လာမာများအတွက် လုပ်ပေးလာခဲ့သည်။ အဘိုးကြီး၏ အလုပ်မှာ ထင်းခုတ်ပြီး ထင်းစည်းကြီးကို ကျောပေါ်ပိုးလျက် မတ်စောက်သော ကျောက်တောင်ကမ္ဘားယံလမ်းမှ လာမာကျောင်းအထိ သယ်ယူလာသည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။ ယင်း အလုပ်ကို အဘိုးကြီးသည် ခိုက်ခိုက်တုန်ချမ်းအေးသည့် ဟိမဝန္တာ ဆောင်းရာသီ၌ပင် ဖြစ်လင့်ကစား မပျက်မကွက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လာခဲ့သည်မှာ ဇရာထောင်းလာသည်ဖြစ်၍ ဒူးကလည်းမခိုင်၊ အဆုပ်နှင့် နှလုံးကလည်း ချွတ်ယွင်းလာပြီဖြစ်သည့် ယခုအချိန်အထိပင် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ အဘိုးကြီးသည် နောက်ဆုံးအင်အားကို ညှစ်ထုတ်ပြီးလျှင် မတ်စောက်သော ကျောက်တောင်ကမ္ဘားမှ ဒယိမ်းဒယိုင်နှင့် ထင်းစည်းကြီးကို သယ်လာစဉ် လာမာကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီးသည် အဘိုးကြီးချိနဲ့နေပုံကို တွေ့ရ၍ အဘိုးကြီးထံ အလျင်အမြန်သွားပြီးလျှင် အဘိုးကြီး၏ ကျောပေါ်က ဆူးတွေထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေသော ထင်းစည်းကို သူ၏ကျောပေါ်ပြောင်းယူလျက် မတ်စောက်သော ကျောက်တောင်ကမ္ဘားယံလမ်းမှ လာမာကျောင်းတော်ရှိရာသို့ သယ်ယူလာခဲ့သည်။

တောင်ထိပ်ရောက်လာသောအခါ တောင်ပေါ်သား အဘိုးကြီးသည် လာမာကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီး၏ ခြေရင်း၌ဝပ်စင်းလိုက်ပြီးလျှင် တပည့်တော်သည် ဘဝများစွာ၏ အကြား၌ရှိသော

‘မဟာဘဝ’ သို့ ထင်းစည်းကို ကျောပေါ်သယ်ဆောင်သွားလိုသည် ဖြစ်၍ ရိုးမြေကျသည်အထိ မိမိအလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ခွင့် ပြုပါရန် ပန်ကြားလျှောက်ထားလိုက်လေသည်။

လာမာ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီးက ပြောသည်။ “သင်ဆန္ဒရှိသလို ပြုလုပ်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး တကားကြီး။ လူတစ်ဦး တစ်ယောက်အနေနှင့် တစ်စုံတစ်ခုသော အလုပ်ကို နောက်ထပ်ပြု လုပ်နိုင်သည့်အခြေအနေ မရှိတော့သည့်အခါ၌ ထိုသူ့အတွက် ပြု လုပ်ဖို့ရန် အခြားအလုပ်တစ်ခုခု ရှိလာတတ်သည်။ ယနေ့မှ အစပြု ပြီး သင်သည် ဘုရားကျောင်းတွင် စံပယ်နေတော်မူသည့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရားအတွက် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်စရာများကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပါ တကားကြီး။”

ထိုနေ့မှအစပြု၍ ထင်းသယ်သော တောင်ပေါ်သားအဘိုးကြီး သည် ဘုရားကျောင်း တံမြက်လှည်းသမား ဖြစ်လာသည်။ သူ၏ စေတနာသဒ္ဓါတရားကလည်း လေးနက်သည်ထက် လေးနက်လာ သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျော်လွန်လာခဲ့သည်။ ဘုရားကျောင်း တံမြက်လှည်းသမားသည်လည်း အိုမင်းသည်ထက် အိုမင်းလာပြီး လျှင် အရွယ်လည်း ကျသည်ထက် ကျလာသည်။ ယခုအခါတွင် တံမြက်စည်းသည် သူ့အတွက် ယခင်ငယ်ရွယ်စဉ်က ကျောပေါ်ပိုး ခဲ့သည့် ထင်းစည်းကြီးလောက်ပင် လေးသည်ဟုထင်လာသည်။ လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် ဘုရားကျောင်းအကြား သွားရသော

ခြေလှမ်း ရာဂဏန်းမျှလောက်သာရှိသည့် အကွာအဝေးသည်လည်း မိုင်ချီရှိနေသည့် ခရီးအကွာအဝေးဟု ထင်လာသည်။

ရွှေချထားသော ဂေါတမရုပ်ပွားတော် စံပယ်နေတော်မူရာ ဖြစ်သော အနုပညာလက်ရာများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ကျွန်းသား ပလ္လင်၏နောက်ဖက်၌ ကျောက်ပြားနှင့် နံရံကြား ဟနေသောအက် ကြောင်းတစ်ခုကို ဘုရားကျောင်း တံမြက်လှည်းသမားကြီး တွေ့မြင် သွားသည်။ ယင်း အပေါက်တဆုံးသို့အထိ သူ၏တံမြက်စည်းကို ထိုး၍မရပေ။ ဘုရားကျောင်း တံမြက်လှည်းသမားသည် ခါးကို တအားကုန်ဆန့်ပြီးလျှင်၊ ချိနဲ့နေသော ကိုယ်လက်ခန္ဓာကို ခါရမ်းပြီး လျှင်၊ တုန်တုန်ချိချိဖြစ်နေသော လက်မောင်းကို ထိုးသွင်းပြီးလျှင်၊ ဟနေသော ကျောက်ပြားကြားထဲတွင် ကပ်သီးကပ်သတ်ဝင်နေသော အမှိုက်ကို ထုတ်ယူပစ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း မည်သို့ပင် ကြိုးစားကြိုးစား သူ၏လက်တံသည် အမှိုက်ရှိရာသို့ ရောက်မသွား ပေ။

အမှိုက်ထုတ်ယူ၍ မရသဖြင့် ဘုရားကျောင်းတံမြက်လှည်း သမားသည် ဗျာများနေသည်။ အကြိမ်များစွာပင် ဘုရားကျောင်း တွင် မြူမှုန်တစ်မှုန်မျှ ကျန်မနေအောင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီးသည့် အခါတိုင်း ပလ္လင်တက်နောက်က ကျောက်ပြားအက်ထဲတွင် ရောက် နေသည့် အမှိုက်ဆီအာရုံရောက်သည့်အခါ ဘုရားကျောင်းတံမြက် စည်းလှည်းသမားကြီးသည် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရသည်။ အိုမင်း ရွတ်တွဲပြီး အရေတွန့်နေသည့် သူ၏လက်သည် ဘုရားကျောင်းမှ

မသန့်ရှင်း မစင်ကြယ်သည့် အပြင်အပ ဗဟိဒ္ဓမြူမှုန် အမှိုက်သရိုက် တစ်မှုန်တစ်စမျှ မကျန်အောင် သန့်စင်အောင်လုပ်ရသည့် ဂုဏ်ထူး ဝိသေသပေးအပ်ထားခြင်း ခံရသောလက်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယင်း ကျောက်ပြားအက်ထဲ၌ မြူမှုန်အမှိုက်သရိုက် ကျန်ရှိနေသည်။ ဘုရားကျောင်း တံမြက်လှည်းသမားကြီးသည် ထပ်ခါတလဲလဲ ကြိုး စားအားထုတ်ရှာသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ချိနဲ့ အားပျော့နေသော ကိုယ်ခန္ဓာသည် သူ၏စိတ်ဆန္ဒကို မလိုက်လျော့တော့ပေ။

တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့သဖြင့် ဘုရားကျောင်းတံမြက် လှည်းသမားကြီးသည် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ရှေ့တော်မှောက်၌ ဝပ်တွားပြီးလျှင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဆုတောင်းမေတ္တာပို့နည်း များကို မသိနားမလည်သည်ဖြစ်၍ ရိုးရိုးစင်းစင်းပင် “အကျွန်ုပ်၏ ဘုရားကျောင်း သန့်ရှင်းရေးအလုပ် အောင်မြင်ထမြောက်အောင် စောင့်မကြည့်ရှုတော်မူပါ” ဟု စင်ကြယ်သော နှလုံးသားဖြင့် လျှောက်ထားတောင်းပန်လိုက်သည်။ ဆရာအရှင်မြတ်များသည် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးတစ်ယောက်ထံ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သူလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် နိုင်စွမ်းရှိနေသည့် အချိန်ကာလအထိ မည်သည့်အခါမျှ ချဉ်းကပ် ရောက်ရှိ မလာကြပေ။ သို့ရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ နောက်ဆုံးကြိုးပမ်း ချက် အောင်မြင်ထမြောက်မှု မရှိသည့်အခါ၌မူ ဆရာအရှင်မြတ်များ သည် အဝေးမှ ကြည့်မနေကြပေ။

တစ်ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ဘုရားကျောင်း တံမြက်စည်းလှည်းသမားကြီးလည်း ဝပ်

တွားနေတုန်းပင်ရှိသည်။

ထို့နောက် တောင်အောက်ဖက်ရှိ တောင်ဝှမ်းတစ်လျှောက်မှ လှည်းကောင်း၊ အရပ်လေးမျက်နှာရှိ တောင်ထွတ်တောင်ထိပ်များမှ လှည်းကောင်း၊ တိုးညှင်းသော ညည်းသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။ ယင်း ညည်းသံသည် တစ်ဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာပြီးလျှင် အနီးသို့ကပ်လာ လျက် အရှိန်အဟုန်မြင့်လာသည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းရှုရှိုက်လိုက် သကဲ့သို့ဖြစ်လာသည်။

ယင်းအသံကို ကြားနေရသော တောင်ပေါ်သားအဘိုးကြီး သည် ယင်းအသံသည် ဟိမဝန္တာ တောင်ကြားပေါ်သို့ အရှိန်အဟုန် ပြင်းစွာ မြင့်တက်လာသော တောင်လေနီကြမ်း ဖြစ်သည်ဆိုသည်ကို ချက်ခြင်းသိရှိသွားသည်။

လေမုန်တိုင်းသည် အနီးသို့ရောက်လာပြီ။ တောင်ပေါ်ရှိ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်၌ နှစ်ဖက်နှစ်ထောင့်မှ နှစ်မြွှာခွဲပြီးလျှင် တရှိန် ထိုးဝှေ့ရမ်းတိုက်ခတ်လာသည်။ သို့ရာတွင် လေ၏ အရှိန်အဟုန် သည် ဖွင့်ထားသော ဘုရားကျောင်းတံခါးမှလှည်းကောင်း၊ ပြတင်း ပေါက်များမှလှည်းကောင်း၊ ဘုရားကျောင်းအတွင်းသို့ စိုးစဉ်းမျှပင် ဝင်ရောက်မလာပေ။

ဘုရားကျောင်း တံမြက်လှည်းသမားကြီးသည် စောင့်ဆိုင်း နေသည်။ 'လေနီကြမ်းကမူ ဒေါသပုန်ထနေသည်။ မခွဲမဖြတ်သော ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ဘုရားကျောင်းနံရံ သည် လေအရှိန်အဟုန်ပြင်းသဖြင့် တုန်ခါသွားသလို ထင်ရသည်။

သို့သော်လည်း ဘုရားကျောင်းအတွင်းဖက်၌မူ ငြိမ်နေသည်။ လေနီကြမ်း၏ အစွမ်းအစသည် ဘုရားကျောင်းတံစက်မြိတ်၌ ရပ်တံ့သွားသည်။

လေပြင်မုန်တိုင်း တိုက်ခတ်သံကြောင့် နားပင်းမတတ်ဖြစ်သွားသည်။ ဘုရားကျောင်း အတွင်းဖက်၌ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ် တိတ်ဆိတ်ခြင်း ကြီးစိုးနေသည်။ ငြိမ်းချမ်းသော တိတ်ဆိတ်ခြင်း မဟုတ်ပေ။ လူသား၏ သောတပသာဒ အင်အားနယ်ပယ်၏ အပြင်ဖက်ကဖြတ်သွားသော ကြောက်ဖွယ်လိလိ တွန်းကန်လှုပ်ရှားခြင်း တိတ်ဆိတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် စူးရှပြင်းထန်သော ဇယမင်္ဂလာ တီပိုးမှုတ်သံ ကြီးပမာ လေနီကြမ်းသည် ဖွင့်ထားသောတံခါးအတွင်း ဆောင့်တိုးဝင်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်အတွင်း စွပ်ထိုးလိုက်သော လှံတံကြီးပမာ တစ်ရှိန်ထိုး တိုးဝင်လာသည်။ ရန်အငြိုးကြီးနှင့် အဆောက်အအုံအတွင်း ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်။

ဘုရားကျောင်း တံမြက်စည်းလှည်းသမားကြီး သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် တံမြက်လှည်းထားသော ဘုရားကျောင်းသည် တစ်ခဏအတောအတွင်း၌ပင် ဖုန်မှုန့်အပြည့် ဖြစ်သွားပြီးလျှင် အသက်ရှူရကြပ်လာသည်။ ဦးခေါင်း ထောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ တံမြက်လှည်းသမားကြီးသည် သူလက်လှမ်းမမှီသော ကျောက်ပြားအက်ကြားထဲ ဖုန်မှုန့်ထုကြီး ဝင်မွေ့သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ဘုရားကျောင်းထဲက လေအဟုန်သည် မည်မျှအမျက်

ပြင်းထန်နေသနည်းဆိုလျှင် ဘုရားကျောင်း တံမြက်လှည်းသမား ကြီးသည် ဘုရားကျောင်း တံခါးမကြီးကို ထပ်တံရန် မတ်တတ်ရပ် ရှိပင် မရဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် တအံ့တဩဖြစ်ရသည်မှာ ခုနစ် ဆူသော ဗုဒ္ဓ၏ရှေ့တော်မှောက်၌ ထွန်းညှိပူဇော်ထားသော အမွှေး တိုင်မီးများသည့် လှုပ်ရုံမျှပင် မလှုပ်ကြပေ။

ဘုရားကျောင်းသည် အပြင်ဖက်၌ ရုတ်တရက်ငြိမ်သက်သွား သည်။

လေနီကြမ်းသည် ဘုရားကျောင်းထဲတွင် ဟင်းလင်းထားခဲ့ ပြီးလျှင် အရှိန်အဟုန်နှင့် ဝှေ့ရမ်းတိုက်ခတ်သွားသည်။ ဘုရား ကျောင်းထဲက ဖုန်မှုန့်နှင့် အမှိုက်သရိုက် မှန်သမျှကိုလည်းကောင်း၊ မစင်ကြယ် မသန့်ရှင်းသော ရုပ်ဝတ္ထု မှန်သမျှကိုလည်းကောင်း စုပ်ယူသွားသည်။

ဘုရားကျောင်း တံမြက်လှည်းသမားကြီးသည် လက်အုပ်ချို ပြီး ဝပ်တွားမြဲ ဝပ်တွားနေသည်။

လာမာ ဘုန်းတော်ကြီးများ ရောက်လာကြသောအခါ အကြောင်းစုံကို ကြားသိရသည်ဖြစ်၍ ကျောင်းထိုင် လာမာ ဘုန်းတော်ကြီးက ဤသို့မိန့်ကြားသည်။

“ယနေ့ ကဆုန်လပြည့်နေ့ညတွင် ကျုပ်တို့ ဗုဒ္ဓ၏ဂုဏ်တော် များကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ကြမည်။ မိမိကိုယ်ခန္ဓာ စင်ကြယ် သန့်ရှင်းပါစေဟူ၍ ဆုတောင်းနေစရာမလိုပေ။ မိမိကိုယ်ခန္ဓာ စင်ကြယ်သန့်ရှင်းရေးသည် ဆုတောင်း၍ရသည့်အရာ မဟုတ်ပေ။

အထွတ်အမြတ် နေရာမှန်သမျှ၌ မကောင်းဆိုးဝါး အင်အားစုများ သည် မစင်ကြယ်မသန့်ရှင်းသည့် အရာကိုထည့်ထားရန်အတွက် ရုပ်ဝတ္ထု တစ်ခုခုကို အစဉ်မပြတ်ကြိုးစား ရှာဖွေကြသည်။ ဘုရား ကျောင်း၌ အဖျက်အင်အားစုသည် ကြမ်းပြင် ကျောက်ပြားအက်ထဲ တွင် ဖုန်မှုန့် အမှိုက်သရိုက် ထည့်ထားတတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားနှင့် တာဝန်ဝတ္တရား အပြည့်အဝ ကျေပြန်မှု ကြောင့် အဆင့်မြင့် 'မဟာဘဝ' အတွင်းက ဝင်းတံခါးအားလုံး ပွင့်နေကြသည်။ ဘုရားကျောင်း စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသွားပြီ။

ထိုနေ့ည လပြည့်ဝန်း ထွက်ပြုလာချိန်၌ ကုသိုလ်တရား ပွားများဆည်းပူးထားသော ဘုရားကျောင်း တံမြက်လှည်းသမားကြီး ၏ ဝိညာဉ်သည် 'မဟာဘဝ' သို့၊ ဘဝများစွာတို့၏ အကြား၌ရှိ သော 'မဟာဘဝ' သို့ ပြောင်းသွားသည်။

[၁၉၃၀ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် မဟာဗောဓိဂျာနယ်မှ]

မျက်လုံးတော်လား၊ ရတနာလား

ဗုဒ္ဓခေတ်ဝန်းကျင်၌ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် အုပ်ချုပ်ရေးစနစ် နှစ်ခုသည် စင်ပြိုင်လွှမ်းမိုးလျက်ရှိနေသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ် တစ်ခု မှာ သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်စိုးမိုးအုပ်ချုပ်သည့် စနစ်ဖြစ်ပြီး၊ အခြား အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်တစ်ခုမှာ အများဆန္ဒအရ အုပ်ချုပ်သည့် စနစ် ဖြစ်သည်။ ယင်း နှစ်မျိုးအနက် ဝဇ္ဇီနိုင်ငံသည် အများဆန္ဒအရ အုပ်ချုပ်သည့်နိုင်ငံများထဲတွင် ရှေ့သွားဖြစ်ပြီး ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်နှင့် သားတော် အဇာတသတ်တို့ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်သည့် မဂဓနိုင်ငံသည် ဘုရင်စနစ်အုပ်ချုပ်ရေး နိုင်ငံများထဲတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် နိုင်ငံဖြစ်သည်။

မဂဓနိုင်ငံ၌ ခမည်းတော်ဗိမ္ဗိသာရဘုရင် ကွယ်လွန်သော အခါ သားတော်အဇာတသတ် ထီးနန်းစိုးစံသည်။ ဘုရင်အဇာ တသတ်နောက် သူ့သားတော် သုဗာဟု ထီးမွေနန်းမွေဆက်ခံသည်။

သုဗဟုဘုရင် ကံကုန်သွားသည့်အခါ သူ၏သားတော် သုဓနက ရာဇပလ္လင်ပေါ်ရောက်လာသည်။ သုဓနဘုရင် မျက်နှာလွှဲသွားသည့် အခါတွင် သုဓန၏သားတော် မဟိန္ဒရက တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်း လုပ်သည်။

ထိုအချိန်၌ အိန္ဒိယအရှေ့ပိုင်းဒေသ၌ ဥတ္တရအမည်ရှိ မထေရ် တစ်ပါး သီတင်းသုံးနေထိုင်လျက်ရှိသည်။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ အရာ၌ အလွန်တရာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသည့် မထေရ်တစ်ပါး ဖြစ် ၍ ဘုရင်မဟိန္ဒရက ဥတ္တရမထေရ်အရှင်အား အထူးပင်ကြည်ညို လေးစားသည်။ ပြည့်သူပြည်သားများသည် ကုက္ကုဒ္ဒပါလအမည်ရှိ အရပ်၌ ဥတ္တရမထေရ် သီတင်းသုံးနေထိုင်ရန်အတွက် ကျောင်းတစ် ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထားသည်။ ယင်းကျောင်းတိုက်သည် ကုက္ကုဒ္ဒရုံကျောင်းတိုက် အမည်ဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားနေသည်။

ဘုရင်မဟိန္ဒရ နတ်ရွာစံသွားသောအခါ ထီးနန်းအရိုက်အရာ ကို သားတော် ကမသ က ဆက်ခံသည်။ ထိုအချိန်၌ မဂဓနိုင်ငံတွင် ပုဏ္ဏေးမအမယ်အိုတစ်ဦးရှိသည်။ အသက် ၁၂၀ ရှိနေပြီ။ ပုဏ္ဏေးမ ကြီးတွင် သားသုံးယောက်ရှိသည်။ တစ်ယောက်၏အမည်မှာ ဇေ ဟုခေါ်သည်။ အခြားတစ်ဦးမှာ သုဇေ အမည်တွင်သည်။ တတိယ သားကိုမူ ကလျာဏ ဟုခေါ်သည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံလောက် ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုများသည့် နိုင်ငံ တခြားရှိမည် မထင်ပေ။

ထိုအချိန်ကလည်း အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုများ

နှင့် အယူဝါဒများသည် အလွန်တရာ ထွေပြားလှပေသည်။ အတ္တဝါဒကို ယုံကြည်သူများရှိသလို အနတ္တဝါဒကို ယုံကြည်သူများ လည်း ရှိသည်။ အတ္တဝါဒကို ယုံကြည်သူများထဲတွင်ပင် ဂိုဏ်း အမျိုးမျိုး ကွဲနေသည်။ အဟိံသာဝါဒကို တစ်ဘက်စွန်းရောက် လက်ခံထားသည့် ဂျိန်းဝါဒကဲ့သို့သော ဝါဒများလည်းရှိသည်။ သေလျှင် ကိစ္စပြတ်သည်ဟု ယူဆထားသည့် စာရဗာကတို့၏ လောကာယတဝါဒလည်း အမြစ်ပြတ်မသွားပေ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကံကိုပုံချသည့် နိယတိဝါဒသမားများ၏ ခေတ်လည်း မကုန်သေးပေ။

ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူပေ။ မိမိတို့ နှစ်သက်ရာနှစ်သက်ရာ အယူဝါဒကို တီထွင်သည့် ရသေ့ရဟန်းများကို ကိုးကွယ်ကြသူများရှိသကဲ့သို့ နတ်ဘုရားများကို ကိုးကွယ်ကြသူများလည်း ရှိသည်။ နတ်ဘုရားများကို ကိုးကွယ်ကြသူများထဲတွင်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတူပေ။ အချို့က သီဝနတ်ကို ပူဇော်ကြပြီး တချို့က ဗိဿနိးနတ်ကို ကိုးကွယ်ကြသည်။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အပူဇော်အပသခံမှာ မဟေသရနတ်ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့အားဖြင့် အယူဝါဒနှင့် ကိုးကွယ်မှုများ ထွေပြားနေလေရာ တစ်အိမ်ထောင် တစ်မိသားစုအတွင်းမှာပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ယုံကြည်မှုများ ကိုးကွယ်မှုများ ကွဲပြားခြားနားနေတတ်သည်။ ပုဏ္ဏားမကြီး၏ အိမ်ထောင်မိသားစုထဲတွင်လည်း ဤနည်းအတိုင်း ပင်ဖြစ်နေသည်။ သားသုံးယောက်သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အယူဝါဒ ကွဲပြားခြားနားနေသည်။ ကိုယ်သန်ရာ သန်ရာ

ကိုသာ ကိုးကွယ်နေကြသည်။ သားသုံးယောက်အနက် ဇယ က မဟာဒေဝနတ်ကို ကိုးကွယ်သည်။ သုဇယက ကပိလရသေ့ကို ပူဇော်သည်။ တတိယသားဖြစ်သူ ကလျာဏကမူ ဗုဒ္ဓဘုရားကို အကြည်ညိုပွားသူဖြစ်သည်။

ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် မိမိတို့ယုံကြည်သည့် အယူဝါဒ နှင့် ပတ်သက်၍လည်း အတော်အတန် တီးမိခေါက်မိထားသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်း မဆိုင်လိုက်နှင့် ဆိုင်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် အယူဝါဒနှင့် ပတ် သက်ပြီး ငြင်းကြခုံကြလေတော့သည်။ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် အခြားကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်လျှင် ရင်ကြားစေ့ကြသော်လည်း ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်မူ တစ်ယောက်နှင့် တစ် ယောက် အသာမပေးကြပေ၊ အကြောမခံကြပေ။ အဘောင်အာရင်း သန်သန်နှင့် ငြင်းကြခုံကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ငြင်းယင်းခုံယင်း က ဓားတပြတ် တုတ်တပြတ်ပင် ဖြစ်လိုက်ကြသေးသည်။ ကြာသော် သူတို့ အမေအိုကြီးက စိတ်မရည်တော့ပေ။

“ဟဲ့ ... နင်တို့သုံးယောက် ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ နင်တို့ အတွက်ဘာမှ မပူပင် မကြောင့်ကြရအောင် ငါအားလုံးစီမံပေးထား တယ်၊ အစားဆိုရင်လဲ အစားမို့၊ အဝတ်ဆိုရင်လဲ အဝတ်မို့၊ နင်တို့ အတွက် ဘာမှလိုလေသေးမရှိဘူး၊ ဒါနဲ့တောင်မှ နင်တို့တကျက် ကျက် ဖြစ်နေကြတယ်၊ နင်တို့အတွက် စိတ်ညစ်တာနဲ့ ငါတော့ သေတောင်သေချင်ပြီ”

အမေအိုကြီး မြည်တွန်တောက်တီးသောအခါ သားသုံး
ယောက်ကပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတည့်တာဟာ
အစားအတွက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဝတ်အတွက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး၊
ကျွန်တော်တို့ အငြင်းပွားနေကြတာ အယူဝါဒနဲ့သာ ပတ်သက်ပါ
တယ်၊ ဘယ်ဆရာအရှင်မြတ်ဟာ အတော်ဆုံးလဲ၊ ဘယ်အယူဝါဒ
ဟာ အမှန်ကန်ဆုံးလဲဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ငြင်းခုံနေကြတာပါ”

ပုဏ္ဏားမကြီးသည် အသက်တစ်ရာပင် ကျော်နေပြီဖြစ်၍
အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေသူဖြစ်သည်။ သူ့သားများ ဤနည်း
အတိုင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ငြင်းခုံနေလျှင် သံသရာဆုံး
တော့မည်မဟုတ်ဟု သိရှိနားလည်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နည်းလမ်းတစ်ခု
ညွှန်ကြား ပြောပြလိုက်လေသည်။

“နင်တို့ ဉာဏ်တစ်မိုက်တစ်ထွာလောက်နဲ့ ဘယ်သူက မှန်
တယ်၊ ဘယ်သူက မှားတယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊
အဲဒီလို ငြင်းယင်းငြင်းယင်းနဲ့ နင်တို့ အသက်ထွက်မှာပဲ၊ အဲဒီတော့
ငါနင်တို့ကို အကြံဉာဏ် တစ်ခုပေးမယ်၊ နင်တို့ကို အဖြေပေးနိုင်
မယ့် ပညာရှင် တစ်ဦးတစ်ယောက်ဆီကိုသွားပြီး နင်တို့ ကိုယ့်အယူ
အဆကို တင်ပြကြ၊ အဲဒီ ပညာရှင်က နင်တို့ကို ဘယ်သူက
မှန်တယ်၊ ဘယ်သူက မှားတယ်ဆိုတာ အဖြေပေးလိမ့်မယ်”

မိခင်အိုကြီး အကြံပေးသည့်အတိုင်း ညီအစ်ကိုသုံးယောက်

သည် သူတို့အတွက် အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်မည့် ပညာရှင် အရှာထွက်
 လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သည့် ပညာ
 ရှင်ကို သူတို့ တော်တော်နှင့် ရှာမတွေ့ကြ။ တစ်ယောက်တွေ့ပြန်
 လည်း မဟန်၊ တစ်ယောက် တွေ့ပြန်လည်း မဟန်နှင့် ပြန်ခဲ့ရသည်
 သာများသည်။ ဤတွင် တစ်ယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်က သူတို့ကို
 သတင်းပေးသည်။

“မိတ်ဆွေတို့၊ ကုက္ကုဋ္ဌပါလအရပ် ကုက္ကုဋ္ဌရုံကျောင်းတိုက်
 မှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ဥတ္တရဘွဲ့မည်ရှိတဲ့ မထေရ်ဟာ ပညာဉာဏ်
 အရာမှာ အတော်ကျော်ကြားတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ဆီ မိတ်ဆွေတို့
 သွားယင် မိတ်ဆွေတို့အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝပါလိမ့်မယ်”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ဆီက သတင်းရ၍ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည်
 ကုက္ကုဋ္ဌရုံကျောင်းရှိရာသို့ သတင်းမေးပြီးသွားကြသည်။ ကျောင်း
 သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားကြသည်။ ကျောင်းတွင်
 ဥတ္တရမထေရ်ကို ဖူးတွေ့ကြရသည်။ မထေရ်က ကိစ္စကိုမေးမြန်း
 သည်ဖြစ်၍ လာယင်းကိစ္စကို ပြောပြကြသည်။ ပထမ ဇယ က
 ပြောပြသည်။

“တပည့်တော် မဟာဒေဝနတ်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ
 တယ်၊ မဟာဒေဝနတ်ဟာ အင်မတန် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ် ကြီးမားပါ
 တယ်၊ တရိပုရအသူရာ နတ်မင်းကြီးကိုတောင် နှိမ်နင်းနိုင်စွမ်း ရှိပါ
 တယ်၊ ဂေါတမဗုဒ္ဓကတော့ အဲဒီလို အသူရာနတ်မင်းကို နှိမ်နင်း
 နိုင်တဲ့ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်မျိုး မရှိပါဘူး။”

သုဇယကလည်း သူ့အယူအဆကို တင်ပြသည်။

“ကပိလရှင်ရသေ့ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကျိန်စာဆိုလိုက်ယင် မှုန်မှုန်ညက်ညက် ကျေသွားနိုင်စေတဲ့ တန်ခိုးရှိသူဖြစ်ပါတယ်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓကတော့ အဲဒီလိုတန်ခိုးမျိုး မရှိပါဘူး။ ဂေါတမဗုဒ္ဓဟာ အကျင့်တရားကို ကျင့်ပေမယ့် သူတစ်ပါးကို ကျိန်စာဆိုနိုင်လောက် တဲ့ တန်ခိုးသတ္တိမျိုး မရပါဘူး။”

ကလျာဏ မပြောခင်ပင် ဥတ္တရမထေရ်က ပြန်လည်ဖြေကြား သည်။

“အကျင့်တရားကို ကျင့်တယ်ဆိုတာဟာ အမျက်ဒေါသ ထွက်ဖို့လဲမဟုတ်ဘူး။ သူတစ်ပါး ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ကျိန် စာဆိုဖို့လဲ မဟုတ်ဘူး။ မသတ်ဘဲနဲ့၊ မရိုက်မနက်ဘဲနဲ့၊ တစ်နေ့နေ့ မှာ မလွဲမရှောင်သာ သေရမယ့်သေမျိုးဖြစ်တဲ့လူကို သတ်ဖို့ကြိုးစား တာဟာ အလွန်တရာ မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပေတယ်။ အဲဒီလို ကြိုး စားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဝင်လှဝင်ဆဲဖြစ်နေတဲ့ နေကို လက်ထဲက တုတ်နဲ့ ခြောက်လှန့်ပြီး ‘ငါ့နေကို မောင်းထုတ်ပစ်နိုင်တယ်’ လို့ ဝါကြွား နေတဲ့ လူမိုက်လူရူးနဲ့ ဘာမှ မခြားဘူး။

“ဂေါတမဗုဒ္ဓဟာ ကမ္ဘာလောက အကျိုးရှိရာ ရှိကြောင်း အတွက်သာ ကြိုးပမ်းအားထုတ်တော်မူတယ်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓရဲ့ တရား ဟာ သူတစ်ပါးကို မညှဉ်းဆဲ မသတ်ဖြတ်ရဆိုတဲ့ အဟိံသာတရား ဖြစ်တယ်။ ဗုဒ္ဓတရားတော်ကို ယုံကြည်မြတ်နိုးတဲ့လူလဲ မည်သူမဆို အဟိံသာဝါဒကိုသာ လက်ကိုင်ထားတယ်။ ဂေါတမဗုဒ္ဓဟာ သူတစ်

ပါးအတွက် အကျိုးရှိရာ ရှိကြောင်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်
ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဉာဏ်အလင်းရောင်ရအောင် ကြိုးပမ်းခြင်း
ဖြစ်တယ်။ မိမိ တပည့်သာဝကများကိုလဲ 'ဗဟုဇနဟိတာယ' ဆိုတဲ့
သူတစ်ပါးအကျိုး သည်ပိုးရန်အတွက် ညွှန်ကြားဆုံးမတော်မူတယ်။
ဗုဒ္ဓတရားကို လိုက်နာကျင့်ကြံတဲ့လူတွေလဲ သူတစ်ပါးအန္တရာယ်
ဖြစ်မယ့်အလုပ်ဆိုယင် ဘယ်အလုပ်မျိုးကိုမှ မလုပ်ဘူး။

“မဟာဒေဝနတ် ကိုးကွယ်သူတွေကတော့ ကြမ်းကြုတ်တယ်။
ရက်စက်တယ်။ လူ့အသားကို စားချင်တယ်။ လူ့အသွေးကို သောက်
ချင်တယ်။ လူ့ခြင်ဆီကို စုပ်ချင်တယ်။ သူတစ်ပါးကို သတ်ချင်ဖြတ်
ချင်တယ်။ မဟာဒေဝနတ် ကိုယ်တိုင်ကလဲ ကြမ်းကြုတ်တယ်။
မေတ္တာကရုဏာမဲ့တယ်။ သူ့ကိုကိုးကွယ် ပသတဲ့အလုပ်ဆိုတာဟာ
ညည်းဆဲသတ်ဖြတ်ခြင်းမှ တစ်ပါး အခြားမရှိဘူး။ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့
လူဟာ ညည်းဆဲသတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်း လက်ကိုင်
ထားသူကို ဘယ်မှာ ကိုးကွယ်မှာလဲ။ တကယ်လို့ ညည်းဆဲသတ်ဖြတ်
မှု၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုဟာ ကိုးကွယ်ပူဇော်ရာဖြစ်တယ်ဆိုယင်
ခြင်္သေ့တို့ ကျားတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ မကိုးကွယ်မပူဇော်သလဲ”

ဥတ္တရမထေရ်၏ တရားအဆုံးတွင် ဗြာဟ္မဏလုလင်နှစ်ဦး
သည် အမှန်ကို နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီး သရဏဂုံသုံးပါး
သာလျှင် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ကျသွားကြသည်။
ပင်ကိုယ်က ဗုဒ္ဓတရားကို သက်ဝင်ပြီးဖြစ်သူ ကလျာဏမှာမူ ဗုဒ္ဓ
တရားကို ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးတက်ယုံကြည်သွားသည်။

ညီအစ်ကို သုံးဦးသားသည် အားရရွှင်လန်းစွာဖြင့် အိမ်ပြန်လာကြသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သူတို့၏မိခင်အိုကြီးအား အကျိုးအကြောင်း ပြန်လည်ပြောပြကြသည်။

“မိခင်၊ ဥတ္တရမထေရ်၏ တရားစကားကို ကြားနာရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံး ဗုဒ္ဓတရားကို သက်ဝင်ယုံကြည်သူ လုံးလုံးဖြစ်သွားကြပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားကို အထူးပင်ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ရှိကြပါတယ်။ သို့အတွက် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတည်ထား ကိုးကွယ်ဖို့အတွက် တစ်ယောက်တန်ဆောင်း တစ်ဆောင်စီ ဆောက်လုပ်လိုပါတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဆောက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို မိခင်ညွှန်ပြပါ။”

မိခင်ပုဏ္ဏားမကြီးက သူ့သားသုံးယောက်အား ဘုရားကျောင်း ဆောက်သင့်ဆောက်ထိုက်သည့် နေရာများကို ညွှန်ပြသည်။ သား ဇယအား ဗာရာဏသီအနီး ဓမ္မစကြာဒေသနာတော်ဟောကြားရာ မိဂဒါဝုန်၌ တန်ဆောင်းဆောက်ရန် ညွှန်ကြားပြောပြသည်။ သား သုဇယကိုမူ ရာဇဂြိုဟ် ဝေဠုဝန်၌ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား ကိုးကွယ်တည်ထားရန်အတွက် တန်ဆောင်းတစ်ဆောင် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းရန်ညွှန်ကြားပြောပြသည်။ အငယ်ဆုံးသား ကလျာဏအတွက်ကား ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား သစ္စာလေးပါးသိမြင်ပြီး ဗုဒ္ဓအဖြစ်ရောက်တော်မူရာ ဗုဒ္ဓဂယာကို ဘုရားတန်ဆောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းရမည့်နေရာအဖြစ် သတ်မှတ်ပေးသည်။

ဗုဒ္ဓဂယာ၌ မဟာဗောဓိတန်ဆောင်း ဆောက်လုပ်သည့်

ဗိသုကာပညာရှင်များသည် လူစင်စစ်မဟုတ်ကြဟု အဆိုရှိသည်။ ကလျာဏနှင့် ဗိသုကာပညာရှင်များသည် တန်ဆောင်းဆောက်လုပ် ပြီးသောအခါ မဟာဗောဓိရုပ်ပွားတော်ကို ထုလုပ်ကြသည်။ ရုပ်ပွားတော် ထုလုပ်ချိန်၌ ပစ္စည်းကိရိယာများကို တန်ဆောင်းအတွင်း၌ အဆင်သင့်ထားပြီး တန်ဆောင်းတံခါးကို တစ်ပတ်တိတိ အလှုပ်တိ ထားကြသည်။ ရုပ်ပွားတော်ထုလုပ်နေချိန်အတွင်း အခြားမည်သူ့ကိုမျှ တန်ဆောင်းအတွင်း ဝင်ခွင့်မပြုပေ။

ဆဋ္ဌမနေ့ရောက်သောအခါ တန်ဆောင်းအပြင်ဘက်မှ တဒုန်းဒုန်းနှင့် တံခါးထုနေသံ ကြားရသည်။ တံခါးထုနေသူမှာ ကလျာဏ၏ မိခင်ပုဏ္ဏားမကြီးပင် ဖြစ်သည်။

“သား တံခါးဖွင့်စမ်း၊ အမေအထဲဝင်ချင်တယ်”

ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား အပြီးသတ်အချောကိုင်နေသည်။ တံခါးဖွင့်ရန် သတ်မှတ်ထားသည့် ရက်လည်း တစ်ရက်ကျန်သေးသည်။ တန်ဆောင်းအတွင်းမှ ကလျာဏနှင့် ဗိသုကာ ပညာရှင်များသည် အဓိဋ္ဌာန်ထားသည့်အတိုင်း တန်ဆောင်းတံခါးကို ဖွင့်မပေးလိုကြပေ။

“အမေ ဘာဖြစ်လို့တန်ဆောင်းအတွင်း ဝင်ချင်တာလဲ၊ နက်ဖြန်ခါ တံခါးဖွင့်ရက် ရောက်တော့မှာပဲ၊ နက်ဖြန်ခါကျမှ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားကို ကြည့်ညိုပါ”

အပြင်ဘက်က ပုဏ္ဏားမကြီးမှာ ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြစ်နေသည်။

သီဟရတနာစာပေ

“သား အမေ နက်ဖြန်ခါ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး၊ အမေက အခု ညပဲ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ရတော့မှာ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဂေါတမဗုဒ္ဓ ကို မိလိုက်တဲ့လူ အမေတစ်ဦးသာ ရှိတော့တယ်။ သားတို့ရဲ့ ဗုဒ္ဓ ရုပ်ပွားတော်ဟာ သက်တော်ထင်ရှားရှိတဲ့ ဗုဒ္ဓဘုရားနဲ့တူသလား မတူဘူးလားဆိုတာကို အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်တဲ့လူ အမေမှ တစ်ပါး တခြားဘယ်သူမှ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ တံခါးမဖွင့်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဖွင့်ပါ၊ အခုဖွင့်ပါ”

တန်ဆောင်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ကြရသည်။ တံခါးဖွင့်လိုက် သည်နှင့် ဗိသုကာပညာရှင်များ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ပုဏ္ဏားမကြီးသည် ရုပ်ပွားတော်ကို အနီးကပ်ပြီး သေချာစွာကြည့်ရှု သည့်အခါ သက်တော်ထင်ရှား ဗုဒ္ဓဘုရားနှင့်ချွတ်စွပ် တူနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မတူသည့်အချက် သုံးချက်သာရှိသည်။ ပထမအချက် မှာ ရုပ်ပွားတော်မှ ရောင်ခြည်တော်မထွက်ပေ၊ ဒုတိယအချက်ကား ရုပ်ပွားတော်သည် သက်တော်ထင်ရှား ဗုဒ္ဓဘုရားကဲ့သို့ တရား ဒေသနာ မဟောကြားပေ၊ တတိယအချက်မှာမူ ရုပ်ပွားတော်သည် ထိုင်ခြင်းဣရိယာပုထ်တစ်ခုကိုသာ ပြုတော်မူသည်။ အခြား ဣရိယာ ပုထ်များကို ပြုတော်မမူ၊ သို့သော် သတ်မှတ်ထားသည့် ရက်သတ္တ ပတ် မပြည့်သဖြင့် ရုပ်ပွားတော်သည် လုံးဝပြီးပြတ်ခြင်းမရှိဘဲ အတန်ငယ် ကြွင်းကျန်နေသည်။ ညာဘက်ခြေမှ ခြေချောင်းတော် များ မပြည့်မစုံဟု အချို့ကဆိုကြသည်။ အချို့ကလည်း ဆံရစ်ခွေ တော် အပြီးမသတ်ဟု ဆိုကြသည်။ ယင်း အရာများကို နောက်မှ

ထပ်ဖြည့်ရသည်။

ပုဏ္ဏားအိုမကြီးလည်း ထိုည၌ပင် ကွယ်လွန်သွားသည်။

ရုပ်ပွားတော် ထုလုပ်ပြီးသောအခါ ဘုရားဒါယကာ ကလျာဏသည် ခရီးသွားယင်း ကျောက်မျက်ရတနာ တစ်လုံးရသည်။ မဟာဗောဓိရုပ်ပွားကို မထုလုပ်ခင်ကသာ ဤရတနာကို ရပါက မျက်ဝန်းတော်နေရာ၌ ဤရတနာကို ထည့်လိုက်ရလျှင် အလွန်အဆင်ပြေမည်၊ 'ယခုတော့ နောက်ကျသွားပြီ' ဟု အကြံဖြစ်မိလေသည်။

ယင်းသို့ အကြံဖြစ်ပေါ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ရုပ်ပွားတော်၏ မျက်ဝန်းတော်နေရာနှစ်ခုသည် ချိုင့်ဝင်သွားသည်။ ကလျာဏသည် အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားပြီး မျက်ဝန်းတော်နေရာ နှစ်ခု၌မြှုပ်ရန် သူ၏ ကျောက်မျက်ရတနာကို ထက်ခြမ်းခွဲမည်ပြုစဉ် အလားတူရတနာ တစ်လုံးပေါ်လာပြန်သည်။ ကလျာဏသည် ယင်းရတနာနှစ်လုံးကို မျက်ဝန်းတော်နေရာနှစ်ခုတွင် တစ်လုံးစီထည့်သွင်းထားလိုက်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာအထိ ညဉ့်အချိန်ကျလျှင် ရတနာ၏အရောင်ဖြင့် မီးမထွန်းဘဲ ဘုရားတန်ဆောင်းတစ်ခုလုံး ထင်လင်းနေသည်။

[တာရာနာထ၏ အိန္ဒိယဗုဒ္ဓဘာသာသမိုင်းကို အခြေခံသည်။]

မာရ်နတ်ချွတ်ခန်း

မထုရာမြို့၌ ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ် တရားဟောမည့်အကြောင်း
ကြေညာလိုက်သည်။ ရာပေါင်းများစွာသော တရားနာပရိသတ်
တို့သည် ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်၏ တရားဒေသနာကို နာကြားရန် စု
ဝေး ရောက်ရှိလာကြသည်။

ပဏာမစကားပလ္လင် ခံပြီးသောအခါ ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်
သည် သစ္စာလေးပါး တရားတော်ကိုဟောကြားတော်မူသည်။ ထို
အခိုက် ပုလဲကုံးများကြဲဖြန့် ရွာကျလာသည်။ တရားနာပရိသတ်များ
လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။ မည်သူမှ ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်၏
တရားဒေသနာတော်ကို စိတ်မဝင်စားကြတော့။

ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်က စဉ်းစားကြည့်သည်။ တရားပွဲကို
အနှောင့်အယှက်ပေးသူမှာ မည်သူနည်း။ အဘိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့်
ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်သောအခါ မာရ်နတ်၏လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း

သိရှိသွားသည်။

ဒုတိယနေ့၌ ပထမနေ့ကထက်ပင် တရားနာပရိသတ် ပိုများ ပြားလာသည်။ ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ် တရားဟောချိန်၌ ပုလဲမိုးရွာချ သည်ကို သိရှိထားခြင်းသည် တရားနာပရိသတ် ပိုမိုများပြားလာခြင်း ၏ အခြေခံ အကြောင်းတရားဖြစ်သည်။ ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်သည် ပထမနေ့ကကဲ့သို့ပင် သစ္စာလေးပါး တရားကို စတင်ဟောကြား သည်။ ထိုအခါ ရွှေမိုးကြဲဖြန့် ရွာကျလာသည်။ ရှင်ဥပဂုတ္တ၏ တရား ဒေသနာသည် ပုလဲနှင့်ရွှေကြားထဲတွင် တိုးမဝင်ဖြစ်နေသည်။

တတိယနေ့ တရားပွဲရောက်လာပြန်သည်။ ထောင်ပေါင်းများ စွာသော တရားနာပရိသတ်များ စုဝေးရောက်ရှိလာကြသည်။ ရှင် ဥပဂုတ္တမထေရ် တရားစတင်ဟောကြားသောအခါ မနီးမဝေး၌ ရှိ နေသော မာရ်နတ်သည် ကဇာတ်တစ်ခုကို စီစဉ်ကပြသည်။ နတ် တူရိယာတို့ကို တီးမှုတ်ကြသည်။ နတ်သီချင်း ဂီတတို့ကို သီဆိုကြ သည်။ နတ်သမီးများက ကကြသည်။ အာသာရမ္မက်ကို ချိုးနှိမ်ချုပ် တည်းထားသော ဣန္ဒြေရင့် တရားနာ ပရိသတ်များပင် ဣန္ဒြေ မဆောင်နိုင်ကြတော့။ နတ်သီချင်းဂီတဆီ အာရုံရောက်သွားကြ သည်။

မာရ်နတ်သည် အကြီးအကျယ် အားရဝမ်းသာဖြစ်သွား သည်။ ပန်းကုံးတစ်ကုံးယူလာပြီးလျှင် ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်၏ လည် ပင်းတွင် ပန်းကုံးစွပ်ပေးလိုက်သည်။ မြတ်စွာဘုရားက မာရ်နတ်ကို ဘာကြောင့်များ ကျွတ်အောင် မချွတ်ခဲ့သနည်းဟူ၍ ရှင်ဥပဂုတ္တ

မထေရ် စဉ်းစားကြည့်တော်မူသည်။ အဘိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့် ဆင်ခြင်
ကြည့်လိုက်သောအခါ မာရ်နတ်ကို ကျွတ်အောင်ချွတ်ရမည့်သူမှာ
မိမိသာလျှင်ဖြစ်ကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်သွားသည်။

ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်သည် အရိုးစုသုံးခုကို ရှာသည်။ အရိုးစု
တစ်ခုမှာ မြွေ၏ အရိုးစုဖြစ်သည်။ ကျန်အရိုးစုနှစ်ခုကား ခွေး၏
အရိုးစုနှင့် လူ၏အရိုးစု ဖြစ်သည်။ ထိုအရိုးစုများကို တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်
ဖြင့် ပန်းကုံးအဖြစ် ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် မာရ်နတ်အနီးသို့ ကပ်သွား
သည်။ မာရ်နတ်က “ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်ကိုတောင် ငါစိတ်ညွတ်လာ
အောင် လုပ်နိုင်ပါကလား” ဟူ၍ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးသွား
သည်။ ရှင်ဥပဂုတ္တမ ပန်းကုံးကို မာရ်နတ်၏လည်ပင်းတွင် စွပ်
ပေးပြီး မိန့်တော်မူလိုက်သည်။

“ရဟန်းတို့မည်သည်မှာ ပန်းကုံးဆင်ရိုး ထုံးစံမရှိ၊ ကိလေသာ
ရမ္မက်ထူပြောသည့် လူတွေလည်း အရိုးစုကို မနှစ်မြို့ကြ၊ ထို့ကြောင့်
ငါအား သင်ပေးသည့်အရာကိုပင် ငါ သင့်ကို ပြန်ပေးလိုက်သည်”

မာရ်နတ်သည် အရိုးစုများကို သူ့လည်ပင်းကချွတ်သည်။
သို့သော်လည်း တောင်ကြီးကို ရွှေသွားအောင် ကြိုးစားသလို ကြိုးစား
သော်လည်း အရိုးစုများသည် သူ့လည်ပင်းက ကျွတ်မသွားပေ။
မာရ်နတ်သည် ကောင်းကင်ပေါ်တက်ပြေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဤအရိုးစုများကို ကျွန်ုပ်ချွတ်၍ မရတော့။ သို့သော်လည်း
နတ်ပြည်နတ်လောက၌ ကျွန်ုပ်ထက်လည်းကောင်း၊ သင့်ထက်
လည်းကောင်း၊ အဆအရာ ခွန်အားသာသည့် နတ်ဒေဝတာများ ရှိ

ကြသည်”

ရှင်ဥပဂုတ္တက ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“နတ်ပြည် ဗြဟ္မာပြည်သွားပြီး ဗြဟ္မာမင်းကြီးကိုဖြစ်စေ။ သိကြားမင်း ဣန္ဒရကိုဖြစ်စေ၊ နတ်မင်း ဥပေန္တရကို ဖြစ်စေ တောင်းပန်ကြည့်ပါ။ သို့မဟုတ်ကလည်း ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာနက်ထဲ ဆင်းကြည့်ပါ။ သင်၏လည်ပင်း၌ တွဲလွဲကျနေသည့် ကြောက်မက်ဖွယ် အရိုးစုကို မည်သူကမှ လောင်ကျွမ်းသွားအောင်လည်း တတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ပျောက်ကွယ်သွားအောင်လည်း တတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ကျိုးပဲ့ပျက်စီးသွားအောင်လည်း တတ်နိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်”

မာရ်နတ်သည် ဣန္ဒရ သိကြားမင်းထံသို့လည်းကောင်း၊ ဥပေန္တရ နတ်မင်းထံသို့လည်းကောင်း၊ ကုဝေရ နတ်မင်းထံသို့လည်းကောင်း၊ ဝရုဏ နတ်မင်းထံသို့လည်းကောင်း ချဉ်းကပ်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း မည်သူကမျှ သူ့ကို အကူအညီမပေးနိုင်ကြ။ ဗြဟ္မာမင်းကြီးထံ တစ်ဖန်သွားပြန်သည်။ ဗြဟ္မာမင်းကြီးက ဆိုသည်။

“ကျွန်ုပ်သည် အားအစွမ်းနှင့် ပြည့်စုံသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း မီး၏အပူသည် နေ၏အပူနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍မရပါ”

“ယင်းသို့ဖြစ်ပါမူ ကျွန်ုပ် မည်သူ့ထံချဉ်းကပ် ခိုလှုံရမည်ဆိုသည်ကို ပြောပြပါ”

“နှောင့်နှေးကြန့်ကြာ မနေပါနှင့်။ သင့်အား အကျော်အစော

နှင့် ဂုဏ်သိက္ခာ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားအောင် လုပ်သူထံသို့ပင် သင်သွားပြီး ခိုလှုံပါ။ မြေကြီးပေါ် လဲကျသူတစ်ဦးတစ်ယောက် သည် မြေကြီးပေါ်ကထရန်အတွက် မြေကြီးကိုပင် အထောက်အမ လုပ်ရသည် မဟုတ်လား။”

ဗြဟ္မာမင်း၏ အဖြေစကားကို ကြားရသည့်အခါ၊ မာရ်နတ် သည် အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားသည်။ သူ၏ဦးနှောက်ထဲတွင် အတွေးတစ်ခုလည်း ပေါ်လာသည်။ “ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် မည်မျှတန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်နှင့် ပြည့်စုံခဲ့သည်မသိ။ သူ၏ တပည့် သာဝကသည်ပင်လျှင် ဗြဟ္မာမင်းကြီးထက် အဆအရာသာလွန်နေ သည်။ ကရုဏာရှင် မြတ်စွာဘုရား၏ သည်းခံခြင်းနှင့် ခွင့်လွှတ် ခြင်းသည် ငါ့အားကြီးစွာသော ဘေးဒုက္ခက ကယ်တင်ခဲ့သည်။ သူ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော်မမူခင်ကာလ အတောအတွင်း သူ့ကို ငါတစ် လျှောက်လုံး ဒုက္ခပေးခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ရှင်တော်ဘုရား သည် ငါ့ကို စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မည့် စကားတစ်ခွန်းမျှပင် မိန့်တော်မမူ ခဲ့”

မာရ်နတ်သည် ရိုးရိုးသားသားပင် နောင်တတရား ရရှိသွား သည်။ ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်၏ ခြေအစုံပေါ် လဲလျောင်းလိုက်ပြီးလျှင် အပြစ်ကိုဝန်ခံလျက် သူ၏လည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ နေသော အရိုးစုကွင်းဆက်ကို ဖြုတ်ပေးပါရန် လျှောက်ထား တောင်း ပန်သည်။ ရှင်ဥပဂုတ္တက မိန့်တော်မူလိုက်သည်။

“ငါဖြုတ်ပေးမည်။ သို့သော်လည်း သင်က ကတိတစ်ခုပေးမှ

ငါဖြုတ်ပေးနိုင်မည်”

“ဘာကတိ ပေးရမည်နည်း”

“ယနေ့ကစပြီး သင် ရဟန်းသံဃာတော်များကို အနှောင့်အယှက် မပေးရဘူး”

“ကျွန်ုပ် သဘောတူပါသည်”

“သင် ငါ့အတွက် နောက်တစ်ခုကိုလည်း ဆောင်ရွက်ပေးရမည်”

မာရ်နတ်က အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားသည်။

“အမိန့်ရှိပါ၊ မည်သည့်ကိစ္စမျိုးကို ဆောင်ရွက်ပေးရမည်နည်း”

“ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံတော်မူပြီးနောက် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်မှ ငါ ရှင်ရဟန်းဖြစ်လာသည်မှာ သင်အသိဖြစ်သည်။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကို လူသားကိုယ်ခန္ဓာတော်နှင့် ငါမဖူးလိုက်ရ။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တော်ကို ငါ့အား သင် ဖန်ဆင်းပြစေချင်သည်”

“မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်ကာယပုံသဏ္ဍာန်တော်ကို ကျွန်ုပ် ဖန်ဆင်းပြနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း စည်းကမ်းချက်တစ်ခုကို သင် လိုက်နာမှ ဖြစ်မည်”

“ဘယ်လို စည်းကမ်းနည်း”

“ကျွန်ုပ်ကို သင်ရှိခိုးဦးမခိုက်ရန် သတိထားရမည်။ မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညိုလေးစားသော စိတ်ဓာတ်အပြည့်နှင့် အကယ်၍

သင် ကျွန်ုပ်ကို မဆိုစလောက်ကလေး အရိုအသေပြုပါက ကျွန်ုပ် သည် မီးလောင်ကျွမ်းပြီး ပြာပုံဘဝ ရောက်သွားရပေလိမ့်မည်။ အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ပန်းပင်အညွန့်အညော့ကျွဲကလေးသည် ဆင်နာမောင်းဒဏ်ကို မခံနိုင်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။”

“ကောင်းပြီ။ ငါ သင့်ကို ရှိခိုးဦးခိုက်ခြင်း မပြုမိအောင် သတိ ထားမည်”

“ခဏစောင့်ပါဦး။ ကျွန်ုပ် တောအတွင်းဝင်ပြီး မိမိကိုယ်ကို ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်တူအောင် ဖန်ဆင်းပါရစေ”

တောက်ပဝင့်ဝါသော အဝတ်အစားများကို ဝတ်စားဆင်ယင် ပြီး ကန့်လန့်ကာ အကွယ်မှထွက်လာသော ပြဇာတ်မင်းသားကဲ့သို့ မာရ်နတ်သည် မိမိကိုယ်ကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်၏ ပုံသဏ္ဍာန် တော် ဖန်ဆင်းလျက် တောအတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ လက္ခဏာ တော်ကြီး၊ လက္ခဏာတော်ငယ်များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားအပ်သော ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ အံ့ဖွယ် နိမ္မိတရုပ်တော်သည် အမြိုက်ရေစင် ကဲ့သို့ ဖူးတွေ့သူ၏ မျက်လုံးအစုံအား ကြည်နူးနှစ်သိမ့်သွားစေခဲ့ သည်။ ထို နိမ္မိတရုပ်တော်သည် ဗုဒ္ဓ၏တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ပုံတူ ကဲ့သို့ အရောင်အဝါ ဝင်းလက်တောက်ပနေပြီးလျှင် တစ်တောလုံး ကို ထွန်းလင်းသွားစေခဲ့သည်။

အလွန်တရာ သပ္ပာယ်တော်မူသော ဗုဒ္ဓ၏ နိမ္မိတရုပ်တော် မဏီတော်ဝန်းကျင်၌ ရောင်ခြည်တော်များ ဖြာထွက်နေကြသည်။ ယာဘက်၌ လက်ယာတော်ရံ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် လည်းကောင်း၊

ဝဲဘက်၌ လက်ဝဲရံ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလန်သည် လည်းကောင်း၊
 နောက်ဘက်၌ ရှင်အာနန္ဒာသည် လည်းကောင်း အသီးသီးရှိနေ
 ကြသည်။ တစ်ထောင့်နှစ်ရာငါးဆယ်မျှသော ရဟန်းသံဃာတော်
 တို့သည်ကား ဆန်းစသော်တာဝန်းကဲ့သို့ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားအား
 ဝန်းရံလျက် ရပ်နေတော်မူကြသည်။

နိမ္မိတရုပ်တော်သည် ရှင်ဥပဂုတ္တအနီးသို့ ကပ်လာသည်။
 ရှင်ဥပဂုတ္တသည် နေရာမှ အလျင်အမြန်ထပြီးလျှင် ရှင်တော်မြတ်
 ဘုရား၏ နိမ္မိတရုပ်တော်ကို မမှိတ်မသုန် ဖူးလိုက်လေသည်။ ထို့
 နောက် ဝမ်းသာအားရ မြတ်ကြားလိုက်သည်။

“ဤမျှ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းသော အလှကို ချေမှုန်းပစ်သည့်
 ကရုဏာတရား ခေါင်းပါးလှသော အနိစ္စတရားသည် ရှက်ဖွယ်လိလိ
 ပါတကား။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် အလွန်တရာ သပ္ပာယ်တော်
 မူပါပေသည်။ သို့ပါလျက် အနိစ္စတရား၏ ဝါးမျိုဖျက်ဆီးခြင်း ခံ
 သွားတော် မူရရှာသည်”

ရှင်ဥပဂုတ္တသည် နိမ္မိတရုပ်တော်ကို ဖူးရင်းနှင့် တကယ့်
 အစစ်အမှန် ဗုဒ္ဓကို ဖူးမြင်ရသကဲ့သို့ ထင်မြင်လာသည်။

“ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ မျက်နှာတော်သည် ကြာပွင့်ကြာ
 ပန်းထက်ပင် သာလွန်သွားသည်။ ကြည်ညိုဖွယ်အဆင်းတော်သည်
 ပန်း၏အလှထက်ပင် သာလွန်သွားသည်။ နွားလားဥဿဘသည်
 ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ အကြည့်ကို မနာလိုဝန်တိုဖြစ်နေသည်။
 ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းသည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ခန့်ညားသော

သွားပုံလာပုံကို မနာလို ဝန်တိုဖြစ်နေသည်။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ အသွင်လက္ခဏာတော်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား လပြည့်ဝန်းထက်လည်း ကောင်း၊ မဟာသမုဒ္ဒရာထက်လည်းကောင်း၊ မေရုမြင်းမိုရ်တောင် ထက်လည်းကောင်း နှစ်သိမ့်စေသည်။

“ကုသိုလ်ကံသည် မည်မျှ အားအင်ကြီးမားဘိသနည်း။ ကုသိုလ် ကံ၏ အကျိုးပေးသည် မည်မျှ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းဘိ သနည်း။ ဤကဲ့သို့သော အလှမျိုးသည် မိမိ၏ ကုသိုလ်ကံကြောင့်သာ လျှင် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအလှမျိုးသည် နတ်ဒေဝတာ တစ်ပါးပါးက ဖန်ဆင်း၍ရသည့် အလှမျိုးမဟုတ်။ ဤအလှသည် ကပ်ကမ္ဘာ အသိန်းအသန်းတစ်လျှောက် ဒါနပါရမီ၊ သီလပါရမီ၊ ခန္တီပါရမီ စသည်များကို ဖြည့်ကျင့်ဆည်းပူးလာခဲ့သော ရှင်တော် မြတ်ဘုရား ဖန်ဆင်းတော်မူသည့် အလှဖြစ်သည်။ ဤအပြစ်အနာ ဆာမဲ့သော အလှသည် ဖူးမြော်သည့် မျက်လုံးမှန်သမျှအား ငြိမ်း အေးကြည်နူးစေသည်။ ဗုဒ္ဓ၏အလှကို ဖူးတွေ့ရပါက မည်သည့် ရန်သူမဆို ရန်ငြိုးရန်စ ကင်းပသွားနိုင်သည်။”

ဗုဒ္ဓကို နက်နက်နဲနဲ အာရုံပြုနေသော ရှင်ဥပဂုတ္တသည် မာရ် နတ်၏ ခြေရင်း၌ ဝပ်စင်းလိုက်သည်။ ထိုအခါ မာရ်နတ်သည် ထိတ် ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်သွားပြီးလျှင် “သင် မိမိပေးထားသည့် ကတိကို မေ့သွားပြီလား” ဟူ၍ ဟစ်အော် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာ ကတိလဲ”

“သင် ကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုးဦးခိုက်ခြင်း မပြုလုပ်ပါဟု ကတိပေး

ထားသည် မဟုတ်လား”

ဥပဂုတ္တမထေရ်က မတ်တပ်ရပ်ပြီးလျှင် ပြောလိုက်သည်။

“ရှင်တော်မြတ်ဘုရား သက်တော်ထင်ရှား မရှိတော့ဘူး ဆိုသည်ကို ငါ မသိ၍မဟုတ်၊ ရေဖြင့် ငြိမ်းသတ်ထားသည့် မီးကဲ့သို့ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချုပ်ငြိမ်းသွားတော်မူပြီ ဆိုသည်ကို ငါ သိသည်။ သို့သော်လည်း ယခုကြည်ညိုဖွယ် ရုပ်ပုံတော်သည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ ပုံသဏ္ဍာန်တော်အတိုင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ ငါ မြင်သည်။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကိုသာ ငါ ရှိခိုးဦးခိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သင့်ကို ရှိခိုးဦးခိုက်ခြင်း မဟုတ်”

မာရ်နတ် အံ့ဩသွားသည်။ “သင် ကျွန်ုပ်အား ရှိခိုးဦးခိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ်မျက်စိနှင့် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုးဦးခိုက်ခြင်းမဟုတ်ဟူ၍ သင် ဘယ်လိုလုပ် ပြောသနည်း”

ဥပဂုတ္တမထေရ်က ပြန်ပြောသည်။

“မြေစေးဖြင့် ထုလုပ်ထားသော နတ်ရုပ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ရှိခိုးသည့်အခါ ထိုသူသည် အရုပ်ကိုရှိခိုးခြင်း မဟုတ်ဘဲ နတ်ကို ရှိခိုးခြင်းဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားသဏ္ဍာန် ဖန်ဆင်းထားသည့် သင့်ကို ငါ ရှိခိုးချိန်၌ ငါသည် သင့်ကို ရှိခိုးခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဗုဒ္ဓကိုသာ ရှိခိုးခြင်းဖြစ်သည်”

ထို့နောက် မာရ်နတ်သည် မိမိဖန်ဆင်းထားသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား သဏ္ဍာန်တော်ကို ကွယ်သွားအောင်လုပ်လိုက်ပြီးလျှင် ရှင်ဥပဂုတ္တအား ဦးသုံးကြိမ်ချလျက် ထိုနေရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် လေးရက်ကြာသွားသည်။ စတုတ္ထမြောက်နေ့၌ မာရ်နတ်ကစည်တီးပြီး ကြေညာလိုက် လေသည်။ “နိဗ္ဗာန်ကို ရလို ရောက်လိုသော သင်တို့အားလုံးသည် ဥပဂုတ္တမထေရ်ထံ ချဉ်းကပ်လျက် မထေရ်ထံမှ တရားဒေသနာ နာ ယူကြလော့။”

“ဆင်းရဲဒုက္ခမှန်သမျှ၏ အခြေခံအကြောင်းတရားဖြစ်သော ကိလေသာ အညစ်အကြေးကို သင်တို့ မိမိတို့ကိုယ်မှခွာချပစ်လိုကြသလော။ သင်တို့ နတ်ပြည်နတ်နန်းကိုဖြစ်စေ၊ နိဗ္ဗာန်သို့ဖြစ်စေ ရောက်လိုကြသလော။ ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်ထံ ချဉ်းကပ်ပြီး မထေရ်၏ထံမှ တရားဒေသနာတော်ကို နာကြားကြလော့။ မဟာကရုဏာတော်ရှင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကို မဖူးတွေ့လိုက်ရသည့် အတွက် သင်တို့ အားမငယ်ကြနှင့်။ ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်သည် ဗုဒ္ဓ၏ ကိုယ်စား သင်တို့အား တရားရေအေးတိုက်ကျွေး ပေလိမ့်မည်။ ထေရ် အရှင်သည် သုံးလောက၌ တရားအလင်းရောင် ထွန်းပြောင်စေလိမ့်မည်။”

[အဿယောသ (၅၀ ဘီစီ - ၅၀ အေဒီ) ၏ သက္ကတ ဘာသာ သုတြလင်္ကာရနှင့် အသောကာဝဒါန (၂၀၀၀ အေဒီ) ကိုမှီး၍ ၁၉၅၆ ဇွန်လထုတ် ဗုဒ္ဓဇယန္တီအထိမ်းအမှတ် *The Oriental Review and Literary Digest* စာစောင်တွင် *Sujikumar Mukhopadhyaya* ရေးသော *Conversion of Mara* ကို မြန်မာပြန်သည်။ မူရင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဝတ္ထု၌ 'ဒိုင်ယာလော့' များကို တဗျာအဖွဲ့ဖြင့် ရေးသားထားသည်။]

၂၅၇

တစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ တန်ပြန်ဆန့်ကျင်ခြင်း မပြုဝံ့ကြ၊ အားလုံး နှုတ်ပိတ်ပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်နေရာ၌သာ အခဲမကျေ ဖြစ်နေကြသည်။

ဘုရင့်အမိန့်အာဏာကို မည်သူတော်လှန် ဆန့်ကျင်ရဲမည်နည်း။ ဘုရင့်အမတ်ကြီးများ မဖွယ်မရာပြုခြင်းကို ထော်လော်ကန့်လန့် လုပ်ရဲသည့်သတ္တိ မည်သူ့တွင်ရှိမည်နည်း။ ပါဝါတစ်မြို့လုံး ကြိတ်ငိုနေသည်။ ပါဝါမြို့၏ ကြက်သရေဆောင် ထူပါရုံစေတီတော်ကို ဖောက်ထွင်း ဖြိုဖျက်နေကြသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်ကို ဌာပနာပြီး တည်ထားသော စေတီပုထိုး ရှစ်ဆူကို ထွင်းဖောက်ဖျက်ဆီးပြီး ထိုစေတီပုထိုး များထဲက ဓာတ်တော်များကို အမည်ခံမတ္တလောက်သာ ချန်ထားလျက် ကျန် ဓာတ်တော်အားလုံးကို ပါဠိလိပုတ်နေပြည်တော်သို့ ပင့်ဆောင်

လာခဲ့ရမည်ဟူ၍ အသောကမင်းကြီးက အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားသည်။

ထို ဓာတ်တော်များကို ဌာပနာပြီးလျှင် တစ်နိုင်ငံလုံး၌ စေတီပုထိုးပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တည်ဖို့ အစီအစဉ်ချမှတ်ထားသည်။ စေတီပုထိုးပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တည်မည့် အစီအစဉ်ကိုမူ အားလုံးက လက်ခံကြိုဆိုကြသည်။

သို့သော်လည်း မိမိတို့ကိုးကွယ်နေသော စေတီပုထိုးကို ဖျက်ပြီး ထိုစေတီပုထိုးထဲတွင် ဌာပနာထားသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်များကို မိမိတို့အလိုမတူဘဲ ဘုရင့်အာဏာဖြင့် သိမ်းယူသည်ကိုမူ ပြည်သူပြည်သားများ မလိုလားကြပေ။

“သမီး ဥတ္တရာ၊ ဒီကနေ့ သမီးဘာဖြစ်လို့ မှိုင်နေတာလဲ၊ သမီး အမေကို သတိရလို့လား” ဇယသီဟသည် သူ၏ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ် သမီးပျို၏အနီး သွားထိုင်ပြီး ကြင်နာယုယစွာ မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး အဖေ၊ အမေကို သတိရလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီးတို့ပါဝါမှာရှိတဲ့ စေတီပုထိုးကို ဖျက်နေကြတာ အဖေမသိဘူးလား။ ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်တဲ့ ပြစ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်နေကြတယ်မသိဘူး။ အင်မတန်ယုတ်တဲ့လူ ရာဇပလ္လင်ပေါ် ရောက်နေတယ်။ အသောကပေါ့။ သူ့ညီတော် နောင်တော် မင်းညီမင်းသားတွေကိုလဲ ကွပ်မျက်သုတ်သင်ပစ်တယ်။ ကလိင်္ဂတိုင်းကိုတိုက်ပြီး ပြည်သူပြည်သားတွေကို သိန်းနဲ့ချီပြီး သွေးချောင်းစီးအောင်လဲ လုပ်တယ်။ အဲဒါလောက် ပြစ်မှုတွေကို ကျူးလွန်ထားတဲ့လူက အခု

ကြောင်သူတော်ယောင်ဆောင်နေတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာ
 ဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ ပြောပြီး သမီးတို့ရဲ့ စေတီတော်ထဲက
 ဓာတ်တော်တွေကို လုယူဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ ဒီကနေ့ သမီးပူဇော်
 ဝတ်ပြုဖို့ သွားတော့ စေတီတော်ကို ဖြိုဖျက်နေကြတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။
 သမီး မကြည့်ရက်ဘူး။ ကပျာကယာ ပန်းကပ်ပြီး လှည့်ပြန်လာခဲ့
 တယ်။ သမီး သိပ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သမီး နှလုံးသားတွေ
 ကွဲအက်ကုန်ပြီ” ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ ဖြစ်နေသည့် အမူအရာဖြင့် ၂၅၅ရာ
 က သူ့အဖေကို ပြောလိုက်သည်။

“သမီး၊ အဖေတို့က အသောကဘုရင်ရဲ့ လက်အောက်ခံ
 နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေဖြစ်တယ်။ အဖေတို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။
 တစ်ချိန်တုန်းကတော့ အဖေတို့လဲ ကိုယ့်ထီးကိုယ့်နန်းနှင့် ထည်
 ထည်ဝါဝါ နေခဲ့ရတဲ့လူတွေဖြစ်တယ်။ ပါဝါမှာ အဖေတို့ဘိုးဘွား
 အဆက်အနွယ်တွေရဲ့ ‘သန္တဂါရ’ လို့ခေါ်တဲ့ လွှတ်တော်ရှိတယ်။
 အဖေတို့ရဲ့ ‘ဂဏ’ လို့ခေါ်တဲ့ ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်တွေ အုပ်ချုပ်တဲ့
 အုပ်ချုပ်ရေးလဲ ပါဝါမှာရှိတယ်။ အဖေတို့ဟာ မလ္လဇနပဒကို
 အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်တယ်။ ဒီ သုဝဏ္ဏမြစ်ဟာ ယခင် အခါကလဲ
 အခုလိုပဲ စီးဆင်းနေတယ်။ သုဝဏ္ဏမြစ်ကမ်းပါးမှာရှိတဲ့ သရက်
 ၂ယျာဉ်မှာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ကျောင်းတော်ရှိတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက
 အဲဒီနေရာမှာပဲ နောက်ဆုံးဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူခဲ့တယ်။ အဖေတို့
 ကိုယ့်အစွမ်းသတ္တိနှင့် ကုသိနာရုံ၊ မလ္လမင်းတွေဆီက ဓာတ်တော်ကို
 ရအောင်ယူခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ယခုအခါမှာတော့ အဖေတို့

အစွမ်းသတ္တိ ဆိတ်သုဉ်းကုန်ကြပြီ။ တကယ်လို့သာ အဖေတို့၊ အင်အားနဲ့ ပြည့်စုံနေသေးတယ်ဆိုရင်၊ ဒီကနေ့ မလ္လနယ် မြေမှာရှိတဲ့ ဘယ်စေတီပုထိုးကိုမှ ဖျက်ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရင် အဆောက်ရဲ့ မှူးမတ်တွေဟာ ကုသိနာရုံက စေတီပုထိုးကိုလဲ ဖျက်တယ်လို့ ကြားရတယ်” ဇယသီဟက စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောပြသည်။

“အဖေ၊ ဘုရင်အသောကို ယခုလို မပြုလုပ်သင့်ဘူးလို့ ဖျောင်းဖျလို မရဘူးလား၊ ရဟန်းသံဃာတွေက ဘာဖြစ်လို့ နည်းပေးလမ်းပြ မလုပ်ကြတာလဲ”

“အသောကကို ဘယ်သူပြောရဲမှာလဲ သမီး။ အင်မတန် ရာဇမာန်ကြီးတယ်။ ရက်စက်လဲ သိပ်ရက်စက်တယ်။ ဘယ်သူမဆို အသောကဆိုရင် ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်နေကြတယ်”

“ကောင်းပြီအဖေ၊ သမီးကိုယ်တိုင် အသောကဆီသွားပြီး ဒီလိုဘာဖြစ်လို့ လုပ်ရတာလဲလို့ မေးမယ်”

“ကြံကြီးစည်ရာ သမီးရယ်၊ အဲဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး မကူးချင်စမ်းပါနဲ့” ဇယသီဟက သမီး၏ အကြံကို ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့အဖေ၊ သမီး အသောကဆီကို မရောက်ရောက်အောင်သွားမယ်။ ပြီးတော့ သမီးတို့ပါဝါက စေတီတော်ကြီးကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်တည်ခိုင်းပြီး စေတီတော်ကြီးထဲမှာ ဝတ်တော်တွေ ပြန်ဌာပနာခိုင်းမယ်”

“သမီး၊ ကဲ ဒီအကြောင်းကို ဆက်မပြောနဲ့တော့။ ထမင်းသွားစားပြီး အိပ်ချေတော့။ နက်ဖြန်မနက်ကျတော့ အဖေတို့ စေတီတော်

ကြီးကို သွားပြီးဖူးကြမယ်။ အဲဒီကျတော့မှ ဘယ်လိုလုပ်သင့်တယ် ဆိုတာ စဉ်းစားကြမယ်”

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ဖြစ်သည်။ ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံး အစွမ်းကုန် ပြင်ဆင်ထားသည်။ နေရာအနှံ့အပြား၌ မုခ်ဦးများ၊ ရာဇမတ်ကာလမ်းများ ဆောက်လုပ်ထားသည်။ တံခွန်ကုက္ကားများ တလူလူတလွင့်လွင့် ဖြစ်နေကြသည်။ လမ်းမများ၌ ငှက်ပျောပင် တိုင်များ စိုက်ထူထားပြီး ရေပြည့်အိုးစည်းများကိုလည်း တည်ထား သည်။

ဘုရင်အမိန့်ဖြင့် မြို့တွင်းရှိ ကျေးကျွန်အားလုံး ကျွန်ဘဝမှ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။ မြို့သူမြို့သား ယောက်ျား မိန်းမအား လုံး ပျော်ပွဲသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပနေကြသည်။ မြို့စွန်မြို့ဖျား မြို့ အနီးနား ရွာဇနပုဒ်များမှ ပြည်သူများလည်း မြို့တွင်းသို့ လိုမ့်ဝင်လာ ကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံး ပြင်ပမှလာရောက်သူ များနှင့် ပြည့်သွားသည်။

လူထုပရိသတ်ကြီးသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတိုက်အတွင်း၌ ဘုရင်အသောက ထိုင်ရန်အတွက် နေရာ အသင့်ပြင်ထားသည်။ ဘုရင် အသောကသည် မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူသွားခဲ့သည့် နေရာ အတွင်းသို့ ခြေနင်းကိုချွတ်လျက် ဝင်ရောက်လာသည်။ သူ့အတွက် ပြင်ထားသောနေရာတွင် ဝင်ထိုင်ပြီးလျှင် ဘုရင်အသောကသည် ပရိသတ်ကို ကြည့်ရှု အကဲခတ်နေသည်။

တည်ငြိမ်လှနေရစွာ ရောက်လာသောပရိသတ်ကြီးသည်

ဘုရင်အသောကအား လက်အုပ်ချီနှုတ်ဆက်လျက် သူတို့အတွက် သတ်မှတ်ထားသော နေရာတွင်ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ဘုရင်အသောက အနီးတွင် မှူးမတ်စုံလင်စွာ ရှိနေကြသည်။ ဓမ္မအမတ်များလည်း အသောက၏ဘေးတွင် ရှိနေသည်။ အချိန်အတန်ကြာမျှ အချင်းချင်း တိုင်ပင်နှီးနှောနေကြပြီးနောက် အမတ်ကြီးသည် အသောကဘက် မျက်နှာမူလျက် လက်အုပ်ချီလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြွတ်ကြား သည်။

“ကျွန်ုပ်၏ ဓမ္မမိတ်ဆွေများနှင့် ညီအစ်ကို မောင်နှမများ၊ သင်တို့စေတနာ သဒ္ဓါတရား ထက်သန်စွာနှင့် ဤဌာနသို့စုဝေး ရောက်လာကြတဲ့အတွက် များစွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရပါတယ်။ တိုင်းနိုင်ငံအတွင်းမှာ တရားဓမ္မကို ရိုသေကိုင်းရှိုင်းနေတာ တွေ့ရတဲ့ အတွက် ဘုရင်မင်းကြီးအနေနှင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေပါတယ်။ မိမိ တို့အတွက် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားအဆုံးအမ ဘယ်လောက်အသုံး ဝင်တယ်ဆိုတာ သင်တို့ နားလည်သဘောပေါက် နေကြတဲ့အတွက် လဲ ဘုရင်မင်းကြီး ကျေနပ်အားရနေပါတယ်။ သင်တို့အားလုံးရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ဘုရင်မင်းကြီး ယူဆရောက်ရှိနေတာဟာ သင်တို့၏ အဖူးမြော်ကို ခံယူပြီး သူ၏ အလုပ်ကိစ္စ အောင်မြင်ထမြောက်ရေး အတွက် သင်တို့၏အကူအညီ ရယူလိုတဲ့အတွက်ဖြစ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရား၏ သရီရဓာတ်တော်များကို ရရှိရေးအတွက် ရာမဂါမ စေတီတော်ကလွဲပြီး တခြားစေတီတော်တွေအားလုံးကို ဖြိုဖျက်ခဲ့ပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ကမ္မဓာတ်တော် မရရှိခဲ့ပါဘူး။ ရာမဂါမက

စေတီတော်ကိုတော့ နဂါးတွေကန့်ကွက်တာနဲ့ မဖြိုဖျက်ခဲ့ရဘူး။ ဖြိုဖျက်ခဲ့တဲ့ စေတီတော်အားလုံးကိုလဲ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်တည်ပေးထားပါတယ်။ တကယ်လို့သာ စေတီတော်များထဲက ဓာတ်တော်များ မရဘူးဆိုတာ မဆွဲကသိရင် စေတီတော်တွေကို ဖြိုဖျက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

“အဘိုးအိုတစ်ယောက်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဓာတ်တော်များ ဌာပနာထားတဲ့ နေရာတစ်နေရာကို ဒီရာဇဂြိုဟ်မြို့မှာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီရာဇဂြိုဟ်မြို့ သတ္တပဏ္ဍိလိုဏ်ဂူအနီးမှာ ဘုရင်အမာတသတ် ဓာတ်တော်များကို ဌာပနာထားပါတယ်။ အဲဒီ ဓာတ်တော်များကို ယခုရရှိပါပြီ။ မဟာကဿပမထေရ်ဟာ စေတီတော်တွေအားလုံးထဲက ဓာတ်တော်များကို ပင့်ဆောင်လာပြီး ဒီနေရာမှာအားလုံးစုပေါင်းကိုးကွယ်ထားပါတယ်။ နိုင်ငံအနှံ့အပြားမှာ စေတီပေါင်းရှစ်သောင်းလေးထောင် ဘုရင်မင်းကြီးတည်ပါလိမ့်မယ်။ တရားဓမ္မပြန့်ပွားထွန်းကားရန်အတွက် ဓာတ်တော်တွေကို စေတီပေါင်းရှစ်သောင်းလေးထောင်ထဲမှာ ဖြန့်ဝေပြီး ဌာပနာပါလိမ့်မယ်။ အဖျက်ခံရတဲ့ ရှေးစေတီတော်တွေမှာလဲ ဓာတ်တော်တချို့ ဌာပနာဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်”

အမတ်ကြီးသည် စကားကိုနိဂုံးချုပ်ပြီးလျှင် သူ့နေရာတွင် ပြန်ထိုင်နေလိုက်လေသည်။

ဤတွင် ပရိသတ်ထဲက အသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။ “ရာဇဂြိုဟ်မှာ ဓာတ်တော်တွေကို စုပေါင်းကိုးကွယ်ထားတယ်ဆိုတာ

သိရင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီဓာတ်တော်တွေကို အစကနဦးက မရှာသလဲ။ တခြားစေတီတော်တွေကို ဖျက်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီဒေသကလူတွေ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်အောင် လုပ်ရတာလဲ။ စေတီတော်တွေကို ဖျက်ထားဟာ အဲဒီဒေသကလူတွေ ဘုရင်မင်းကြီးအပေါ် ရန်ငြိုးထားအောင် လုပ်ရာကျမနေဘူးလား။”

ဘုရင်မင်းကြီး၏ မျက်မှောက်၌ မကြောက်မရွံ့ ထပြောသော မိန်းကလေးမှာ ဥတ္တရာဖြစ်သည်။

“ချက်ချင်းပြန်ထိုင်၊ ဘုရင်မင်းကြီး အမိန့်မချမှတ်မီ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် ပိတ်ထားစမ်း။”

အမတ်ကြီးက ဟိန်းဟောက်ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

“ပြော ပြော၊ ဆက်ပြောနုမ၊ ယနေ့ဘာပြောပြော ကျုပ်နားထောင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်အပြစ်အတွက် ကျုပ်အပြစ် ဒဏ်ခံသင့်တယ်။ နှမပြောလိုတာကို ထိန်ချန်မထားနဲ့၊ အားလုံးဖွင့်သာပြော၊ ကျုပ်ဖြေပါ့မယ်” အသောကမင်းကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထလျက် ဥတ္တရာကိုကြည့်ပြီးလျှင် နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြောလေသည်။

“ဘုရင်မင်းကြီးက ကျွန်မကိုနှမလို့ခေါ်တယ်။ ကျွန်မ ဘုရင်မင်းကြီးအပေါ် စိတ်ပြေသွားပါပြီ။ နောက်ထပ်ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး။” ဥတ္တရာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်သန်းလာသည်။

“နှမပြောတဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ နှမရဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို ကြည့်ရတာ နှမ ဟောဒီဒေသက မဟုတ်ဘူးလို့ထင်တယ်။ နှမရဲ့အိမ်က ဘယ်မှာလဲ။”

“ကျွန်မ မလ္လတိုင်းသူပါ။ ပါဝါမှာ ကျွန်မအဖေရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ပါဝါကစေတီကို ဘုရင်မင်းကြီး ဖျက်ပစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဓာတ်တော် ရှာမတွေ့ဘူး။ ဓာတ်တော်တွေ သူ့အလိုလိုပျောက်ကွယ် သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မဘုရင်မင်းကြီးကိုတွေ့ပြီး ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်ရတာလဲလို့ ရန်တွေ့မလို့ ကြံရွယ်လိုက်သေးတယ်။ ကျွန်မဘုရင်မင်းကြီးကို အတော်မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘုရင် မင်းကြီး ဘယ်လိုဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ကျွန်မနားမလည်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီကနေတော့ ကျွန်မမရှင်းမလင်း ဖြစ်နေတာတွေ ဘုရင်မင်းကြီးရဲ့ စကားတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ပြေပျောက် သွားပါပြီ။ ကျွန်မ ကိုယ့်အစ်ကိုတော်တစ်ယောက် ရတဲ့အတွက် ဝမ်း သာအားရ ဖြစ်ရပါပြီ။ ကျွန်မ ဒေါသအလျောက် ပြောမိဆိုမိတာတွေ သည်းခံတော်မူပါ အရှင်မင်းကြီး”

“နမတစ်ယောက်တည်း လာတာလား၊ အဖော် မပါဘူး လား”

“အဖော်မပါ ပါဘူး။ ပါဝါက တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့ တာပါ။ ပါဝါမှာ ကျွန်မအဖေရှိတယ်။ အမေကတော့ ကျွန်မငယ်ငယ် ကတည်းက ကွယ်လွန်သွားတယ်။ ကျွန်မညီအချိန်တစ်ချိန်မှာ အဖေ အိပ်ပျော်နေတုန်း တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်ပြေးလာတာလဲ”

“ကျွန်မအဖေက ကျွန်မကို အရှင်မင်းကြီးဆီ သွားခွင့်မပေး ဘူး၊ အရှင်မင်းကြီးဟာ သိပ်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ဘုရင်တစ်ပါး

ဖြစ်တယ်လို့ အဖေကပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့မှာ အရှင်မင်းကြီးဟာ နတ်ဒေဝါတစ်ပါး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိရတယ်”

“ နှမ၊ ကျုပ်ကို အရှင်မင်းကြီးလို့ မခေါ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်နှမရဲ့ အစ်ကိုကြီးဖြစ်တယ်၊ သင်က ကျုပ်ညီမလေး။ ဒီကနေ့ ကျုပ်နှင့် အတူ ပါဠိလိုပုတ်နေပြည့်တော် လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျုပ်နှမရဲ့ အဖေကိုလဲ ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်။ နှမတို့သားအဖ ကျုပ်ဆီမှာနေရမယ်”

ဘုရင်အသောကသည် ဥတ္တရာကို သူ့အပါးသို့ လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ့နေရာသူ ပြန်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ နင် ဒီကိုဘာလုပ်လာတာလဲ ဥဒါယီ၊ ပါဝါက ဘယ်တုန်းက လာတာလဲ”

“ ကိုယ့်နှလုံးသားရဲ့ နတ်ဒေဝီရှိတဲ့နေရာကို မလာရဘူးလား အချစ်ရဲ့၊ မျက်မှောက်မှာ ပါဝါနဲ့ ပါဠိလိုပုတ်ခရီးဟာ မဝေးပါဘူး၊ ညည်းက အခုမိဖုရားကြီး ဖြစ်သွားပြီမဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို ဘယ်မှာ သတိရတော့မှာလဲ”

“ ဘယ်လိုစကားတွေ ပြောနေတာလဲ ဥဒါယီ၊ အသောကက ငါ့အစ်ကိုကြီး၊ ငါက သူ့ညီမလေး၊ သူ့လာရင် ငါနှင့်အကြောင်း ပြောပြပေးမယ်လေ၊ အင်း ... ပြောပါဦး၊ နင့်နှလုံးသားဒေဝီဆိုတာ ဘယ်မှာလဲ”

“ အဲဒါကိုလဲ ပြောပြရမှာလား ...”

ဥဒါယီသည် ပြောပြောဆိုဆို ဥတ္တရာ၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲ

လိုက်လေသည်။

“ နင့်အပြုအမူတွေ မသင့်လျော်ဘူးဥဒါယီ၊ နင် မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တရားအဆုံးအမတွေကို လိုက်နာကျင့်သုံးသင့်တယ်။ အခုလို စိတ်သဘောထားတွေကို ကြိုးစားပြီး ဖယ်ရှားပစ်ပါ။ လူ့ဘဝရတုန်းရခိုက် လမ်းလွဲမလိုက်ချင်ပါနဲ့၊ ဒီခဏ မကြာပျက်စီး ပျောက်ကွယ်သွားမယ့် ကိုယ်ခန္ဓာကို ချစ်ခင်တွယ်တာနေလို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ၊ ဒီကိုယ်ခန္ဓာဟာ ဘာအနှစ်သာရမှ မရှိဘူး၊ မစင်ကြယ်တဲ့ အရာတွေသာ အပြည့်ရှိနေတယ်” မိမိလက်ကို ရုန်းပြီး ဥတ္တရာက ပြောလေသည်။

“ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ ဥတ္တရာ၊ ညည်း ကျုပ်အချစ်ကို မေ့သွားပြီလား။ ကျုပ် ညည်းကို ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့ရသလဲ၊ ဘယ်လို မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့ ပါဠိပုတ်လိုက်လာခဲ့ရတယ် မှတ်သလဲ၊ ကျုပ်ကို တရားဟော မနေပါနဲ့ဥတ္တရာ၊ တရားဟောတဲ့အလုပ်က ဘိက္ခုနီမတွေရဲ့ အလုပ်ပါ။ ညည်းက နုနယ်ပျိုမြစ်သေးတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲရှိသေးတယ်”

“ ငါ အခု ဘိက္ခုနီလုပ်တော့မလို့ ဥဒါယီ၊ လူ့ဘောင်မှာ ငါ မနေချင်တော့ဘူး”

“ ညည်းက ဘိက္ခုနီလုပ်တော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ နင် ကိုယ့်ဟာကိုယ်စဉ်းစားပေါ့၊ နင်လဲ အသောကာရုံကျောင်းသွားပြီး ရဟန်းဘောင်ဝင်လိုက်ပါလား။ သာသနာဘောင်တွင်းမှာ ရှင်ရဟန်းဖြစ်သွားရင် မိမိကိုယ်တွင်းမှာရှိတဲ့ ကိလေသာ

အညစ်အကြေးတွေ ကင်းစင်ပပျောက်သွားဖို့ အလားအလာအများကြီးရှိတယ်။ ကာမဂုဏ်အာရုံတွေကို ဘာဖြစ်လို့ တွယ်တာမက်မောနေရတာလဲ ဥဒါယီ၊ ကာမဂုဏ်အာရုံဆိုတာ အမှန်စင်စစ်က ဒုက္ခကိုသာပေးတယ်၊ သုခကို ပေးတာမဟုတ်ဘူး”

“ကဲ ... အဲဒါ ထားပါဦး၊ ညည်းအဖေ အခုဘယ်ရောက်နေလဲ”

“အဖေလဲ ရဟန်းပြုသွားပြီ။ အခု ဇယသီဟမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘိက္ခုသီလဂုတ္တ ဖြစ်နေပြီ။ အသောကာရုံကျောင်းမှာပဲ ရှိနေတယ်။ ငါလဲ အခုမကြာခင်ပဲ ဘိက္ခုနီမကျောင်းတိုက်သွားဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်”

ဥတ္တရာ လူ့ဘောင်က ခွာရှောင်ပြီး ဘိက္ခုနီဘဝရောက်သွားသည်မှာ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကြာသွားပြီ။ သို့သော်လည်း ပါဝါသူ၊ ပါဝါသားတို့မှာမူ ဥတ္တရာတစ်ယောက် ဥဒါယီနှင့် အချိန်အချက်လုပ်ပြီး အိမ်မှ ထွက်ပြေးသွားသည်ဟူ၍သာ ထင်နေကြသည်။ ဥတ္တရာပျောက်သွားသည့် နောက်တစ်ရက်၌ပင် ဥဒါယီကိုလည်း အိမ်၌မတွေ့ရတော့ပေ။

ဇယသီဟလည်း သူ့သမီးပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားသည်ဖြစ်၍ သမီးသောကနှင့် အိမ်ကထွက်သွားသည်။ ဥတ္တရာနှင့် ဥဒါယီတို့သည် ချစ်သူများဖြစ်ကြသည်။ ဥဒါယီသည် ဇယသီဟ၏ တူတော်သည်။ ဥတ္တရာနှင့် လက်ထပ်ရန်လျာထားပြီးသားဖြစ်သည်။

သွေးချင်းသားချင်း လက်ထပ်သည်မှာ မလ္လတိုင်းသားတို့၏ ဓလေ့
ထုံးစံတစ်ခုဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သောအခါ၌ကား ပါဝါမှကုန်သည် ပုက္ကုသသည်
ပါဠိလိပုတ်လမ်းမပေါ်၌ ဆွမ်းခံကြွနေသော ရဟန်းအသွင်နှင့်
ဥဒါယီကို သွားတွေ့သည်။ သို့သော်လည်း ဥတ္တရာတို့သားအဖမှာ
မူ ခြေရာပျောက်နေသည်။

ဘုရင်အသောကသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်များကို
ရသည်ဖြစ်၍ နိုင်ငံအဝန်း၌ ထိုဓာတ်တော်များကို ဌာပနာပြီးလျှင်
စေတီပုထိုးပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် တည်ထားကိုးကွယ်
သည်။ တတိယသင်္ဂါယနာကိုလည်း တင်သည်။ သာသနပြုရဟန်း
တော်များကိုလည်း နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ သာသနပြုလွှတ်သည်။ မိမိ
ကိုယ်တိုင်လည်း ဓမ္မခရီးလှည့်လည်သည်။

ဓမ္မခရီးလှည့်လည်ရင်း ကုသိနာရုံရောက်လာသည်။ ကုသိ
နာရုံ၌ အသောကသည် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်သိန်း အကုန်အကျခံလျက်
မဟာပရိနိဗ္ဗာန စေတီတော်ကြီးကိုတည်သည်။ မြတ်စွာဘုရား၏
အလောင်းတော် တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်းရာဖြစ်သော ပကုဋ္ဌဗန္ဓုန
စေတီကိုလည်း ပြန်လည်မွမ်းမံသည်။ နေရာအနှံ့အပြား၌ ကျောက်
စာတိုင်များကို စိုက်ထူသည်။

ထို့နောက် ပါဝါရောက်လာသည်။ ပါဝါ၌လည်း စေတီတော်
ကြီးတစ်ဆူ တည်သည်။ မြို့အရှေ့ဘက်ရှိ သုဝဏ္ဏမြစ်ကမ်းတွင်
လည်း ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက် ဆောက်သည်။ ကျောင်းတိုက်၏

အနီး၌ပင် ဘိက္ခုနီကျောင်းတိုက်တစ်တိုက် ဆောက်သည်။ ဘိက္ခုနီ
 ကျောင်းတိုက်၌ “ဒေဝါနံ ဝိယေန ဝိယဒဆိနလာဇိန ဝိသတိ ဝသာ
 ဘိတေန ပါဝါယံ ဣမံ ဘိက္ခုနီအာလာမံ ဥတ္တလာသ ဘဂိနိယာ
 ကာလာဝိတံ” ဟူ၍ ကျောက်စာရေးထိုးထားသည်။ ကျောက်စာ၏
 အဓိပ္ပာယ်မှာ “နတ်လူတို့ချစ်ခင်သော ဝိယဒသီ အသောကဘုရင်
 မင်းကြီးသည် ရာဇအဘိသိတ်ခံပြီးနောက် အနှစ်နှစ်ဆယ်အကြာ၌
 ပါဝါတွင် နှမဥတ္တရာအတွက် ဤဘိက္ခုနီကျောင်းတိုက်ကို ဆောက်
 သည်” ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာ၌ အတောင်သုံးဆယ်မြင့်သော
 ကျောက်တိုင်ကြီးတစ်တိုင် စိုက်ထူပြီးလျှင် ကျောက်တိုင်တွင် ပါဝါ၌
 မြတ်စွာဘုရား နောက်ဆုံးပိတ် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူကြောင်းစသည်
 ကို ရေးထိုးထားသည်။ သို့သော် ပါဝါသူ ပါဝါသားတို့သည်
 အသောကနှမ ဥတ္တရာ မည်သူမည်ဝါဆိုသည်ကိုမူ မသိကြပေ။

ယနေ့ပါဝါတစ်မြို့လုံး ရွှင်ပြုံးနေကြသည်။ ပွဲသဘင်အတွက်
 ပြင်ဆင်မွမ်းမံထားသည်။ ဗါဝါသူတို့သည် အစွမ်းကုန်ပြင်ဆင်ကြ
 ပြီးလျှင် လက်ထဲတွင် ပန်းဆီမီးတို့ကို ကိုင်ဆောင်လျက် မြို့အပြင်
 ဘက်တစ်နေရာ၌ စုရုံးနေကြသည်။ ပါဝါသား ယောက်ျားများမှာမူ
 တူရိယာဂီတများ သီဆိုတီးမှုတ်နေကြသည်။

ကဆုန်လပြည့်နေ့တွင် အသောကမင်းကြီး၏နှမ ဥတ္တရာ
 ပါဝါသို့လာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပါဝါ၌ ရက်အတန်ကြာ နေထိုင်
 လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဓမ္မအမတ်ကြီးက အကြောင်းကြားထားသည်။

ထို့ကြောင့် ပါဝါမြို့သူမြို့သားတို့သည် ဘောဂမြို့မှအလာလမ်းဆီသို့ မျက်နှာမူလျက် ယာဉ်ရထားရောက်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ သို့သော် ယာဉ်ရထားလာသည်ကိုမူ မတွေ့ရဘဲ ဘိက္ခုနီတစ်စု ကြွလာသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ဘိက္ခုနီများ၏ နောက်၌ ယာဉ်ရထားလာပြီး ယာဉ်ရထားပေါ်၌ အသောက၏နှမ ပါလာလိမ့်မည်ဟူ၍ မြို့သူမြို့သားများက ထင်ကြသည်။

ဘိက္ခုနီများ အနီးကပ်ရောက်လာကြသောအခါ မြို့သူမြို့သားများသည် 'စူးစိုက်ကြည့်ကြသည်။ မိန်းမများ ဇေဝေဇဝါဖြစ်နေကြသည်။ အသံကလည်း သူ့အသံ၊ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကလည်း သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်၊ သို့သော် အရွယ်ကမူပြောင်းလဲသွားပြီ။ ဥတ္တရာဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်။ ဥတ္တရာက ဥဒါယီနှင့် အိမ်ကထွက် ပြေးပြီး လက်ထပ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘိက္ခုနီဘဝရောက်သွားတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

“ အရီး နေကောင်းတယ်နော် ”

“ အရှင်မက ကျုပ်ကိုသိလို့လား ”

“ ကျွန်မ အရီးရဲ့တူမပဲဟာ၊ ကျွန်မကို အရီးမမှတ်မိဘူးလား။ ကျွန်မ ဥတ္တရာလေ ” ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ဥတ္တရာက ပြုံးပြီးပြောလိုက်လေသည်။

“ ဘာပြောတယ်၊ ညည်း ဥတ္တရာဟုတ်လား၊ အသောကနှမဆိုတာ ညည်းလား ”

ဥတ္တရာဟူသော အမည်နာမကြားလိုက်ရုံနှင့် တူရိယာဂီတ

သံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ပူဇော်ဖွယ်ပစ္စည်း ဝတ္ထုများစွာဖြင့် ပါဝါ
 သူ ပါဝါသားတို့သည် ဥတ္တရာကို တခမ်းတနားကြိုဆိုကြသည်။
 ဥတ္တရာနှင့်တကွသော ဘိက္ခုနီများကို ဘိက္ခုနီကျောင်းတိုက်အတွင်း
 ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ ဘိက္ခုနီကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်သော
 အခါ အဝင်ဝ၌ ရေးထိုးထားသော ကျောက်စာကို ဥတ္တရာဖတ်ကြည့်
 သည်။ အသောကမင်းတရားကြီး၏ သဒ္ဓါတရား ရက်ရှေ့ပုံကို စိတ်
 ထဲက ချီးကျူးပြီး ကျောင်းတိုက်ထဲဝင်သွားသည်။

ဘိက္ခုနီဥတ္တရာသည် ပါဝါ၌ နေ့ရက်အတန်ကြာနေပြီး
 ဘိက္ခုနီတို့နှင့် အတူတကွ ကုသနာရုံကြွသွားသည်။ သို့သော်လည်း
 သူ၏ စွန့်လွှတ်မှု ဇာတ်လမ်းသည် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာအထိ မလ္လ
 သူတို့တွင် နမူနာစံပြအနေဖြင့် ခေတ်စားကျော်ကြားနေသည်။

ဥတ္တရာ မည်သည့်နေရာ၌ ကွယ်လွန်သွားသည်။ သူ့အရိုး
 အိုးဘယ်မှာထားသည် ဆိုသည်ကိုမူ မည်သူမျှမသိကြပေ။ သို့သော်
 သူ၏အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဘုရင်အသောက ဆောက်လုပ်ထားသော
 ပါဝါရှိ ဘိက္ခုနီကျောင်းမှာမူ ကြာမြင့်စွာသော အချိန်ကာလအထိ
 တည်တံ့နေသည်။ ယနေ့လည်း ထိုကျောင်းတိုက်၏ အပျက်အစီး
 အုတ်ကျိုးအုတ်ပဲများသည် ဥတ္တရာပရဒေရ်ပြည်နယ် ဒေဝရီးယားမြို့
 နယ်အတွင်းက 'ဆထိယန်' နှင့် 'ဖဂျီလ်နာဂရ' ရွာများရှိ မြေကြီး
 အောက်တွင် မြုပ်နေသည်။

[၁၉၅၉ ခု၊ မတ်လထုတ် 'ဓမ္မဒူတ' ဟိန္ဒူဘာသာစာစောင်မှ
 ဘိက္ခုဓမ္မရက္ခိတ၏ 'ဥတ္တရာ']

အနိစ္စ ဘဝက

မိမိ၏ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်း ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်၍ အနားယူ သွားသည့်အလား နေမင်းသည် ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ သူ့နေရာတွင် တာဝန်ဆက်ယူမည့် လမင်းသည် ကမ္ဘာလောက အပေါ် အလင်းရောင်ဖြန့်ဖြူးရန် ထွက်ပေါ်လာလေပြီ။ တစ်နေ့လုံး တစာစာ အော်မြည်ဟစ်ကျွေးလျက် ပျံသန်း သွားလာနေကြသည့် ကျေးငှက်သာရကာတို့သည် အိပ်တန်းတွင်ရောက်နေကြပြီ။ တစ်နေ့ လုံးသွားလာ လှုပ်ရှားနေသည့် ကုသိနာရုံတစ်မြို့လုံးသည် ညဉ့် နတ်သမီး၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် အနားယူရန် ပြင်ဆင်နေကြပြီ။ ဤ အချိန် ဤသမယ၌ ဗုဒ္ဓနှင့် တပည့်သံဃာအချို့ ကုသိနာရုံအနောက် တောင်ဘက် တာငါးရာခန့် အဝေးတွင်ရှိသည့် အင်ကြင်းဥယျာဉ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူလာကြသည်။

နေ့လည်နေ့ခင်းတွင် မလ္လမင်းတို့ အပန်းဖြေရာ ပျော်ပွဲစားရာ

နေရာဖြစ်သဖြင့် လူသူလေးပါး လှုပ်ရှားသွားလာရာ နေရာဖြစ်သော်
 လည်း ညဉ့်အချိန်၌မူ အင်ကြင်းဥယျာဉ်တွင် လူသူကင်းပြီးတိတ်ဆိတ်
 ငြိမ်သက်ခြင်း မင်းမူနေသည်။ ပင်စည်ပင်လုံး သွယ်တန်းဖဲဖြောင့်စင်း
 နေကြသည့် အင်ကြင်းပင်ပျိုတို့သည် ဥယျာဉ်တွင်း၌ အစီအရီပေါက်
 နေကြသည်။ လရောင်ဖြာကျနေသည့် အင်ကြင်းရွက်တို့သည် လေ
 အလာတွင် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေကြသဖြင့် တလက်လက်တောက်ပနေ
 ကြသည်။ အင်ကြင်းကိုင်းများကြားထဲမှ တိုးထွက်ပြီး မြေပေါ်ကျနေ
 သည့် လရောင်နှင့် သစ်ခက်သစ်ရွက်ရိပ်တို့သည် ပူးပေါင်းပြီး မြေကြီး
 ပေါ်၌ ပန်းချီကားချပ်ကြီးများ ဖြစ်နေကြသည်။ လရောင်သည် မလှမ်း
 မကမ်းရှိ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည့် ဟိရညဝတီမြစ်ရေပြင်ပေါ်တွင်
 လည်း ဖြာကျနေသည်။

အင်ကြင်းဥယျာဉ်တွင်း ရောက်လာသောအခါ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ
 သည် မလှုပ်ချင် မသယ်ချင်လောက်အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တော်မူ
 နေပြီ။ ခရီးရှည်ကို ဖြတ်ကျော်ကြမြန်းတော်မူလာရသည့်အပြင် ဝေဒနာ
 ကိုလည်း အပြင်းအထန်ခံစားနေတော်မူရသဖြင့် အားအင်ကုန်ခန်းပြီး
 နွမ်းလျနေတော်မူပြီ။ အင်ကြင်းပင်ရင်း၌ ချထားသည့် ညောင်စောင်း
 ထက်၌ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓသည် အသာလဲလျောင်းနေတော်မူသည်။ ရှင်
 အာနန္ဒာသည် မရွှင်သောမျက်နှာ မသာသောနှလုံးဖြင့် ဘုရားရှင်ကို
 ကြည့်ရှု အကဲခတ်နေရှာသည်။

ဘုရားရှင်သည် တပည့်သံဃာများအား မှာကြားသင့် မှာကြား
 ထိုက် ဆုံးမသင့် ဆုံးမထိုက်သည့် တရားစကားများကို ငါ့ကိုအမှုး

ထားပြီး ဟောကြားဆုံးမပြီးလေပြီ။ ယနေ့ညတွင် ဧကန်မှချ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော့မည်။ နက်ဖြန် နံနက် မိုးသောက်အလင်းရောက်လျှင် ဘုရား ရှင်၏ အသံတော်ဆိတ်တော့မည်။ နှစ်ရှည်လများ မကွေမကွာ နေလာ ခဲ့သည့် ငါတို့၏ ဆရာအရှင် ဘုရားသခင်သည် တစ်မိုးသောက်သော် ဤကမ္ဘာလောက၌ ရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ရှင်အာနန္ဒာသည် တမြည့်မြည့်ဆွေး တငွေငွေကျွမ်းပြီး ဖြေ မဆည်နိုင်ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်အပါးမှ ခွာလာခဲ့သည်။ ဘုရားရှင် ကွယ်ရာသို့ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် မျက်ရည်သွန်ချ လိုက်လေသည်။

ငါသည် သောတာပန်အဆင့်မျှသာ ရှိသေးသည်။ အထက် အဆင့်များသို့ လှမ်းတက်စရာ ကျန်သေးသည်။ ငါ့ကို အမြဲမပြတ် ဆုံးမသွန်သင်ပေးသော ငါ၏ ဆရာ နောင်တော်ဘုရားရှင်သည် ငါ့ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည်။ နက်ဖြန်ခါကစပြီး ငါအဘယ်သူ့ ကို မျက်နှာသစ်ရေ ကပ်မည်နည်း။ အဘယ်သူ့အတွက် နေရာခင်း ပေးမည်နည်း။ အဘယ်သူ့ကို လုပ်ကျွေးပြုစုမည်နည်း။

ရှင်အာနန္ဒာသည် ဖြေမဆည်နိုင်တော့ဘဲ ရှိုက်ကြီးတငင် ငို ကြွေးရှာသည်။

ရှင်အာနန္ဒာငိုကြွေးနေကြောင်း သိရသောအခါ ဘုရားရှင်က အာနန္ဒာအား အခေါ်ခိုင်းတော်မူသည်။

“အာနန္ဒာ၊ စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်းသည် အကျိုး မရှိဟု ငါဟောကြားတော် မူခဲ့ပြီ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ခင်ကြင်နာကြ

သူများသည် တစ်နေ့သောအခါ ခွဲခွါရမည်မှာ ဓမ္မတာသဘောတရား ပင်ဖြစ်သည်။ ဇာတိ၏ ရှေးရှုရာမှာ မရဏသာဖြစ်သည်။ ဖြစ်ပေါ်လာ သည့် ကိုယ်ခန္ဓာသည် ပျက်မြဲဓမ္မတာသာတည်း။ သင်သည် ပါရမီရှင် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မလျော့သော လုံ့လဖြင့် ကြီးစားအားထုတ်ပါက မကြာမြင့်မီ ကာလအတွင်း အာသဝေါကုန်ခန်းသည့် ရဟန္တာအဆင့် ရောက်မည်မှာ ဧကန်မုချဖြစ်သည်။”

ဘုရားရှင်က ဖျောင်းဖျမိန့်တော်မူသောအခါ ရှင်အာနန္ဒာသည် အတော်အတန် သက်သာရာရသွားသည်။

ကဆုန်လပြည့်လဝန်းသည် ရွှန်းပနေဆဲ။

ဘုရားရှင်၏ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချိန်တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာ လေပြီ။

ဤကဆုန်လပြည့်နေ့၌ပင် ဘုရားရှင်သည် မီးရှူးသန့်စင် ဖွား မြင်တော်မူခဲ့သည်။ ဤကဆုန်လပြည့်နေ့၌ပင် ဘုရားရှင်သည် သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓ သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်ရှင်အဖြစ် ရောက်တော်မူခဲ့သည်။ ယခုတဖန် အသင်္ခတဓာတ် မြတ်သောနိဗ္ဗာန်သို့ ဝင်စံပြောင်းကြွမည် ပြုသောအခါလည်း ဤကဆုန်လပြည့်နေ့တွင်ပင် ဖြစ်နေသည်။

ဘုရားရှင်သည် အမိုးအကာမရှိသည့် ဟာလာဟင်းလင်းပြင် ကို နှစ်သက်တော်မူသည်။ ထီးနန်းငိမာန်အတွင်း၌ စံနေသော မယ် တော်မာယာသည် အလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထကို ဖွားမြင်ချိန်တွင် ဟာလာ ဟင်းလင်းဖြစ်သည့် လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတော ရောက်နေသည်။ အမိုး အကာမရှိသည့် ဟာလာဟင်းလင်း လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတော၌ သိဒ္ဓတ္ထ

မင်းသားသည် လူ့ပြည်လူ့လောကသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သိဒ္ဓတ္ထ
မင်းသား သစ္စာလေးပါး သိမြင်တော်မူသည်မှာလည်း အမိုးအကာမရှိ
သည့် ဗောဓိပင်ခြေရင်းတွင်ပင် ဖြစ်သည်။ ယခုပရိနိဗ္ဗာန် စံမည်ပြုသော
အခါလည်း မလ္လမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်တွင်း ရောက်ရှိနေတော်မူ
သည်။

မီးရှူးသန့်စင်သောအခါကလည်း အင်ကြင်းပင်အောက်တွင်
ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အင်ကြင်းပင်အောက်၌ပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့
မည်။

ရှင်အာနန္ဒာနှင့် ရဟန်းအချို့သည် ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်
ကို အကဲခတ်လျက် ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံတော့မည့်အချိန်နာရီ
ကိုသာ ရင်တမမနှင့် စောင့်စားနေကြသည်။

လရောင်ရွန်းမြသော ညဖြစ်သော်လည်း ခပ်ဝေးဝေးလှမ်းကြည့်
လိုက်လျှင်မူ မှုန်မှုန်မွှားမွှားသာ မြင်ရသည်။ အရှေ့မြောက် ကုသိနာရုံ
ဘက်မှ အရိပ်တစ်ခု တရွေ့ရွေ့လာနေသည်။ အရိပ်သည် အင်ကြင်း
ဥယျာဉ်ဆီသို့ ရှေးရှုလာနေခြင်းဖြစ်သည်။ အရိပ်ရှင်သည် ခြေလှမ်း
ခပ်သွက်သွက်လှမ်းနေသည်။ အရေးတကြီးကိစ္စ ရှိနေပုံရသည်။ ဘုရား
ရှင် ယနေ့ည ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည် ဆိုသည့်သတင်းသည် သူ့ထံ
ရောက်သွားသည်။ သူ့တွင် မရှင်းမလင်း မပြတ်မသားဖြစ်နေသည့်
အကြောင်းအရာတစ်ခု ရှိနေသည်။ ယင်း ပြဿနာကို ဘုရားရှင်အား
ညွှောက်ထား မေးမြန်းလိုသည်။ ယနေ့ည အချိန်မီရောက်မသွားပါက
ဘုရားရှင်နှင့် လွဲတော့မည်။ မတင်မကျ ဖြစ်ရသည့်ပြဿနာလည်း

ထိုအတိုင်းပင် လိပ်ခဲတည်းလည်းသာ ဖြစ်နေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် အရိပ်ရှင်သည် ဘုရားရှင်ထံ ပရိနိဗ္ဗာန် မပြုမီ မှီအောင်အပြေးကလေး လာခဲ့သည်။ သို့သော် အရိပ်ရှင်သည် လောကဝတ်ကိုနားလည်သည်။ အင်ကြင်းဥယျာဉ်တွင်း ရောက်လာသောအခါ ဘုရားရှင်ထံပါးသို့ တန်းမသွားဘဲ ဘုရားရှင်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သူ ရှင်အာနန္ဒာထံ ခွင့်ပန်သည်။

“ရှင်အာနန္ဒာ၊ ကျွန်ုပ်သည် သုဘဒ္ဒမည်သော ပရိဗိုဇ်ဖြစ်ပါ၏။ ဂေါတမဗုဒ္ဓကို အလွန်ကြည်ညို လေးစားပါ၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ် သည် ဂေါတမဗုဒ္ဓနှင့် တစ်ကြိမ်မျှ မဆုံရသေးပါ။ ယနေ့ည ရှင်တော် ဗုဒ္ဓပရိနိဗ္ဗာန် စံတော့မည်ကြားသိရပါ၏။ ကျွန်ုပ်တွင် ယုံမှားသံသယ တစ်ခုရှိနေပါ၏။ ယင်းယုံမှား သံသယကို ရှင်တော်ဗုဒ္ဓသာ ဖြေရှင်း ပေးနိုင်လိမ့်မည် အထင်ရှိသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်အပြေးအလွှား လာခဲ့ ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ် ရှင်တော်ဗုဒ္ဓကို ဖူးတွေ့ပါရစေ”

ရှင်အာနန္ဒာက ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် ဝတ်ထားသည့် အဝတ်မှာ လူဝတ်ကြောင်များဝတ်သည့် အဝတ်နှင့် လည်းမတူ၊ ရဟန်းသံဃာများ ဝတ်ရုံသည့် ဖန်ရည်သင်္ကန်းလည်း မဟုတ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် အဝတ်ဖြူတစ်ခုကိုသာလျှင် ပိုသီပတ်သီ ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာတွင်လည်း နှုတ်ခမ်းမွှေး မုတ်ဆိတ်မွှေး ဗရ ဗျစ်နှင့်။ ရှင်အာနန္ဒာက ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

“သုဘဒ္ဒ၊ နောက်ကျသွားပြီ၊ ဘုရားရှင် အလွန်ပင်ပန်း နွမ်းလျ နေပါပြီ၊ ဘုရားရှင်ကို မညှဉ်းဆဲချင်ပါနှင့်”

သုဘဒ္ဒသည် နေပူထဲကလာပြီး ရေမွတ်သိပ်လှသဖြင့် ရေချမ်းစင်တွင် ရေတစ်မှုတ်သောက်မည်အလုပ် ရေမွတ်ပုတ်အချစ်လိုက်ရသူကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် အားမလျော့၊ ဒုတိယအကြိမ် အာနန္ဒာအား တောင်းပန်ကြည့်ပြန်သည်။ အာနန္ဒာက ခါးခါးသီးသီးငြင်းပယ်ပြန်သည်။ သုဘဒ္ဒသည် တတိယအကြိမ် ကြိုးစားကြည့်ပြန်သည်။ အာနန္ဒာက ခေါင်းမာမြဲမာနေသည်။ သို့သော် သုဘဒ္ဒ၏ မလျော့သော ဇွဲသည် အကျိုးပေးသွားလေပြီ။ သူတို့နှစ်ဦး အချီအချာပြောနေသံ ဘုရားရှင်နားတော်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဘုရားရှင်ခေါင်းထောင်ကြည့်တော်မူလိုက်သည်။ မည်မျှပင် ပင်ပမ်းနွမ်းလျှပြီး မည်မျှပင် ဝေဒနာခံစား နေရစေကာမူ သတ္တဝါတစ်ဦး အကျိုးရှိမည်ဆိုပါက အားလုံးကို မေ့ထားနိုင်သည့် မဟာကရုဏာတော်ရှင် ဖြစ်သည်မဟုတ်လော။

“အာနန္ဒာ၊ သုဘဒ္ဒကို မဟန့်တားပါနှင့်၊ ငါဘုရားကို ဖူးတွေ့ခွင့်ပြုလိုက်ပါ၊ ပြဿနာမေးလိုသော် မေးပါစေ”

ဘုရားရှင်ထံမှ အခွင့်ရသည်ဖြစ်၍ သုဘဒ္ဒပရိဗိုဇ်သည် ဘုရားရှင်အနား ချဉ်းကပ်ပြီး မေးလျှောက်လိုက်လေသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား၊ ယခုမျက်မှောက် ရှိနေကြသည့် ဂိုဏ်းဆရာကြီးတို့သည် သူတို့ကြေငြာသည့်အတိုင်း တရားအလုံးစုံကို သိသူများဖြစ်ကြပါသလော၊ သို့မဟုတ် တကယ်မသိဘဲနှင့် ဝင့်ဝါပြောဆို နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသလော”

ဘုရားရှင်သည် သူတစ်ပါးကို ဝေဖန်ပုတ်ခတ်ပြီး မိမိတရားကို

ဟောကြားသည့်အလုပ်မျိုးကို စိတ်ဝင်စားတော် မမူပေ။ အထူးအားဖြင့် ယခုလို သေရေးရှင်ရေး အရေးတကြီးဖြစ်နေသည့် အချိန်မျိုးသည် သူတစ်ပါးအကြောင်း ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး ဝေဖန်သုံးသပ်နေစရာ အချိန်မဟုတ်တော့။ ဝေနေယျသတ္တဝါအား ဒက်ကနဲအကျိုးရှိစေမည့် တရားအနှစ်သာရကိုသာ ဟောပြုရမည့် အချိန်ကာလဖြစ်၍ သုဘဒ္ဒအား လိုရင်းအနှစ်သာရကိုသာ မိန့်တော်မူလိုက်သည်။

“အချင်း သုဘဒ္ဒ၊ ငါဘုရား၏ သာသနာအပြင်ဘက်က ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကြီးများ အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် စကားကို ငါဘုရား ဖြေကြားရမည့်အခါအခွင့် မဟုတ်တော့ပြီ၊ ထိုအကြောင်းအရာကို ထားလိုက်ပါတီ၊ သင် စဉ်းစားနှိုင်းချိန်နိုင်ရန် ငါ အမြတ်ဟောပြုတော်မူမည်၊ လောက၌ မဂ္ဂင်တရားရှစ်ပါးသည် အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားအကျင့် မကျင့်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်၊ မကျင့်သည့် ဂိုဏ်း၌ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်ရောက်ကြောင်း လမ်းမရှိပေ။ ငါဘုရားရှင်သာသနာတွင်း၌ မဂ္ဂင်အကျင့်တရား ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ငါဘုရားသာသနာတွင်း၌ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း လမ်းရှိသည်”

သုဘဒ္ဒပရိမိဇ်သည် ဗုဒ္ဓလက်ထက်တော်၌ ထင်ရှားရှိနေကြသည့် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ အကြောင်းကို ဘုရားရှင်အား မေးလျှောက်သည်။

ဘုရားရှင်သည် ယင်းဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်များ၏ အကြောင်းကို မူ ပြောပြတော်မမူပေ။ သို့သော် သုဘဒ္ဒပရိမိဇ် ဆင်ခြင်တိုင်းထွာနိုင်ရန် မှတ်ကျောက်တစ်ခု ပေးတော်မူလိုက်သည်။ ယင်းမှတ်ကျောက်

ထား မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြစ်သည်။ ယင်းမှတ်ကျောက်တွင် တင်ကြည့်ပါ။
အတင်ခံနိုင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်၊ အတင်ခံနိုင်သည့် ဂိုဏ်းဂဏသည် မဂ်
နီလ် နိဗ္ဗာန်နှင့် မဝေးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဂိုဏ်းဂဏ ဖြစ်ပေမည်။

သုဘဒ္ဒ သဘောပေါက်သွားလေပြီ။ အကျွတ်တရား ရသွား
ပြီဖြစ်၍ သူ့ကို ရဟန်းပြုပေးပါရန် ဘုရားရှင်အား တောင်းပန်သည်။
ဘုရားရှင်က ရှင်အာနန္ဒာအား တာဝန်လွှဲပေးလိုက်လေသည်။
ရှင်အာနန္ဒာက သုဘဒ္ဒအား ရဟန်းပြုပေးလိုက်လေသည်။

ညဉ့်သည် လင်းလုလုဘက် နီးကပ်လာလေပြီ။ ရဟန်းသံဃာ
တစ်စုသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ သမာပတ်ဝင်စားနေသည့် ဘုရား
ရှင်ကို မမှိတ်မသုံ ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေကြသည်။ တိမ်မည်းတစ်စ
သည် အနောက်ဘက်သို့ လျှောဆင်းနေသည့် လမင်းကို လွှမ်းအုပ်
လိုက်သည်။

ထိုခဏ၌ သုံးလောကထွတ်ထား မြတ်ဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်
ဝင်ခံချုပ်ငြိမ်း သွားတော်မူသည်။

အင်ကြင်းဥယျာဉ်မှ ကုသိနာရုံသို့ သွားသည့်လမ်းပေါ်၌ အရိပ်
တစ်ခုသည် တရွေ့ရွေ့သွားနေသည်။ ထိုအရိပ်ကို ဝင်လုဆဲလရောင်
အောက်တွင် မသဲမကွဲမြင်နေရသည်။ ထိုအရိပ်ကား ပရိနိဗ္ဗိတအဖြစ်မှ
ဓမ္မာန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လာသည့် ရဟန်းသုဘဒ္ဒ၏ အရိပ်ဖြစ်သည်။
သုဘဒ္ဒသည် အလာတုန်းကလို မဟုတ်တော့။ အလာတုန်းက သုတ်
သီးသုတ်ပျာ ဖြစ်နေသော်လည်း ယခုမူ ခြေလှမ်းမှန်မှန် နှင်နေသည်။
အလာတုန်းက အဝတ်ဖြူကို ပိုသီပတ်သီဝတ်ပြီး ဆံကေသာ လက်

လေးသစ်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ဗရဗျစ်နှင့်ဖြစ်သော်လည်း ယခုကား ဖန်ရည်သင်္ကန်းကို ဆင်မြန်းဝတ်ရုံထားသည်။ ဦးခေါင်းနှင့်မျက်နှာတွင်လည်း ဆံ၊ မုတ်ဆိတ်ပယ်ထားသည်။ အလာတုန်းက မကျေနပ်သည့်အသွင် ဆောင်နေသော်လည်း ယခုမူ ကျေနပ်အားရသည့်အသွင် ပေါ်နေသည်။ အလာတုန်းက မငြိမ်းချမ်းသည့်အသွင် ဆောင်နေသော်လည်း ယခုမူ ငြိမ်းချမ်းသည့် ရုပ်လက္ခဏာပေါ်နေသည်။

တိမ်မည်းထဲမှ ထွက်လာသည့် လသည် တစ်ချက်လက်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လရောင်သည် ရဟန်း၏ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း ဖြာကျလာသည်။ သို့သော် အပြင်ဘက်မှ လရောင်သည် ရဟန်း၏ အဇ္ဈတ္တဉာဏ်အလင်းရောင်ကိုမူ လွှမ်းမသွားနိုင်ပေ။

သုဘဒ္ဒကား သက်တော်ထင်ရှား ရှင်တော်ဘုရား၏ 'အန္တိမ သာဝက' နောက်ဆုံးပိတ် တပည့်ရဟန်းဖြစ်သတည်း။

[ဖိနတ္ထပကာသနိကျမ်းကို အခြေခံသည်။]

ပွင်အာနန္ဒာ၏ နောက်ဆုံးနေ့

ဝေသာလီမှ ပါဝါပြည်ကိုဖြတ်လျက် ကုသိနာရုံသို့ ကြွလာစဉ်
က ရှင်တော်မြတ်ဘုရား၏ အလုပ်အကျွေးအဖြစ်ဖြင့် ရှင်တော်မြတ်
ဘုရား၏ နောက်တော်ပါးမှ လိုက်ပါလာခဲ့သော်လည်း ယခု ကုသိနာရုံ
မှ အပြန်ခရီး၌ အာနန္ဒာသည် ဆရာလည်းဆရာ၊ နောင်တော်လည်း
နောင်တော်ဖြစ်သူ သုံးလောကထွတ်ထား ရှင်တော်မြတ်ဘုရား နှင့်
ခွဲခွာလာခဲ့ရလေပြီ။ အလာခရီး၌ ရှင်တော်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံ
ချုပ်ငြိမ်းတော့မည်ဆိုသည်ကို သိရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း မိမိမျက်မှောက်
၌ ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့ နေရသည်ဖြစ်၍ စိတ်သက်သာမှုရသလောက်
ရခဲ့သေးသည်။ ယခု အပြန်ခရီးတွင်ကား ဘုရားရှင် ပါမလာတော့ပြီ
ဖြစ်၍ မိမိအားထား မှီခိုရာသစ်ပင်ကြီး ပြိုလဲသွားသည့်အတွက်
အားထားမှီခိုရာ မဲ့သွားသည့်ငှက်ငယ်ပမာ ထောက်တည်ရာမရ ဖြစ်
နေရှာသည်။

ရှင်တော်ဗုဒ္ဓသည် ကုသိနာရုံ အင်ကြင်းရုံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံ ချုပ်ငြိမ်းသွားလေပြီ။ သရီရဓာတ်တော် တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်း သည့် အခမ်းအနားလည်း ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ ကြွင်းကျန်နေသည့် ဓာတ်တော်ကိုပင် ရှစ်ဖိုရှစ်စုခွဲပြီး ဝေငှပြီးစီးသွားလေပြီ။ ရဟန်းသံဃာ တော်များသည် ကုသိနာရုံ၌ ဆက်လက်နေထိုင် သီတင်းသုံးစရာ အကြောင်းမရှိတော့။ ကုသိနာရုံ၌ ဆက်လက်သီတင်းသုံးစရာကိစ္စ မရှိတော့ရုံမျှသာမက ရှင်မဟာကဿပ အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာ တော်များ၏ ပခုံးပေါ်၌ တာဝန်ကြီးတစ်ရပ်ကလည်း ရှိနေသည်။ သုဘဒ်ရဟန်းကြီး မွေးလိုက်သည့်မီးကို ထမတောက်ခင် အချိန်မီ ငြိမ်းသတ်ရဦးမည်။ သင်္ဂါယနာတင်ရမည့်ကိစ္စကြီး ရှိနေသည်။ သင်္ဂါ ယနာကို ရာဇဂြိုဟ်၌ တင်မည်ဆုံးဖြတ်ကြသဖြင့် ရှင်မဟာကဿပနှင့် ရှင်အနုရုဒ္ဓါ အမှူးရှိသော သံဃာတော်အရှင်မြတ်များသည် တစ်သုတ် စီခွဲပြီး ရာဇဂြိုဟ်သို့ ထွက်ခွာကြသွားကြသည်။

ရှင်အာနန္ဒကမ္မ ရာဇဂြိုဟ်သို့ တန်းမသွားဘဲ မလ္လပြည်၏ အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား အချိန် ကာလကြာမြင့်စွာ သီတင်းသုံးတော် မူသွားခဲ့သည့် သာဝတ္ထိသို့ တစ် ကြိမ်လောက် ရောက်သွားလိုသည့် ဆန္ဒရှိနေဟန်တူသည်။ သို့သော် သာဝတ္ထိသို့ တန်းမသွားသေးဘဲ မလ္လနှင့်ကောလိယပြည်အနီးရှိ တော အုပ်အတွင်း၌ ခရီးတစ်ထောက်နားပြီး အထက်မဂ်သို့ လှမ်းတက်ရန် တရားဘာဝနာ ပွားများနေသည်။ သို့ရာတွင် အာနန္ဒာသည် တရား ဖြောင့်ဖြောင့်အားမထုတ်ရရှာပေ။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံ

ချုပ်ငြိမ်းပြီးဆိုသည့် သတင်းကြားသိထားသည့် လူများသည် အာနန္ဒာ ရှိရာသို့လာပြီး မေးကြမြန်းကြသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် သောကမအေး ဖြစ်နေသည့်ကြားထဲ လူတွေတဖွဲဖွဲ ရောက်လာပြီး သူ့ရှေ့တွင် ငိုကြွေး မြည်တမ်းနေကြသဖြင့် ထိုသူများကို အားပေးစကား ပြောကြားနေရ သည်မှာ အာနန္ဒာအဖို့ အလုပ်တစ်ခုဖြစ်နေသည်။

မိုးတစ်ဖြိုက်နှစ်ဖြိုက် ရွာသွန်းပြီးလေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင် သည် ကြည်လင်သန့်ရှင်းနေသည်။ ဖုန်မှုန့်များ ပေကျံနေသည့် သစ် ပင်ပန်းပင်များသည် ရေချိုးပြီးစသူကဲ့သို့ ညစ်ကြေးသန့်စင်ပြီး ကြည် လင်လန်းဆန်းနေသည်။ တောတစ်ခွင်၌ မြသားကမ္မလာ လွှမ်းမိုးထား သည်။ ငြိမ်သက်ကြည်လင်နေသည့် ရေပြင်ပေါ်ကမ်းပါးထိပ်မှ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးများ ဝုန်းကနဲဖြိုကျလာသည်။ ငြိမ်သက်နေ သည့် ရေပြင်တွင် လှိုင်းထသွားသည်။ ရှင်အာနန္ဒာ ရောက်နေသည် ကြား၍ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားအကြောင်း သတင်းမေးမြန်းစုံစမ်းလိုသူ များသည် ငြိမ်သက်ကြည်လင်နေသည့် တောအုပ်အတွင်းသို့ အပြေး အလွှားရောက်လာကြသည်။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကြားသိရသည့်အခါ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြသည်။ ငြိမ် သက်အေးချမ်းနေသည့် တောပတ်ဝန်းကျင်သည် ဘောင်ဘင်ခတ်သွား သည်။ အာနန္ဒာ သမာဓိမရတော့။ တရားထူးရဖို့ လမ်းမမြင်သဖြင့် ထိုတောအုပ်ကို စွန့်ခွာလာခဲ့သည်။

သာဝတ္ထိသည် ပသေဒဒိမင်းကြီး ထီးနန်းစိုးစံသည့် ကောသလ တိုင်း၏ မြို့တော်ဖြစ်သည်။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် သာဝတ္ထိ၌

အကြာဆုံး သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့သည်။ ဘဝနောက်ပိုင်း ၂၅ ဝါတိတိ သာဝတ္ထိ၌ ဝါကပ်တော်မူသည်။ သာဝတ္ထိနှင့် မနီးမဝေးတောင်ဘက် အနီးရှိ သာယာငြိမ်းချမ်းသောနေရာတွင် အနာထပိဏ်သဋ္ဌေး ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထားသည့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရှိသည်။ ယင်းကျောင်းတော်သည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား အချိန်ကြာကြာ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ရာ နေရာဖြစ်သည်။ သာဝတ္ထိသည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားနှင့် မည်မျှနီးစပ်မှုရှိသနည်းဆိုလျှင် နိကာယ်ငါးရပ်ထဲက ရှေ့ပိုင်း နိကာယ်လေးရပ်၌ပါသည့် သုတ်ပေါင်း (၈၇၁) သုတ်ကို ရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် သာဝတ္ထိ၌ ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။

ယင်းတို့အနက် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ ၈၄၄ သုတ်၊ ပုပ္ဖာရုံကျောင်း၌ ၂၃ သုတ်၊ သာဝတ္ထိအနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်၌ ၄ သုတ် ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ရှင်တော်မြတ်ဘုရားနှင့် အနီးစပ်ဆုံး ဌာနဖြစ်နေသဖြင့် အာနန္ဒာသည် သာဝတ္ထိကို သံယောဇဉ်တွယ်တာနေပုံရသည်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တိုင် သီတင်းသုံးသွားတော်မူခဲ့သည့် နေရာများကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါလောက် ရှုစမ်းချင်ပုံရသည်။ မလ္လနှင့် ကောလိယပြည်နယ်အနီးရှိ တောအုပ်အတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ပြီး သာဝတ္ထိမြို့ရှိရာ အနောက်မြောက်စူးစူးသို့ လာခဲ့သည်။

သာဝတ္ထိသည် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကို ငုံ့လင့်နေသည်။ ဤတစ်မိုး ဤတစ်ဝါတွင် ငါတို့ဒေသသို့များ ဝါလာကပ်တော်မူမည်လားဟု သာဝတ္ထိသားတို့က မျှော်လင့်နေကြသည်။ သို့သော် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားပါမလာတော့ဘဲ အာနန္ဒာတစ်ပါးတည်း ကြွလာသည်ကို

တွေ့ရသည့်အခါ ရင်ဆို့သွားကြသည်။ ယခင်က အရိပ်တည်းဟူသော အာနန္ဒာကိုတွေ့ရလျှင် အရိပ်ရှင်ဖြစ်သည့် ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ပါလာစေခြင်း။ သို့သော် ယခုအခါ၌မူ အရိပ်ရှင်သည် အရိပ်ကိုစွန့်ခွာသွားတော်မူပြီ။ ရှင်တော်မြတ်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံချုပ်ငြိမ်း သွားပြီဆိုသည့် သတင်းကို ကြားသိရသည်ဖြစ်၍ လူအများ ရင်ဘတ်စည်တီး ငိုကြွေးချက်မ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ အာနန္ဒာကိုယ်တိုင်လည်း ငိုချင်လျက် လက်တို့ဖြစ်သွားသည်။

မြေမဆည်နိုင်ရှာတော့ပေ။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရှိ ဘုရားရှင် ကျိန်းတော်မူသည့် ဂန္ဓကုဋီ တိုက်တံခါးကိုဖွင့်လျက် တိုက်ခန်းတွင်းမှ ညောင်စောင်းအင်ပျဉ်တို့ကို နေပူထုတ်လှန်းသည်။ ဂန္ဓကုဋီ တိုက်ခန်းတွင်း၌ အမှိုက်သရိုက်တို့ကို သုတ်သင်သည်။ ကျောင်းတော်ကို ရှင်းလင်းသည်။ ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိနေသကဲ့သို့ပင် ဘုရားရှင်အတွက် မျက်နှာသစ်တော်ရေ၊ သောက်တော်ရေ၊ ချိုးရေတို့ကို ခပ်ပြီး တည်ထားသည်။ ကျောင်းတော်၏ အရှေ့ဘက်ဝင်းတံခါးရှိ အာနန္ဒာဗောဓိပင်ရင်းတွင်လည်း သွားထိုင်သည်။ ယင်း ဗောဓိပင်မှာ ပင်ရင်းမဟာဗောဓိပင်မှ အစေ့ကိုယူပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်စိုက်ပျိုးထားသည့် အပင်ဖြစ်၍ 'အာနန္ဒာဗောဓိ' ဟု အမည်တွင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗောဓိပင်ရင်း၌ထိုင်ရင်း တစ်ချိန်တုန်းက ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ဤဗောဓိပင်ရင်း၌ သမာပတ်ဝင်စားတော်မူခဲ့ဖူးသည်ကို တွေးနေမိသည်။ ဗောဓိပင်ပေါ်နားနေသည့် ငှက်တစ်ကောင်၏ လွမ်းမောဖွယ်သီကျူးသံသည် အာနန္ဒာ၏ သောကမီးကို အရှိန်အဟုန်မြှင့်ပေးနေသည်။

သို့သော် အာနန္ဒာသည် ဘုရားရှင် အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာ သီတင်းသုံးသွားတော်မူခဲ့သည့် ဤသာဝတ္ထိ၊ ဤဇေတဝန်ကျောင်း တော်မှ မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်နေ၍မပြီးသေး။ ရာဇဂြိုဟ်တွင် ရှင်မဟာ ကဿပတို့၊ ရှင်အနုရုဒ္ဓါတို့က သူ့ကိုစောင့်နေကြသည်။

ယနေ့ ဝါခေါင်လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့။

နက်ဖြန်လပြည့်နေ့တွင် သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီး ကျင်းပပြုလုပ် တော့မည်။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဘာရတောင်၊ သတ္တပဏ္ဍိလိုဏ်ဂူတွင် တခမ်းတနား မဏ္ဍပ်ကြီးဆောက်လုပ်ထားပြီးလေပြီ။ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲ တွင် ပါဝင်မည့် သံဃာငါးရာလည်း စုံနေပြီ။ သင်္ဂါယနာတင်ရန် အစစအရာရာ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ သို့ရာတွင် စက်ကြီးတစ်စက်လုံး လည်ခါနီးကျမှ စက်တွင်တပ်ထားသည့် ဝက်အူတစ်ချောင်း ချောင် နေသည်။ ခွေးသွားစိပ်တစ်ခု ပြုတ်နေသည်။ သင်္ဂါယနာတင်ရန် အား လုံးအဆင်သင့် အရန်သင့်ဖြစ်နေသော်လည်း အဖုအထစ်တစ်ခု ဖြစ်နေ သည်။ ပြဿနာတစ်ခု ကျန်နေသည်။ ထို ပြဿနာကား အာနန္ဒာနှင့် ပတ်သက်သည့် ပြဿနာဖြစ်သည်။

အာနန္ဒာမပါလျှင် ဤသင်္ဂါယနာတင်ပွဲကြီး ထမြောက်အောင် မြင်ဖို့လမ်းမရှိ။ အာနန္ဒာသည် ဤသင်္ဂါယနာတင်ပွဲတွင် အရေးကြီး သော အခန်းကဏ္ဍက ပါဝင်ရမည်။ သင်္ဂါယနာဟူသည်မှာ ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့် တရားဒေသနာတော်ကို အားလုံးစုပေါင်းပြီး ရွတ်ဖတ်မှတ်တမ်း တင်ခြင်းဖြစ်ရာ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲ၌ ဘုရားရှင်၏ တရားဒေသနာတော်အားလုံးကို အရအမိရှိထားသည့် 'ဓမ္မဘဏ္ဍာ

ဂါရိက 'ဘွဲ့ရ ရှင်အာနန္ဒာကို ဖယ်ထား၍ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော။

ရှင်တော်ဘုရား တရားဒေသနာ ဟောကြားသည့်အချိန်၌ အာနန္ဒာသည် မကွေမကွာရှိနေသည်သာ များသည်။ ရှိမနေသည့်အခါ တွင်လည်း အာနန္ဒာ၏ တောင်းဆိုထားချက်အရ သူ့မျက်ကွယ်၌ ဟောကြားသည့် တရားဒေသနာတော်ကို ဘုရားရှင်က သူ့ကိုသီးသန့် တဖန်ပြန်လည် ဟောပြောတော်မူရသည်။ ထို့ကြောင့် သုတ္တန်ပိဋကတ် နိကာယ်ငါးရပ်ရှိသည့်အနက် ရှေ့ပိုင်းနိကာယ်လေးရပ်ပါ သုတ်တိုင်း၌ 'ဧဝံမေသုတံ' ဖြင့် အစပြုထားသည်။ ယင်း၌ 'မေ' (ငါ) ဟူသည်မှာ အာနန္ဒာပင် ဖြစ်သည်။ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲအတွက် ဤရွှေ့ဤမျှ အရေးပါ အရာရောက်သူ ဖြစ်နေသော်လည်း အာနန္ဒာသည် ထိုအချိန်၌ သောတာပန်အဆင့်က မတက်သေးပေ။ ကျန် ၄၉၉ ပါးသော ရဟန်းများမှာ အားလုံးရဟန္တာချည်း ဖြစ်ကြသည်။ အချို့ရဟန်းများကမူ "ငါတို့အထဲမှာ ကိလေသာနဲ့လှိုင်နေသူတစ်ဦး ရှိသည်" ဟုပင် အာနန္ဒာကို စောင်းပါးရိပ်ခြည် ပြောကြသည်။ 'အာနန္ဒာနှင့် ညီရင်းအစ်ကိုတော်သူ ရှင်အနုရုဒ္ဓါကမူ ဆန်ရင်းနာနာဖွပ်သည့်အနေဖြင့် အာနန္ဒာအား အထက်မဂ် အထက်ဖိုလ်အဆင့်ရောက်ပြီးမှသာ သင်္ဂါယနာပွဲတွင် ပါဝင်ခွင့်ပြုမည်ဟု ကြေငြာထားသည်။

တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးတော့မည်။ ထို တစ်နေ့တာသည် အာနန္ဒာ အတွက်အလွန်အရေးကြီးသည့် တစ်နေ့တာဖြစ်သည်။ ထိုနေ့တွင် ရဟန္တာအဆင့်သို့ မလှမ်းတက်နိုင်ပါက သူ့အနေဖြင့် သင်္ဂါယနာတင်ပွဲကို ကျောခိုင်းရတော့မည်။

ည အမှောင်သည် ဩကာသ တစ်ခုလုံးကို ညဉ့်လွှာရုံဖြင့် လွှမ်းခြုံထားလိုက်လေပြီ။ မပြည့်တစ်ပြည့် လဝန်းသည် ညဉ့်လွှာရုံ တစ်နေရာတွင် တပ်ထားသည့် စိန်ကျောက်ရတနာကြီး တစ်လုံးပမာ ဩကာသလောက တစ်နေရာတွင် တောက်ပနေသည်။ လဝန်းကို ရံ နေသည့် ကြယ်တာရာများကား ညဉ့်လွှာရုံတွင် ဝင်းပနေသည့် ရတနာ ကြီး၏ အရန်စိန်ငယ်ကျောက်ငယ်များပမာ တလက်လက်ဖြာထွက်နေ ကြသည်။

ရာဇဂြိုဟ်တစ်နေရာရှိ ကျောင်းတိုက်တစ်တိုက်၏ စင်္ကြံလမ်း တွင်ကား ရဟန်းတစ်ပါးသည် လူးလာတုံခေါက် စင်္ကြံလျှောက်နေ သည်။ ထို ရဟန်းကား အာနန္ဒာပင် ဖြစ်သည်။ အာနန္ဒာသည် စင်္ကြံ လျှောက်ယင်း ကာယဂတာ သတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းနေသည်။ ညဉ့်သည် တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ၊ တစ်ခဏပြီး တစ်ခဏ ရွေ့လျားနေ သည်။ အာနန္ဒာ၏ ခြေလှမ်းများလည်း ညဉ့်၏ခဏ၊ ညဉ့်၏ နာရီနှင့် အပြိုင် ရွေ့လျားနေသည်။

ညဉ့်ဦးယံကုန်ဆုံးပြီး သန်းခေါင်ယံရောက်လာသည်။ သန်း ခေါင်ယံ နေရာတွင် မိုးသောက်ယံရောက်လာပြန်သည်။ အချိန်တွေ သာ တစတစ ကုန်ဆုံးနေသည်။ အာနန္ဒာကား ထူးခြားမှုရှိမလာသေး။ နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်လျှင်ပင် သင်္ဂါယနာ စတော့မည်။ အာနန္ဒာ စိတ်စောနေသည်။ ဝီရိယလွန်နေသည်။ ဝီရိယလွန်နေ၍ ဥဒ္ဓိစ္စများ ဖြစ်နေသလား။ အာနန္ဒာ သတိတရားဝင်လာသည်။ ဝီရိယ နှင့် သမာဓိကို မျှစေအံ့ဟုကြံလျက် စင်္ကြံဆက်မလျှောက်တော့ဘဲ

ကျောင်းတွင်းဝင်လာခဲ့ပြီးလျှင် ခန္ဓာငါးပါး၏ အနိစ္စလက္ခဏာကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်ယင်း အိပ်ရာညောင်စောင်းပေါ် လဲလျောင်းလိုက်သည်။ ခြေတော် မြေမှအကြွ ဦးခေါင်းတော် ခေါင်းအုံးသို့မကျမီ အာနန္ဒာသည် ရဟန္တာဖြစ်သွားသည်။ ထိုခဏမှာ ဣရိယာပုထ်လေးပါးက လွတ်နေသည့် ခဏဖြစ်သည်။ ထိုင်ချိန်၊ ထချိန်၊ သွားချိန်၊ လျောင်းချိန်မှ တစ်ပါး အခြားအချိန်တစ်ချိန်၌ ရဟန္တာဖြစ်သူမှာ ဘုရားရှင်သာသနာ၌ ရှင်အာနန္ဒာကလွဲပြီး တခြားမရှိပေ။

သင်္ဂါယနာတင်ပွဲ စတင်ကျင်းပပြီ။ အာနန္ဒာသည် သူ့အတွက် သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာ၌ ထည်ထည်ဝါဝါ ထိုင်နေနိုင်ပြီ။ မျက်နှာမငယ်ရတော့ပေ။

သင်္ဂါယနာ၏ ပထမအစီအစဉ်အဖြစ် ရှင်ဥပါလိကို အမှုထားပြီး ဝိနည်းကို သင်္ဂါယနာတင်သည်။ ရှင်မဟာကဿကမေးပြီး ရှင်ဥပါလိက ဖြေသည်။ ဒုတိယအစီအစဉ်အဖြစ် ရှင်အာနန္ဒာကို အမှုထားပြီး သုတ် အဘိဓမ္မာကို သင်္ဂါယနာတင်သည်။ ရှင်မဟာကဿပက မေးပြီး ရှင်အာနန္ဒာကဖြေသည်။ ယင်းသို့အားဖြင့် ရှင်အာနန္ဒာသည် ရှင်မဟာကဿပ၊ ရှင်ဥပါလိတို့နှင့် အတူတကွ သင်္ဂါယနာတင်ပွဲ၏ ခြေသည်းလက်သည်း ဖြစ်လာခဲ့သော်လည်း သင်္ဂါယနာတင်ပွဲပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ မထေရ်အချို့၏ ပြစ်တင်ဝေဖန်ချက်ကို ခံရရှာသည်။

ရှင်တော်မြတ်ဘုရားက အာနန္ဒာအား နောင်သောအခါတွင် သိက္ခာပုဒ်ငယ်ကလေးများကို ပယ်ဖျက်လိုက ပယ်ဖျက်နိုင်သည်ဟု ပရိနိဗ္ဗာန်မစံမီက မိန့်တော်မူခဲ့သည်။ ယင်း မိန့်တော်မူချက်အရ သိက္ခာ

ပုဒ်ငယ်ကလေးများ ဟူသည်မှာ မည်သည့်သိက္ခာပုဒ်များ ဖြစ်သည်ဟု ရှင်းအောင် ဘုရားရှင်အား မလျှောက်ထားခဲ့ရကောင်းလားဟူ၍ အာနန္ဒာအား အပြစ်တင်ကြသည်။ ထို့ပြင် ဘုရားရှင်အတွက် ဝါဆို သင်္ကန်းချုပ်သည့်အခါ သင်္ကန်းပေါ်တက်နင်းရပါမည်လား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင်၏ သရီရဓာတ်တော်ကို မိန်းမများအား ဦးစားပေးပြီး ဖူးခွင့်ပေးရပါမည်လား ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘုရားရှင် အား တကပ် တကမ္ဘာ့ကုန်သည်အထိ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မမူပါနှင့်ဦးဟု မလျှောက်ထားရကောင်းလား ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မိန်းမများအား သာသနာ တောင်အတွင်း ဝင်ခွင့်ရအောင် ကြီးစားရပါမည်လား ဟူ၍ လည်းကောင်း အာနန္ဒာအား ဝိုင်းအပြစ်ဖို့ကြသည်။ အာနန္ဒာသည် ယင်းစွပ်စွဲချက်များကို တစ်ခုမှ အပြစ်ရှိသည်ဟု မထင်ပေး။ သူ့တွင် အပြစ်မရှိကြောင်း ပြန်လှန်ချေပသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌မူ မထေရ်များအား လေးစားကြည်ညိုရင်းစွဲရှိသဖြင့် မထေရ်များ၏ ဝေဖန်ချက်များကို လည်စင်း၍ ခံသွားရှာလေသည်။

ရှင်တော်ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးသည့်နောက်၌ ရှင်မဟာကဿပ သည် သာသနာတော်၏ အကြီးအမှူးဖြစ်လာသည်။ တစ်သာသနာ လုံးက ရှင်မဟာကဿပအား လေးစားသမှုပြုကြသည်။ ရှင်မဟာ ကဿပနောက်တွင် ရှင်မဟာကဿပ၏ နေရာကို ရှင်အာနန္ဒာက ဆက်ခံသည်။ ရှင်မဟာကဿပကဲ့သို့ပင် ရှင်အာနန္ဒာအားလည်း တစ်သာသနာလုံးက လေးစားသမှု ပြုကြသည်။

တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်ဆုံးကျော်လွန်ခဲ့သည်။ ရှင်အာနန္ဒာ

လည်း သက်တော်တစ်ရာနှစ်ဆယ် ရှိလာပြီ။ မိမိ၏ နောက်ဆုံးနေ့ နီးကပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်းကို ရှင်အာနန္ဒာသိတော်မူသည်။ နောက်ဆုံးနေ့ ရောက်လာပြီ။ ထိုအချိန်၌ ရှင်အာနန္ဒာသည် သူ့ဆရာသခင် ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကဲ့သို့ပင် ရာဇဂြိုဟ်မှ ဝေသာလီသို့ ခရီးထွက်လာခဲ့သည်။ ဝေသာလီနှင့် မဂဓကား တစ်နိုင်ငံနှင့် တစ်နိုင်ငံ အကျော့မခံသည့် နိုင်ငံများဖြစ်သည်။ ရှင်အာနန္ဒာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော့မည် ဆိုသည့်သတင်းကို နှစ်နိုင်ငံလုံးက ရရှိသွားကြသည်။ ဤတွင်လည်း နှစ်နိုင်ငံသည် အပြိုင်ဖြစ်လာသည်။ ရှင်အာနန္ဒာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပါက ဓာတ်တော်ကို သူ့ထက်ငါ အလျင်ဦးအောင် သိမ်းပိုက်လိုကြသည်။

ရှင်အာနန္ဒာသည် မဂဓနှင့် ဝေသာလီကြားရှိ ရောဟိဏီမြစ်သို့ရောက်လာပြီ။ တောင်ဘက်မှ မဂဓဘုရင်နှင့် ဗိုလ်ပါအလုံးအရင်းသည် အာနန္ဒာ၏ နောက်သို့ လိုက်လာကြသည်။ ဝေသာလီမင်းသားများကလည်း အာနန္ဒာရှိရာသို့ မြောက်ဘက်မှလာကြသည်။ နှစ်ပြည်ထောင်မှ လူများလည်း ရောဟိဏီမြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ ရောဟိဏီမြစ်ကမ်းနှစ်ဘက်တွင် တစ်ဘက်စီရပ်ပြီး တစ်ဘက်နှင့် တစ်ဘက် အရိပ်အခြည်ကြည့်နေကြသည်။ မိမိကို အကြောင်းပြုလျက် နှစ်ပြည်ထောင် ပဋိပက္ခဖြစ်တော့မည့်အရေးကို အာနန္ဒာမြင်တော်မူသည်။ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားသည့်တိုင် နှစ်ပြည်ထောင် အချင်းမများစေရန် ငြိမ်းချမ်းရေးကို စီမံဖန်တီးသွားသည်။ မြစ်လယ်သို့ကြွပြီး တေဇောကသိုဏ်းစီးဖြန်းလျက် ကိုယ်ခန္ဓာကို တေဇောဓာတ်လောင်ကျွမ်းစေပြီးလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသွားသည်။

မြစ်ရေလျှင်သည် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည်။ ကမ်းနှစ်ဘက်တွင် ကမ်းလုံးညွတ်မျှ ရပ်နေကြသည့် လူထုပရိသတ်သည် မြစ်လယ်သို့ တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေကြသည်။ ထိုခဏ၌ပင် ရေပေါ်ဗောလောပေါ်နေသည့် ရတနာလုံးကလေးနှစ်လုံးသည် ရေစီးကြောင်းတွင် မျောပါမသွားဘဲ နှစ်ပြည်ထောင်မှလူများ ရပ်ကြည့်နေသည့် မြစ်ကမ်းတစ်ဘက်စီသို့ တစ်လုံးစီ လှိုင်းကလေးများနှင့် မျောပါလာသည်။ ထိုရတနာလုံး နှစ်လုံးမှာ အညီအမျှ နှစ်ပိုင်းခွဲဝေထားသည့် အာနန္ဒာ၏ ဓာတ်တော်များပင် ဖြစ်သည်။ မြောက်ဘက်ကမ်း ကပ်လာသည့် ဓာတ်တော်ကို ဝေသာလီမင်းသားများကလည်းကောင်း၊ တောင်ဘက်ကမ်း ကပ်လာသည့် ဓာတ်တော်ကို မဂဓဘုရင်ကလည်းကောင်း၊ ဆယ်ယူလိုက်ကြသည်။ ဓာတ်တော်ကို မိမိတို့နိုင်ငံအသီးသီးသို့ ပင့်ဆောင်သွားပြီးလျှင် ဓာတ်တော်စေတီ တည်ထားကိုးကွယ်ကြလေသည်။

[ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ တာရာနာထ၏ အိန္ဒိယဗုဒ္ဓဘာသာသမိုင်း၊
 ဖာဟိယန်ခရီးစဉ်သမိုင်း စသည်တို့ကို အခြေခံသည်။]

သောက ဈောကနည်း

တစ်ခါတုန်းက လူတစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသူသည် ဘိန်းစွဲနေသူဖြစ်သည်။ ဘိန်းမှီဝဲသည့်အခါ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ထဲတွင် နစ်မျောနေသူဖြစ်သည်။ ဘိန်းမှီဝဲစဉ်ခဏ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော ယစ်မူးခြင်းကို အရသာတွေ့နေသူ ဖြစ်သည်။ ဘိန်းအာနိသင် ပျက်ပြယ်သွားသောအခါ ဘိန်းကိုထပ်ပြီး မှီဝဲသည်။ သို့သော် ထိုသူသည် ဘိန်းကို အခါခပ်သိမ်း မမှီဝဲနိုင်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘိန်းဝယ်ရန်အတွက် သူ့တွင် ငွေကြေးပြတ်နေတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ ဘိန်းမမှီဝဲဘဲ နေ၍မရသည့်အတွက် သူတစ်ပါးထံမှ ငွေ အလစ်သုတ်တတ်လေသည်။

အစပထမ၌မူ ထိုသူ၏ ခိုးဝှက်မှုသည် မပြောပလောက်သဖြင့် အခိုးခံရသူတို့သည် ဘုရင့်တရားရုံးတော်တွင် တိုင်လာတောလားမလုပ်ကြပေ။ လူချင်းသိနေကြသည်က တစ်ကြောင်း၊ ထိုသူ၏

ကြင်နာ သနားဖွယ် အားနည်းချက်ကို ထောက်ထားဥဲ့ညှာသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အခိုးခံရသူတို့သည် ထိုသူ့ကို တရားရုံးသို့ မပို့ကြပေ။ သို့သော် နောက်ထပ်ထိုသို့ အခိုးမခံရအောင် သတိထားနေကြသည်။ ထိုသူသည် ဘိန်းမမှီဝဲဘဲလည်း တစ်နာရီ တစ်မိနစ်မျှ မနေနိုင်။ ဘိန်းဝယ်စရာငွေလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမရှိ။ ဘိန်းဝယ်ရန် တစ်နည်းနည်းနှင့် ငွေရမှဖြစ်မည်ဟု စိတ်ကူးပြီးလျှင် ဈေးထဲထွက်လာခဲ့သည်။ ဈေးထဲတွင် သူ၏မရိုး မုဆိုးမတစ်ယောက် ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် သစ်သီးရောင်းနေသည်။ ထိုသူသည် သူ၏မရိုးနှင့် စကားအတန်ကြာပြောပြီးနောက် မရိုးအလစ်တွင် ပိုက်ဆံသေတ္တာထဲက ငွေတစ်ဆယ်ခိုးယူသည်။ ငွေတစ်ဆယ် ရရှိသောအခါ ဘိန်းဝယ်ရန်ထွက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ဈေးကိုတစ်စေ့တစ်စောင်း ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေသော မင်းချင်းယောက်ျားတစ်ဦးသည် ထိုသူ့ကျူးလွန်သည့်အပြစ်ကို တွေ့မြင်သိရှိသွားသည်ဖြစ်၍ ထိုသူ၏ နောက်သို့ လိုက်လာပြီးလျှင် ထိုသူ့ကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုအတွက် ဘုရင့်တရားရုံးတော်၌ တရားစီရင်ရန် သူနှင့်လိုက်ခဲ့ရမည်ဟူ၍ ထိုသူအား ဖမ်းဆီးခေါ်ငင်သည်။ မိမိပိုင်မဟုတ်သည့် ပစ္စည်းကို ထိုသူခိုးယူသည်ကို မင်းချင်းယောက်ျားတွေ့မြင်သွားသည် မဟုတ်လား။

သူတစ်ပါးဥစ္စာ ခိုးယူသော ထိုသူခိုးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဖမ်းဆီးသော မင်းချင်းယောက်ျားအား သူကပြောသည်။ “ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖမ်းဆီးရတာလဲ၊ ခိုးမှုကို ကျူးလွန်တဲ့လူက ကျုပ်မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်နဲ့ တခြားစီဖြစ်တယ်။ ကျုပ်သူခိုး

မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါ”

မင်းချင်းယောက်ျားကလည်း ဗုဒ္ဓဝါဒီတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူက ဖြန်ပြောသည်။ “သင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ငွေခိုးယူတဲ့လူဟာ သင် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သင်ဟာ သူ့အဆွယ်အပွားဖြစ်တယ်။ သူ့ အဆွယ်အပွား တစ်ခြားမရှိဘူး။ သင်ပဲ သူ့အဆွယ်အပွားဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငွေခိုးမှုနဲ့ တရားစီရင်ဖို့အတွက် ဘုရင့်တရားရုံးတော်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သင်သာဖြစ်တယ်”

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် ခိုးသူကို ဘုရင့်တရားရုံးတော်သို့ ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ ဘုရင့်တရားရုံးတော်သို့ ရောက်လာသောအခါ ခွဲလည်း ထိုသူသည် သူ့ကိုဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသော ဈေးစောင့် မင်းချင်းယောက်ျားအား ပြောသည့်နည်းအတိုင်းပင် ဘုရင့်တရားရုံး တော်မှ တရားသူကြီးအားလည်း ပြောပြသည်။

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျား။ ကျွန်ုပ်ကို ခိုးမှုအတွက် အပြစ်ဒဏ် ပေးလျှင် တရားမျှတမည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်ဟာ ငွေခိုးတဲ့လူ မဟုတ် ပါဘူး။ ခိုးမှုကျူးလွန်တဲ့လူက တခြားပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

တရားသူကြီးကလည်း ဗုဒ္ဓဝါဒီတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ “သင်ပြော တာမှန်ပါတယ်။ ခိုးမှုကို ကျူးလွန်တဲ့လူဟာ တခြားပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တယ် ဆိုတာ မမှားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သင်ဟာအဲဒီခိုးမှု ကျူးလွန်တဲ့လူက တိုက်ရိုက်ဆင်းသက်လာတဲ့ လူဖြစ်တယ်။ ကျုပ် တခြားလူကို ကြည့် မမြင်ဘူး။ သင့်ကိုပဲ ကျုပ် ပဲ့ပြင်ဆုံးမ ရလိမ့်မယ်။ ပဲ့ပြင်ဆုံးမစရာ

တခြားလူမရှိဘူး။ ခိုးမှုကျူးလွန်တဲ့လူက ဆင်းသက်လာတဲ့လူ တခြား မရှိဘူး။ သင်ပဲ သူ့ကိုယ်ပွား ကိုယ်စားဖြစ်တယ်”

ယင်းသို့ပြောပြီးလျှင် တရားသူကြီးသည် ထိုသူအား နှစ်ရှည် လများ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချထားလိုက်သည်။

အကျဉ်းထောင်က လွတ်မြောက်လာသောအခါ ထိုသူသည် ဘိန်းမမှီဝဲဘဲ မနေနိုင်သဖြင့် ဘိန်းဝယ်ရန် ခိုးဝှက်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ဖမ်းမိသွားသည်ဖြစ်၍ အကျဉ်းထောင် ထဲ ဝင်ရပြန်သည်။ ထိုနည်းအတိုင်း နေလာခဲ့ရာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသောအခါ ထိုသူကွယ်လွန်သွားသည်။

ကံတရားကို စီရင်သူတရားသူကြီးများ၏ ရှေ့မှောက်ရောက် သွားသောအခါ ထိုသူအား အတိတ်ဘဝက ဘိန်းမှီဝဲခဲ့သည့်အတွက် ဘဝသစ်၌ ပုံမှန်အနေအထား မရှိသောကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် မွေးဖွားစေဟူ၍ စီရင်ချက် ချမှတ်လိုက်သည်။ စီရင်ချက်ကို ကြားသိရသောအခါ ထိုသူက အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“အရှင်မြတ်တို့၏ တရားအစီရင်ဟာ တရားမျှတမှု မရှိပါ။ အကျွန်ုပ် ပုံမှန်အနေအထား မရှိတဲ့ကိုယ်ခန္ဓာမျိုးနဲ့ အဘယ့်ကြောင့် မွေးဖွားလာရမှာလဲ။ ဘိန်းမှီဝဲခဲ့တာ အကျွန်ုပ်မဟုတ်ပါ။ တခြား ပုဂ္ဂိုလ် သာဖြစ်ပါတယ်။ အကျွန်ုပ် အဘယ်ကြောင့် အပြစ်ဒဏ်ခံရမှာလဲ”

ကံတရား စီရင်ချက်ချသူများက ပြန်ပြောသည်။

“သင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဘိန်းမှီဝဲခဲ့တာ သင်မဟုတ်ပါဘူး။ တခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ယခုအခါမှာ အဲဒီ

ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကိုယ်စားပြုနိုင်တာ သင်မှတစ်ပါး အခြားလူမရှိဘူး။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်ကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုအတွက် တရားစီရင်မှုခံယူရန် ကျုပ်တို့ရှေ့ ရောက်နေတဲ့ သင်ဟာ ခိုးမှုကျူးလွန်တဲ့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ကိုယ်ပွားကိုယ် စား အစစ်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ထိုပြစ်မှု၏ အကျိုးဆက်ကို သင်သာ ခံရလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် လူ့ပြည်၌တစ်ဖန် လူအဖြစ်ပြန်လည် မွေးဖွားလာသည်။ သို့သော် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အနေအထားမှာ ပုံမှန် မဟုတ်ပေ။ ကျပ်မပြည့် ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာဖွဲ့စည်းပုံ ပုံမှန် အနေအထားမရှိသဖြင့် ထိုသူသည် စိတ်မမှန်ပေ။ ဂမူးရှူးထိုး လုပ် တတ်သည်။ အပြောအဆို အပြုအမူ ကြမ်းတမ်းသည်။ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်လိုသော်လည်း ထိန်းချုပ်၍မရပေ။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ ငိုပစ်လိုက်တတ်သည်။ ပုံမှန် ပြောဆိုလိုစိတ်၊ ပုံမှန်ပြုမူလိုစိတ် ရှိသော်လည်း ထိုသို့လုပ်၍ မရသလို ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့တွင် ထိုသူသည် ချစ်သူတစ်ဦးကိုတွေ့သည်။ ထို မိန်းမပျိုကလည်း ထိုသူနှင့် ရာသက်ပန်ပေါင်းဖက်သွားလိုသည့် ဆန္ဒ ရှိသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခိုင်မာသောချစ်ခြင်းဖြင့် ချစ်ခင်မြတ်နိုး ကြသည်။ အတူတကွ မနေရပါက ဤဘဝတွင် ဆက်လက်နေသွား ဖို့ရန် မဖြစ်သည့်အခြေအနေပင် နှစ်ဦးလုံးတွင်ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမပျိုတွင် ဖခင်အိုကြီး ရှိနေသည်။ ဖခင်အိုကြီးအပေါ်တွင် ထား သော သမီးဖြစ်သူ၏ သံယောဇဉ်သည် ကြီးမားလှသည်။ ဖခင်အိုကြီး

အသက်နှင့်ကိုယ် ထင်ရှားရှိနေသရွေ့ ဖခင်အိုကြီးကို ပစ်သွားဖို့ရန်မှာ သူ့အနေဖြင့် မတွေးဝံ့ မတွေးရဲအောင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုသူက သူ့ချစ်သူမိန်းမပျိုကို သူနှင့်လက်ထပ်ရန် နားပူနားဆာလုပ်သည်။ သို့သော်လည်း မိန်းမပျိုက သူ့ဖခင်ကြီးကို မခွဲနိုင်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ထိုသူသည် သူ့ချစ်သူကို အကြိမ်ကြိမ် စကားဆိုသည်။ သို့သော်လည်း မိန်းမပျိုသည် သူ့ချစ်သူ စကားဆိုလာတိုင်း အလားတူတစ်ခုတည်းသော အဖြေကိုသာလျှင် ပေးသည်။

နောက်ဆုံး၌ ထိုသူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်နေကျအတိုင်း ဘယ်လို အနောက်အယုက် အဟန့်အတားမျိုးရှိနေ ရှိနေ သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မဖြစ်မနေ အကောင်အထည်ဖော်တော့မည်ဟူ၍ ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုသူသည် သူ့ချစ်သူထံ စာတစ်စောင်ရေးသည်။ နက်ဖြန်ခါ မိမိအား ချက်ခြင်းလက်ထပ်ပါမည် ဆိုသည့်အဖြေပေးပါက သူ့အနေဖြင့် ဝေးရာအခြားတစ်နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားတော့မည်ဖြစ်ပြီး သူ့ကို နောက်ထပ် တွေ့ရတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း စာဖြင့် ရာဇသံပေးလိုက်သည်။ စာကိုပြန်ဖတ်ပြီး အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားပြီးလျှင် ထိုသူသည်စာကို သူ့ချစ်သူထံပို့လိုက်သည်။ မိမိ၏ ချစ်သူသည် မိမိအား အသက်တမျှချစ်သည်။ သူ့ချစ်သူ လက်လွတ်သွားမည်ဆိုသည်ကို မိမိချစ်သူသိလျှင် မိမိ၏ အလိုဆန္ဒကို မလိုက်လျောဘဲ နေမည်မဟုတ်။ ယင်းသို့ ထိုသူကတွက်ထားသည်။

ယင်းမှာ သူ၏အတွေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ တကယ်လက်တွေ့တွင်ကား သူ့မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာပေ။ သူ့ချစ်သူထံမှ စာတစ်

စောင်ရသည်။ စာထဲတွင် နက်ဖြန်သူတို့ဆုံနေကျ တောထဲကသစ်ပင် တစ်ပင်အောက် သူနှင့်လာတွေ့ရန် သူ့ချစ်သူက အချိန်အချက်ပြု လုပ်လိုက်လေသည်။

ချိန်းသည့်နေ့၌ ထိုသူသည် မိမိအကြံအောင်တော့မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကြီးဖြင့် ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာသို့ လာခဲ့သည်။ သို့သော် သူ ဘာကို တွေ့မြင်ရသနည်း။ သစ်ပင်အောက်၌ လဲကျနေသော သူ့ချစ်သူ အလောင်းကိုတွေ့ရသည်။ ဘေးတွင် အဆိပ်ပုလင်းအလွတ် တစ်ပုလင်းကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အင်္ကျီတွင် စာကလေးတစ်စောင် ချိတ်ထားသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ ထိုသူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အနိုင်နိုင်ထိန်းပြီးလျှင် စာကိုကသောကဗျော ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ စာထဲတွင် သူ၏ချစ်သူက မိမိအနေဖြင့် ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းကို မဖြေရှင်းနိုင်သဖြင့် မိမိအချစ်ဆုံးဖြစ်သော ချစ်သူ နှင့် ဖခင်နှစ်ဦးလုံးအား ခွဲခွာသွားခြင်းမှတစ်ပါး တခြားနည်းလမ်းမရှိ တော့သည့်အတွက် ထိုနည်းလမ်းကိုပင် ရွေးချယ်လိုက်ကြောင်းကို ရေးထားသည်။ မိန်းမပျိုသည်သူ ဆတူ သံယောဇဉ်တွယ်တာနေသည့် ချစ်ခင်သူနှစ်ဦး၏ ကြားထဲတွင် ညပ်ပိတ်မိနေသည့် အခြေအနေကို ဖြေရှင်းနိုင်သည့်စွမ်းအား မရှိသဖြင့် ထွက်ပေါက်ရှာသွားသည်။

သူ၏ချစ်သူ မိန်းမပျိုက သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါမည်လော။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါမည်လော။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ စွယ်ကောင်းသော ထိုအတွေး ထိုအသိသည် သူ့ကို အပ်နှင်းထိုးဆွ သကဲ့သို့ ဒုက္ခပေးနေသည်။ မိမိအချစ်မြတ်နိုးဆုံး ချစ်သူအား သတ်မိ

သည့်အတွက် မိမိကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါမည်လော။ ယခုအထိ အေးစက်နေသော သူ၏ အထီးကျန် နှလုံးသားကို နွေးထွေးအောင်ပြုလာခဲ့သော တစ်ဦးတည်းသော သက်ရှိသတ္တဝါကို အဆုံးစီရင်ပစ်သူမှာ အခြားမဟုတ်၊ မိမိသာလျှင် ဖြစ်သည်ဟူ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်နေမိသည်။

မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေသော သူ၏ ချစ်သူအလောင်းကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းသော အကြည့်ဖြင့် နောက်ဆုံးတစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ ချာကနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ မိမိသည် သာလျှင် မိမိ၏ အချစ်ဆုံးချစ်သူကို သတ်ပစ်သူဖြစ်သည်ဟူသော အတွေး ဦးနှောက်ထဲစွဲနေသဖြင့် အရူးတပိုင်းဖြစ်သွားသည်။

ထိုသူသည် စိတ်လေလွင့်နေသောကြောင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးသို့ ခြေဦးတည့်ရာ လှည့်လည်သွားလာပြီးလျှင် နှစ်ပေါင်းများစွာ သူ၏ စိတ်ဝေဒနာ သက်သာရာသက်သာကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းများကို ရှာဖွေစမ်းစမ်းနေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ကို ငြိမ်းအေးစေမည့် ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးကိုမျှ ရှာမတွေ့ဖြစ်နေသည်။

သူသည် သစ်ပင်အောက်၌ အသက်ပျောက်နေသော သူ့ချစ်သူအလောင်းကို မျက်စိအာရုံထဲက မေ့ပျောက်သွားစေရန် အခါအလပ်ကြိုးစားအားထုတ်လာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း မေ့ပျောက်သွားအောင် ဘယ်လိုကြိုးစားကြိုးစား အသက်ပျောက်နေသော သူ့ချစ်သူ၏ အလောင်းသည် သူ၏ မျက်စိထဲက ပျောက်ကွယ်မသွားခဲ့ပေ။ မိမိချစ်သူအား အသက်ဆုံးရှုံးသွားစေမည့်စာကို မညာမတာ ရက်ရက်

စက်စက် ရေးမိသည့်အတွက် မိမိကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ်ရန်လည်း နေ့စဉ် နှင့်အမျှ ကြိုးစားလာခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း မိမိကိုယ်ကို မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ မခွင့်လွှတ်နိုင်သည့် အခြေအနေနှင့်သာ ရှိနေသည်။ ယင်း အသိ ယင်းအတွေး၏ ထောင်းထုနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံနေရသည်ဖြစ်၍ မရူးရုံတစ်မည်သာ ကျန်တော့သည်။

သို့သော် ...

တစ်နေ့သောအခါ ထိုသူသည် ပင်လယ်ခရီးသွားနေစဉ် သင်္ဘောစာကြည့်ခန်းတွင် စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်ကို သွားတွေ့သည်။ ထို စာအုပ်ငယ်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက ထိုနေရာ၌ မေ့ထား ခဲ့သည့်စာအုပ် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ စာကြည့်ခန်း စာအုပ်စာရင်း၌ ထို စာအုပ်အမည်ကို ရှာမတွေ့ပေ။ ထိုစာအုပ်မှာ ထိုသူတစ်ခါမျှ မကြား ဖူးသည့် ဘာသာတရားအကြောင်း ရေးထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။

ထိုသူသည် ဘာသာတရားကို စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်သဖြင့် ထို ဘာသာတရားအကြောင်းကို ယခင်ကတစ်ခါမျှ မကြားဖူးခဲ့ပေ။ ထို့ပြင် ထိုစာအုပ်သည် အရှေ့ဖျားနိုင်ငံများမှလူများ လေ့လာသော ကျမ်းစာအုပ်များထဲက စာအုပ်တစ်အုပ်လည်းဖြစ်နေသည်။ ထို သူသည် ထိုစာအုပ်ကလေးကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖတ်ကြည့်ရန် စိတ်ကူးပေါ်လာသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ စိတ်နှလုံးငြိမ်းချမ်းမှု ရရှိထားသူ တစ်ဦးက သူ မည်သို့မည်ပုံ စိတ်နှလုံးငြိမ်းချမ်းမှု ရရှိပုံကိုရေးသား ခော်ပြထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။

ထိုသူသည်ထိုင်ပြီး ထိုစာအုပ်ကိုဖတ်သည်။ ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း

နှင့် စာအုပ်အဆုံးအထိ ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် တစ်ကြိမ်ပြန် ဖတ်ပြန်သည်။ သူ နှစ်ရှည်လများ ရှာဖွေလာခဲ့သောအရာကို ထို စာအုပ်ထဲတွင် သူ လာတွေ့သည်။ ပထမတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ငြိမ်းချမ်းမှုသည် သူ့ထံဦးတည်လာနေပြီဆိုသည်ကို သူတွေ့မြင်နေရသည်။

ထိုစာအုပ်၏ စာမျက်နှာများကို ဖတ်နေစဉ် မကြာခဏ ရပ်နားရပ်နားလျက် စာအုပ်ထဲတွင် ရေးသားထားသည်မှာ တကယ်အမှန်ပင်ဖြစ်သလား ဟူ၍ စဉ်းစားကြည့်သည်။ နောက်ဆုံး၌ သူကူးလွန်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုအတွက်၊ သူ့ကိုယ်ကို သူ့ခွင့်လွှတ်၍ ရသည်ဟူသော အသိအမြင်ဝင်လာသည်။ ထို အမင်္ဂလာစာကို ရေးသူမှာ သူမဟုတ်ကြောင်းကို ထိုစာအုပ်ကိုဖတ်ပြီး သူ သိမြင်သဘောပေါက်လာသည်။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ အတ္တဆန်လွန်းခဲ့သူမှာ တခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ထိုစာအုပ်က ပြောပြထားသည်။ ထိုခဏ၌ ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာအလယ် သင်္ဘောပေါ်တွင် အဖုံးအဝါလေးနှင့် စာအုပ်ကို ဖတ်နေသူမှာ ထိုမိန်းမပျိုကို သတ်သောသူနှင့် တခြားစီ ဖြစ်သည် ဆိုသည့်အကြောင်းကို နားလည်လာသည်။ မိမိသည် အသက်ထင်ရှား ရှိနေသရွေ့ မိန်းမပျိုကို အသက်သေစေမည့် စာမျိုးကို ရေးမည့်၊ ရေးနိုင်မည့် လူစားမျိုးမဟုတ်ကြောင်း သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိရှိနားလည်သွားသည်။

ယင်းအတွေး၊ ယင်းအသိကို ရင်မှာပိုက်လိုက်သောအခါ ထိုသူသည် မိမိ၏ ထွက်ပေါက်ရှာနေသော သူအား၊ မိမိကိုယ်တိုင် ဖြစ်

သော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင် မဟုတ်တော့သောသူအား အတော်အသင့် ခွင့်လွှတ်နိုင်သည့် အခြေအနေ ရှိလာသည်။

အစပထမ၌မူ ယခုအချိန်အထိ နှစ်ရှည်လများ သူ့အပေါ်တွင် ပိနေသော၊ သူ့ကို သူ၏နှလုံး ဝေဒနာကုစားမှုအတွက် ကမ္ဘာမြေပြင် တစ်ခွင်သို့ အချည်းနှီး အလဟဿ တွန်းပို့လိုက်သော သူ၏ သောက ဗျာပါဒ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးက သူ့လွတ်မြောက်သွားပြီဆိုသည်ကို မယုံ ကြည်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ သို့ရာတွင် နေ့ရက်အချိန်ကာလ ကြာ လာသည်နှင့်အမျှ ကုစားမှုသည် ခရီးရောက်သင့်သလောက် ရောက် လာသည် ဆိုသည်ကို တွေ့လာရသည်။

သူသည် သူ့ကိုယ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်လာခဲ့သည်။ ယင်းအချက် ကို ကျေးဇူးတုံ့ပြန်သည့်အနေဖြင့် သူ့ကိုအရူးဘဝ မရောက်အောင် ကယ်တင်ခဲ့သော၊ သူ့ကို စိတ်ဓာတ်အရ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံး ဖြစ် အောင် ပြန်လည်ပြုစု ပျိုးထောင်ပေးသော ယင်းအံ့ဩဖွယ် တရား စကားကို စွမ်းနိုင်သမျှ သူတစ်ပါးတို့အား ဖြန့်ဖြူးရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြု လိုက်သည်။ သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ သူ၏စိတ်နှလုံးတွင် ကျန်နေသည့် အမာရွတ်မှာမူ သူ၏ဘဝနိဂုံးအထိ တည်ရှိသွားပေလိမ့်မည်။

တည်ငြိမ်အေးချမ်းပြီး ညင်သာသောအပြုံးရှိသော သူ့ကို တွေ့မြင်ကြရသော၊ တရားတော်အကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြနေသော သူ့အသံကို ကြားကြရသော လူတချို့ကသာလျှင် ယင်းအမာရွတ် ရှိနေသေးသည် ဆိုသည့်အကြောင်းကို ရိပ်စားမိကြသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ကိုယ်တည်း ရှိနေချိန်၌မူ အကြိမ်များစွာ မဆိုစလောက် အနာ

ဟောင်း ပြန်ပြန်ထလာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ကား သူသည် ရှင်
 တော်မြတ်ဘုရား၏ တရားဒေသနာ ကျမ်းစာကိုဖွင့်ပြီးလျှင် သိရှိ
 နားလည်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်လျှင် ကြိုးစားအားထုတ်သလောက်
 သူ့ကို ငြိမ်းချမ်းမှုပေးသော “ဤအရာသည် ငါ့ဟာမဟုတ်။ ဤအရာ
 သည် ငါမဟုတ်။ ဤအရာသည် ငါ၏အတ္တမဟုတ်” ဟူသော ဆုံးမ
 စကားကို နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ဖတ်လေသည်။

[၁၉၃၆ ခု၊ မေလထုတ် မဟာဗောဓိဂျာနယ် D.F. Mckechnie ၏

A Sorrow's clearing]

ရွပ်ထူဆရာ

ဓမ္မပြန့်ပွားထွန်းကားအောင် လုပ်ရမည်။ မလုပ်လျှင် ဘုရင်၏ ကျော်စောကိစ္စိသည် လပြည့်နေ့ည လဝန်းလို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဖြစ်လာ လိမ့်မည်မဟုတ်။

ယင်းသို့ ရာဇဂုရုက အမိန့်ချမှတ်သည်။ ထိုခေတ်ထိုအချိန်က အမည်နာမ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခြင်း၏ နည်းလမ်းတစ်ခုမှာ ဓမ္မ ဖြစ် သည်။ ယင်းကို အကောင်အထည်ဖော်သူမှာ အနုပညာရှင်နှင့် အနု ပညာ၏ အခြေခံ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲဖြစ်သည်။

မည်သည့် 'မုဒြာ' ၊ မည်သည့် သဏ္ဍာန်ဖြင့် ပုံဖော်မည်နည်း။ မည်သည့် သင်္ကေတဖြင့် ပုံဖော်လျှင် တန်ဖိုးရပ်ဆိုင်းဆိုင်းနေသော မိမိ တို့၏ဘဝ၌ တစ်ဖန်သက်ဝင် လှုပ်ရှားလာမည်နည်း။

ယင်း ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော ရဟန်းသံဃာတစ်စု သည် ရာဇဂုရုဆရာတော်ဘုရားထံ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် သက်ဝင်လှုပ်ရှား

နေသည့် 'မုဒြာ' ကိုမျှသာမကဘဲ 'နိဗ္ဗာန်' ကိုပါ အပြည့်အဝ သရုပ်ဖော်သည့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မထုလုပ်ရသေးသော ရုပ်တုတော်မျိုးကို ထုလုပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်တော်မူပါဟူ၍ လျှောက်ထားကြသည်။

ရုပ်တုတော်ကို ဖူးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖူးသူတွင် အားပေးမှု၊ လှုံ့ဆော်မှု ရရှိလာစေရန် အနုပညာရှင်သည် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ရမည်။ အနုပညာသည် ရုပ်တုအတွက် ဖြစ်ရမည်။ အနုပညာရှင်၏ စိတ်ကူးတိုင်း စိတ်ကူးတိုင်းသည် ရုပ်တုတော်နှင့် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်ရမည်။ ရုပ်တုတော်ကို ဖူးတွေ့သည်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်လောကလုံး ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩသွားစေနိုင်လောက်သည့် ထူးခြားသော သဘာဝကျမှုမျိုး ရုပ်တုတော်တွင် ရှိနေရမည်။

တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သွားသည်။ ရာဇဂုရု၏ အမိန့်အရ ထုတ်ပြန်ကြေငြာသော ဘုရင့်စိတ်တိုင်းကျ ရုပ်တုတော်ထုနိုင်သူ အနုပညာရှင်အား ဘုရင့်မူးမတ်ရာထူး ခန့်အပ်ချီးမြှောက်မည်ဟူသည် ကြေငြာချက်ကို ကြားသိရသည်ဖြစ်၍ အနုပညာရှင် အသိုင်းအဝိုင်း၌ တက်ကြွလှုပ်ရှားနေကြသည်။ အနုပညာရှင်များအတွက် တစ်ခါမှ မပေါ်ဘူးသည့် အခွင့်အရေးကြီးဖြစ်သည်။

မိမိ ကံကြမ္မာကို စမ်းသပ်သည့်အနေဖြင့် တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းကြည့်လိုသော စိတ်ဆန္ဒသည် အနုပညာရှင်တိုင်းလိုလို၌ ပေါ်လာကြသည်။ အနုပညာသည် ဤရွှေ့ဤမျှ တန်ဖိုးကြီးမြင့် နိုင်ပါသလားဟူ၍ ယုံထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်စရာရှိသော်လည်း ဘုရင့်အမိန့်တော် ဖြစ်သည့်အပြင် ထိုအမိန့်တော်ကို တိုင်းပြည်အဝန်း လှည်းနေ လှေ

အောင်း မြင်းစောင်းမကျန် သိရှိအောင် ထုတ်ပြန်ကြေငြာထားသည် ဖြစ်၍ ဘုရင့်အမိန့်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ သို့လောသို့လော တွေးတော ယုံမှားစရာအကြောင်း မရှိပေ။ ထိုထူးခြားသော ရုပ်တုတော်ကို မည် ကဲ့သို့ အကောင်အထည် ဖော်ရမည်နည်းဟူသော မရေမရာ မသေချာ သည့် အချက်သည်သာလျှင် အနုပညာရှင်တိုင်းလိုလို၏ ဦးနှောက်တွင် နားခိုလျက်ရှိနေသည်။

ဘုရင်မင်းကြီးသည် သူ့အကြံအစည်ကို ရုပ်လုံးဖော်နိုင်မည့် အနုပညာရှင် စစ်စစ်ကို ရရှိနိုင်ရန် အနုပညာရှင်များကို စုဝေးစေပြီး လျှင် ရုပ်ထုတော် ထုလုပ်နိုင်မည့် အနုပညာရှင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရွေး ချယ်မည်ဟူ၍ ကြေငြာလိုက်လေသည်။

နိုင်ငံတွင်းရှိ ထိပ်တန်းအနုပညာရှင်မှန်သမျှ နန်းတော်ရောက် လာကြသည်။ လက်သင် အနုပညာရှင်တို့မှာမူ ထိုကိစ္စအတွက် နန်း တော်အနီး သီပင်မသီရဲကြ။ ကျောက်ကို ထုရင်းခွဲရင်းနှင့် ဆံပင်ဖြူ နေကြပြီဖြစ်သည့် ထိပ်တန်း ဝါရင့်အနုပညာရှင်ကြီးများသာလျှင် ဘုရင့် နန်းတော်သို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာကြသည်။

အနုပညာရှင် တစ်ယောက်စီတစ်ယောက်စီသည် မတ်တတ်ထ ပြီးလျှင်၊ မိမိကိုယ်မိမိ မိတ်ဆက်လျက် ရုပ်တုတော်ထုလုပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ့်အယူအဆကို တင်ပြကြသည်။ ဘုရင်မင်းကြီးသည် မည်သည့် အနုပညာရှင်ကိုမှ ကျေနပ်အားရခြင်း ရှိမသွားပေ။

ထို့နောက် အသက်ခုနစ်ဆယ်အရွယ်ရှိ အနုပညာရှင်ကြီးတစ် ယောက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ထို အနုပညာရှင်ကြီးသည် သူ၏

အနုပညာလက်ရာများဖြင့် ဘုရင့်နန်းတော်ကို အသက်သွင်းပေးထားသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ ရုပ်တုများ၊ အနုပညာလက်ရာများသည် ဘုရင်မင်းကြီးကိုမျှသာမက နန်းတော်သို့ရောက်လာသူ မှန်သမျှအား တစ်ခဏမျှ မိန်းမောတွေဝေသွားစေခဲ့သည်။ ထို အနုပညာရှင်ကြီးက ဘုရင် ဘုရင်မင်းကြီး အကြံပြုသည့် ရုပ်တုတော်ကိုထုပြီး သူ၏ အန္တိမ အနုပညာ အစွမ်းအစကို ပြသလိုကြောင်း လျှောက်ထားတောင်းပန်လိုက်လေသည်။

ဘုရင်မင်းကြီး ယုံကြည်မှု ရှိမလာပေ။ ရုပ်တုတော် ထုလုပ်နေရင်းတန်းလန်း အနုပညာရှင် သို့မဟုတ် ရုပ်ထုဆရာ ဖြတ်ခနဲ ကွယ်လွန်သွားပါက ဓမ္မအတွက် အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်းဖြစ်လာနိုင်စရာအကြောင်း မရှိပေ။ ထို့ပြင်တစ်ကြောင်းမှာ ယခု ထုလုပ်ရမည့် ရုပ်တုမှာ အနုပညာရှင်ကြီး ထုလုပ်နေကျ မိန်းမရုပ် မဟုတ်ပေ။ လောကတွင် အထွတ်ဆုံး အမြတ်ဆုံး ယောက်ျားပုဂ္ဂိုလ်၏ ရုပ်တု ဖြစ်သည်။ အတန်ကြာမျှ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

မိနစ် အတန်ကြာသွားသောအခါ ပရိသတ်ထဲက လူတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သည်။ ထိုသူသည် အသက်ကြီးပုံ မရသေးပေ။ လူလတ်အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ အားလုံး၏ အကြည့်သည် ထိုသူအပေါ် စုပြုံရောက်သွားသည်။

လုလင်သည် တည်ငြိမ်လှနေရသည်။ မျက်နှာ၌ ကြည်လင်အေးငြိမ်းခြင်းရှိသည်။ မျက်လုံး၌ ပြဿနာ အရှုပ်အထွေးကို ဖြေရှင်း

နိုင်စွမ်းရှိသည့် ယုံကြည်ချက် အရိပ်အဝန်းရှိသည်။

မင်း ပရိသတ်အားလုံးက ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ တစ်စုံတစ်ခု ကြားနာလိုသည့် မျှော်မှန်းချက်ဖြင့် အားလုံးပင် ရှောင်တခင် နှုတ်ခမ်းဟာသွားကြသည်။ ရုပ်ထုဆရာအား တစ်စုံတစ်ရာ ဖွင့်ဟ ပြောပြရန် အားပေးလှုံ့ဆော်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

ရုပ်ထုဆရာ နှုတ်ခမ်းလှုပ်စ ပြုလာသည်။ အားလုံးပါးစပ်ပိတ် သွားကြသည်။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေသည့်အထဲတွင် မျှော်လင့်ချက် လှိုင်း တံပိုး ထသွားသည်။

လုလင်သည် ဘုရင်မင်းကြီး၏ ရှေ့မှောက်၌ လက်အုပ်ချီပြီး လျှင် “အကယ်၍ အရှင်မင်းကြီးကသာ အမိန့်ပေးပါလျှင် အကျွန်ုပ် အရှင်မင်းကြီး လိုလားသည့် ရုပ်တုတော်ကို ထုလုပ်ပါမည်” ဟု လျှောက်ထား ပြောပြလိုက်လေသည်။ ဘုရင်မင်းကြီးသည် လုလင်၏ ခဲတင်းလှပုံကို တအံ့တဩဖြစ်သွားသည်။ မင်း ပရိသတ်အတွင်း၌ တီးတိုးစကား ပြောသံမျှကိုပင် မကြားရပေ။ အားလုံး မှင်သက်မိနေ ကြသည်။ ဘုရင်မင်းကြီးသည် လုလင်ရုပ်ထုဆရာအား မေးခွန်း အမျိုးမျိုး မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သည်။ ကျေနပ်လောက်သည့် အဖြေရရှိ သည်ဖြစ်၍ လုလင်ရုပ်ထုဆရာအား ရုပ်တုတော် ထုလုပ်ရန်အမိန့် ပေးလိုက်လေသည်။ ရုပ်တုတော် ထုလုပ်သည့်အချိန်ကာလကို ခုနစ် နှစ် သတ်မှတ်သည်။

ထိုနေ့ ထိုအချိန်အခါမှစ၍ ရုပ်ထုဆရာ၏ဘဝသည် ပြောင်း လဲသွားသည်။ ကမ္ဘာလောက၌ ထာဝစဉ် အသက်ဝင်နေစေရန် ဗုဒ္ဓ၏

မည်သည့် 'မုဒြာ'၊ မည်သည့် အသွင်သဏ္ဍာန်တော်ကိုရွေးပြီး ရုပ်တု ထုရမည်နည်းဟူ၍ ရုပ်ထုဆရာသည် နေ့ညဉ့်မပြတ် တွေးတော စဉ်းစားနေသည်။

ကျောက်တုံးကြီးများကို ရှေ့၌ချထားသည်။ သို့သော်လည်း ပုံကြမ်းကို မသတ်မှတ် မဆုံးဖြတ်နိုင်သည့်အတွက် ကျောက်တုံးကြီး များကို ထုခွဲပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ သူ၏ ထကြွလှုပ်ရှားလာသော စိတ်ကူးသည် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ လှိုင်းတံပိုးကဲ့သို့ ပေါ်လာပြီး ပျောက် ကွယ်သွားသည်။ အကောင်အထည်အဖြစ် တင်မကျန်ရစ်ခဲ့ပေ။

ရုပ်ထုဆရာသည် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ဖြစ်နေသည်။ မိမိကိုယ်ကို ပင် မေ့နေသည်။ နေ့ညဉ့်မပြတ် စူးစိုက်သောမျက်လုံးဖြင့် တစ်စုံ တစ်ခုကို ရှာဖွေနေသော်လည်း အဖြေတစ်စုံတစ်ခု မရရှိသဖြင့် စူး ဆောက်များကို လွှင့်ပစ်လို လွှင့်ပစ်၊ ကျောက်တုံးကြီးကို ထုခွဲပြီး ကျောက်တုံး ထုခွဲသံ၌ မိမိ၏ စိတ်မငြိမ်မှုကို ရောနှောပျောက်ပျက် သွားအောင် ကြိုးစားလိုကြိုးစား ဖြစ်နေသည်။ ဘဝအတွေ့အကြုံနှင့် စိတ်ကူးစိတ်သန်း၊ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တို့ကို ဖော်ပြရန်သည် သူ၏ ရည် မှန်းချက်မဟုတ်ပေ။ သူ၏ ရည်မှန်းချက်မှာ မိမိအလိုလို ပေါ်လွင် သော မဟာပုရိသ ယောက်ျားမြတ်၏အသွင်ကို ရုပ်လုံးဖော်ရန် ဖြစ် သည်။

ရုပ်ထုဆရာသည် မဟာပုရိသ ယောက်ျားမြတ်ကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဘူး မကြုံဘူးပေ။ မဟာပုရိသ ယောက်ျားမြတ်အကြောင်းကို ဖတ်ဖူးရုံ ကြားဖူးရုံမျှလောက်သာ ရှိသည်။ မဟာပုရိသ ယောက်ျား

မြတ်၏ ဘဝသည် ရိုးရိုးစင်းစင်းကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုရိုးစင်းသော ဘဝအတွင်း၌ ရှိနေသောအဆွဲဓာတ်သည် သူ့အား မသိအပ် မမြင်အပ်သော လမ်းမတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလိုဟန် ရှိသည်။ သူသည် ထိုအဆွဲဓာတ်ကို သိမြင်နားလည်အောင် ကြိုးစားကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ပေါ်လာသလိုလိုဖြစ်ပြီးမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ထိုအဆွဲဓာတ်အားကို သတိရှိစွာဖြင့် ရှာဖွေလာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် လမ်းမသည် အခါခပ်သိမ်း မှုန်မှုန်မှားမှား မပြတ်မသားသာ ဖြစ်နေသည်။

ရုပ်ထုဆရာသည် တစ်ဘက်က မိမိကိုယ်ကို နားလည်သဘော ပေါက်ရန်အတွက် ဗျာများနေပြီး အခြားတစ်ဖက်၌မူ ယင်းလုပ်ငန်းသစ် မဟာတာဝန်ကြီး ပိနေသဖြင့် ရူးချင်သလိုလို ဖြစ်နေသည်။ ကမ္ဘာလောက၌ ဘာကိုမျှ သူ မမြင်ရတော့ပေ။ ဦးနှောက်တွင်း၌ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် ဘာအတွေးအကြံမှ ပေါ်မလာတော့ပေ။ ကျောက်ခြမ်းတစ်ခြမ်းနှင့် ဆောက်မှတစ်ပါး သူ့အပါး၌ ဘာပစ္စည်းကိုမျှ မထားတော့ပေ။ ရုပ်တုတော်အတွက် စိတ်ကူးခြင်းသည် သူ့ဘဝ၏ မွတ်သိပ်ဆာလောင်မှုဖြစ်သည်။ ထိုရုပ်တုတော်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ အရေးမှာမူ သူ၏နှစ်သိမ့်ကြည်နူးမှုကို နုပ်နုပ်စင်းသလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့တွင် သားမယားရှိသည်။ သို့သော်လည်း မရှိသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် သစ္စာတရားကို ရှားမှီးသည့် ယောဂီတစ်ဦး ဖြစ်သွားသည်။

ခုနစ်နှစ် ပြည့်လာခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း ရုပ်တုတော်၏ပုံကြမ်း

မျှကိုပင် သတ်မှတ်ဆုံးဖြတ်၍ မရသေးပေ။ သူ့အကြောင်း ကြားရသူများက သူ့ကို ပြက်ရယ်ပြုကြသည်။ ဘုရင်မင်းကြီးလည်း မျက်မာန်တော် ရှုလာသည်။ ရုပ်ထုဆရာသည် နန်းတော်သို့သွားပြီးလျှင် တည်ငြိမ်လှနေစွာဖြင့်ပင် သူ့အား နောက်ထပ်အချိန် ငါးနှစ်ပေးရန် ဘုရင်မင်းကြီးအား အသနားခံသည်။ သူ၏ အသနားခံချက်၌ အမှန်တရား ကိန်းအောင်းနေသည်။ ဘုရင်မင်းကြီးသည် မတတ်သာတော့ဘဲ ရုပ်ထုဆရာ၏ အသနားခံချက်ကို လိုက်လျောလိုက်ရလေတော့သည်။

ရုပ်ထုဆရာ၏ဘဝ၌ ပြောင်းလဲမှု ရှိလာသည်။ ရုပ်တုတော်အတွက် လောကီလူ့ဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုက်သောကြောင့် သူ့တွင် ရာဂဒေါသ အငွေ့အသက်များ တစ်စတစ်စ ပျက်ပြယ်ကင်းပသွားသည်။

တစ်ချပ်ချပ် တစ်ချောက်ချောက် တချွင်ချွင်မြည်နေသော ကျောက်ထုသံ ကျောက်ခွဲသံကြောင့် သူ၏ ပျံ့လွင့်နေသောစိတ်သည် ငြိမ်သက်တည်ကြည်လာသည်။ စိတ်ကို တစ်ခုတည်း၌သာ အာရုံထားပြီး စဉ်းစားစိတ်ကူးရင်းနှင့် သမာဓိတရား ရရှိလာသည်။ သူ၏ ဘဝမှ ဒုက္ခသုခ စသည်တို့ လွင့်ပါးသွားသည်။ ဗွတ်သိပ်မှုကို ဟန့်တားလျက် အာရုံခံ လှူဖြောင့်ပါးအပေါ် အနိုင်ရရှိသူ ဖြစ်လာသည်။ အဇ္ဈတ္တအသိဉာဏ် ရရှိသူဖြစ်လာသည်။ ယင်း အသိဉာဏ်အမြင်ဖြင့် ဘဝ၏အကောင်းဆုံး ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည် ဘဝ၏အမြင့်ဆုံး 'မုဒြာ' သည် ခန္ဓာဝန်ကို ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာချခြင်း စွန့်ခြင်း၌ရှိ၏ ဟူ၍

သိမြင်သဘောပေါက်လာသည်။ ရုပ်တုတော်၏ ပုံကြမ်း ရရှိသွားသည် ဖြစ်၍ ရုပ်ထုဆရာ ထကသည်။ ရုပ်တုတော် သရုပ်ပေါ်စေရန်အတွက် ဗုဒ္ဓ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တော်ကို ကြံဆကြည့်ပြီးလျှင် ထုထည်ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်လုံးတွင် လုပ်ငန်းစတင်လေတော့သည်။

ရုပ်ထုဆရာသည် လျောင်းတော်မူရုပ်တု ထုလုပ်ရန် အကြံပြုလိုက်သည်။ သို့မှသာ စိတ်အေးလက်အေးထိုင်ပြီး တည်ငြိမ်သောစိတ်ဖြင့် ရုပ်တုတော်၏ အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း မှန်သမျှတွင် အသက်သွင်းနိုင်ပေမည်။ တစ်နေ့တစ်ခြား ရုပ်ထုတော်ပုံကြမ်းသည် ရုပ်လုံးပေါ်လာသည်။ ရုပ်ထုဆရာသည် စိတ်ကူးပန်းပွင့်များဖြင့် ရုပ်လုံးပေါ်စ ပြုလာပြီဖြစ်သည့် ရုပ်တုတော်အား ပူဇော်ကန်တော့ပြီးလျှင် အသစ်အသစ်ဖြစ်သော ဖန်တီးမှုအားအစွမ်းကို ထပ်ဖြည့်သည်။ ကျောက်တုံးထုသည် သူ့အတွက် ဂီတသံဖြစ်နေသည်။

ညဉ့်များသည် မည်းမှောင်နက်ချိတ်သော ကမ္ဘာလောကနှင့် အတူတကွ ရောက်လာကြသည်။ နေမင်းသည် ဝင်းလက်တောက်ပသော ရောင်ခြည်များကို ဆောင်းကျဉ်းပြီး ထွက်ပြုလာသည်။ ရုပ်ထုဆရာသည် နေ့မှန်းညမှန်း သိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုနေ့နှင့်ညတွင် ကပ်ငြိမနေပေ။ နေ့နှင့်ညကို ပွဲကြည့်ပရိသတ် တစ်ဦးအနေနှင့်သာ ကြည့်သည်။ နေ့နှင့်ညထံမှ ရရှိသော လှုံ့ဆော်အားပေးမှုကို မိမိ၏သန္တာန်အတွင်း ဖြည့်တင်းသည်။ မျက်တောင်များစင်းပြီး အိပ်ငိုက်လာသည့်အချိန်၌ ရုပ်ထုဆရာသည် အပြီးမသတ်သေးသည့် ရုပ်တုကိုမှီပြီးလျှင် တစ်အောင့်တနားမှိန်းနေသည်။ ထိုအချိန်၌

တစ်နေရာ မှ လုံ့လသစ်ဥဿာဟသစ် ရရှိလာရန်အတွက် ကြိုးစားအားထုတ်နေ သကဲ့သို့ ထင်ရသည်။

ညဉ့်အချိန်၌လည်း ဆီမီးထွန်းပြီး ရုပ်တုကိုထုလုပ်သည်။ တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ ရုပ်တုအပါးမှ ခွာနေသည်ဟူ၍ မရှိပေ။ ရုပ်ထုအနီး၌သာလျှင် စားသောက်သည်။ ရုပ်တုတော်၏ပုံကို စိတ်ကူးနေခြင်း၌သာလျှင် သူ့မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်သည်။

ရုပ်တုတော်၌ အင်္ဂါရပ်စုံလင်သွားပြီ။ သက်မဲ့ကျောက်တုံး၌ အသွင်သဏ္ဍာန်ပေါ်လာပြီ။ ရုပ်တုတော်သည် ယာဘက်လှည့်၍ လျောင်းနေပုံဖြစ်သည်။ ခြေတော်တစ်ဘက်သည် ကျန်တစ်ဘက်ပေါ်တင်ထားသည်။ လက်တော်တစ်ဘက်ကို ဦးခေါင်းတော်၏အောက်သွင်းထားပြီးလျှင် ကျန်တစ်ဘက်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည်။ မပွင့်တပွင့် မျက်လုံးတော်သည် ကျယ်ပြန့်သော အာကာသ ကောင်းကင်ပြင်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေနေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။ ဘဝသံသရာ၏ မညီမျှမှုပေါ် အနိုင်ရရှိထားတော်မူသော ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ ကြည်ညိုဖွယ်အသွင်တော်သည် ရုပ်တုတော်၏မျက်နှာတော်၌ ပေါ်လာသည်။ ရုပ်တုတော်၏ ကြီးမားပုံ၌လည်းကောင်း၊ အသက်ဝင်နေပုံ၌လည်းကောင်း၊ သစ္စာတရား၏ ရုပ်လုံးဖြစ်နေပုံ၌လည်းကောင်း ရုပ်ထုဆရာ၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်း ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

မိမိ၏ အနုပညာလက်ရာကို လူသိရှင်ကြား မထုတ်ပြန်မကြေငြာမီ ရုပ်ထုဆရာသည် သူ၏ ရုပ်တုတော်အား ပန်း ဆီမီးတို့ဖြင့် ပူဇော်လျက် မိမိ၏ ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့မှု ကျယ်ပြန့်ကြီးမား

လာစေရန် ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု ရှိလာသော အခါ ရုပ်တုတော်၏ အပါး၌ပင် တရားတမောအိပ်လျက် အကြံသစ် ဉာဏ်သစ်ဖြည့်ဆည်းသည်။

ရုပ်ထုဆရာ တွေးတောပူပန်နေသည့် အချက်တစ်ချက် နှစ်ချက်ရှိသည်။ ဘဝ၏စစ်မှန်သော 'မုဒြာ' ကို လူတွေ နာလည်သဘောပေါက်မှု ရှိပါ့ရှိပါမည်လား။ မိမိ၏ အနုပညာကို အရောင်းအဝယ် လုပ်ရမည်လား။ မိမိ၏ အနုပညာကို အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ပါက ယခုလိုစိတ်ချမ်းသာမှုမျိုးကို ရပါမည်လား။ ယခုလို ငြိမ်းချမ်းမှုမျိုးနှင့် ကြုံရဆုံရပါမည်လား။

ယင်း ပြဿနာများသည် ရုပ်ထုဆရာအား မိမိ၏ အနုပညာ လက်ရာကို လူသိရှင်ကြား မထုတ်ပြန်မကြေငြာမီ တစ်ရပ်တစ်ကျေးသို့ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေးသွားရန် လှုံ့ဆော်အားပေးနေသည်။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ အောင်မြင်မှုကို ထုတ်ဖော်ပြသလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒမှာ လူတိုင်း လူတိုင်းတွင် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် ဓမ္မတာသဘောတရားပင် ဖြစ်သည်။

နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ဆယ့်နှစ်နှစ် အချိန်ကာလအထိ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီး ကျောက်တုံးတစ်တုံးတွင် အသက်သွင်းလျက် စစ်မှန်သော နမူနာစံပြကို ဖန်တီးခဲ့သည်။ လူ့လောကသည် သူ့ဖန်တီးသော နမူနာစံပြကိုကြည့်ရှုလျက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မဖြစ်ဘဲမနေသင့်ပေ။ ယင်းသို့ တွေးတောစဉ်းစားပြီးလျှင် ရုပ်ထုဆရာသည် မိမိပေးထားသောကတိ ပြည့်ဝအောင်မြင်သွားပြီ ဆိုသည့်အကြောင်း ဘုရင်မင်းကြီး

ထံ အကြောင်းကြားလိုက်လေသည်။

ရုပ်တုတော်ကို ဖူးမြင်မည့် နေ့ရက်အချိန်နာရီကို သတ်မှတ်
ကြေညာလိုက်သည်။ ပြည်သူပြည်သားတို့သည်လည်းကောင်း၊ အနု
ပညာရှင်များသည်လည်းကောင်း အမှန်တရားကို ရှုမြင်သုံးသပ်လိုကြ
သော ရဟန်းသံဃာတို့သည်လည်းကောင်း ရာဇဂုရုမင်းဆရာသည်
လည်းကောင်း၊ ဘုရင်မင်းကြီးနှင့်အတူတကွ ရုပ်ထုဆရာ၏ တံကုပ်
တဲပုတ်သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ သစ်တစ်ပင်ရင်း ဝါးတစ်ပင်အောက်
၌ အရိပ်အာဝါသရရုံလောက် မြက်ကောက်ရိုးတို့ဖြင့် ဆောက်လုပ်
ထားသော အလျားခပ်ရှည်ရှည် တဲအိမ်တစ်အိမ်မျှသာ ဖြစ်သည်။
ပရိသတ်အားလုံး ဆိုက်ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရုပ်ထုဆရာ
၏ အမိန့်ဖြင့် မြက်နှင့်ကောက်ရိုး အကာအရန်များကို ဖယ်ရှားပစ်
လိုက်သည်။ ကျယ်ပြန့်ကြီးမားပြီး မြင့်မြတ်သော ‘နိဗ္ဗာန်’ သဘော
တရားကို သရုပ်ဖော်ထားသည့် ရုပ်တုတော်ကို ဖူးတွေ့ရသည်ဖြစ်၍
ဘုရင်မင်းကြီးသည် ရုပ်တုတော်ထံမှ မျက်လုံးမခွာနိုင်အောင် ဖြစ်နေ
သည်။ ပြည်သူအားလုံးလည်း မှင်သက်မိသလို ဖြစ်နေသည်။

ဘုရင်မင်းကြီးသည် ရုပ်ထုဆရာဘက် လှည့်ပြီးလျှင် ပြောလိုက်
သည်။ “သင်သည် ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ ရုပ်တုတော်ကို ထုလုပ်ရာ၌
စိတ်ကူးလည်း ကောင်း၏၊ လက်ရာလည်း မြောက်၏။ ဤ ရုပ်တု
တော်မျိုးကို ထုလုပ်နိုင်သည့်အတွက် သင့်အား ဆုလာဘ်အဖြစ်
နက်ဖြန်ခါအခမ်းအနား အဆောင်အယောင်ဖြင့် ဘုရင့်မူးမတ်ရာထူး
ချီးမြှင့်ခန့်အပ်မည်”

ရုပ်ထုဆရာ၏ မျက်နှာ၌ အားတက်သရော ဖြစ်ပုံမရသည့် အမူအရာမျိုး တွေ့ရသောကြောင့် ဘုရင်မင်းကြီးက တဖန် မေးလိုက် ပြန်သည်။ “အနုပညာရှင်၊ သင်ရမည့် ဆုလာဘ်ကို နှစ်ခြိုက်ကျေနပ် ခြင်း မရှိဘူးလား၊ သင် ဘာကို အလိုရှိသနည်း။ အလိုရှိသည့်အရာကို တောင်းလော့။ သင် အလိုရှိသည့်အရာကို ပေးမည်”

ရုပ်ထုဆရာက ပြန်ပြောသည်။

“အရှင်မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်သည် အကျိုးစီးပွားကို လိုချင်တပ် မက်သည့်စိတ်နှင့် ဤရုပ်တုကို ထုလုပ်သည်ဖြစ်ပါက ဤရုပ်ထုသည် ယခုအသွင်အပြင်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာမည် မဟုတ်ပေ။ ဆယ့်နှစ်နှစ်တိတိ ကျင့်သုံးဆောက်တည်ခဲ့ရသော အကျွန်ုပ်၏ အကျင့်တရားကို မစော် ကားချင်ပါနှင့် အရှင်မင်းကြီး။ အကျွန်ုပ် မည်သည့်အရာကိုမှ အလို မရှိပါ။ အကျွန်ုပ်သည် ဤရုပ်တုတော်၌ မိမိအမည်နာမကိုပင် ကမ္မည်း ထိုးလိုသည့် စိတ်မရှိပါ။ အမည်နာမ ကမ္မည်းထိုးထားပါက ရုပ်ထု ထုလုပ်သည့် ရုပ်ထုဆရာကိုသာ ချီးမွမ်းပြီး ရုပ်တုကို ချီးမွမ်းကြလိမ့် မည်မဟုတ်ပေ။ အကျွန်ုပ် ထုလုပ်သည့် ရုပ်တုရှင်မှာ သစ္စာတရားကို ရှာမှီးရန်အတွက် တိုင်းပြည်နိုင်ငံနှင့် ထီးနန်းစည်းစိမ်အထိ စွန့်လွှတ်ခဲ့ သူဖြစ်သည်။ သူ၏ နိဂုံးချုပ် အခြေအနေကို စိတ်ကူးနှင့် ကိုယ့်ကမ္ဘာ လောက၏ မျက်မှောက်၌ သရုပ်ဖော်ပြသော ရုပ်ထုဆရာကို အရှင် မင်းကြီး လောဘညွတ်ကွင်းထဲမှာ ဖမ်းမိသွားအောင် မကြိုးစားချင်ပါ နှင့်။”

“အနုပညာရှင်သည် မိမိ၏ဘဝကို အနုပညာနှင့် လိုက်လျော

ညီထွေ မပြုပြင် မပြောင်းလဲပါက အနုပညာသည် အယောင်ဆောင် အတုအပမဟူသာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ လူ့လောကအတွက် ဖျော်ဖြေစရာ ပစ္စည်းကိရိယာ တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ အနုပညာသည် လှုံ့ဆော်မှုဖြစ်သည်။ အတွေ့အကြုံဖြစ်သည်။ ခံစားမှုဖြစ်သည်။ အနုပညာရှင်သည် အနုပညာ၏ အဖိုးအခကို အလိုမရှိပေ။ အနုပညာရှင်သည် တစ်ခြားလူများအား တစ်စုံတစ်ရာကိုပြုလျက် အရောင်းအဝယ် လုပ်ခြင်းမျိုးကို နားမလည်ပေ။ အနုပညာရှင်သည် အကျင့်တရားဖြင့် သစ္စာတရားကို ဆုပ်ကိုင်ထားပြီးလျှင် မိမိတွေ့ကြုံခံစားရသည်ကို တစ်ခြားပုဂ္ဂိုလ်များအား မျှဝေခံစားစေရန် လှုံ့ဆော်မှုပြုလုပ်သည်။ အယောင်ဆောင် အတုအပဖြေဖျော်မှုနှင့် တစ်ခြားစီဖြစ်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်သည်။ အဇ္ဈတ္တက နှစ်သိမ့်ဝမ်းမြောက်မှုလမ်းကို သတ်မှတ်ဆုံးဖြတ်သည်။”

နောက်တစ်နေ့၌ ရုပ်ထုဆရာကို ထိုနိုင်ငံ၌ မမြင်ရတော့ပေ။ ဘုရင်မင်းကြီးသည် ထိုရုပ်ထုဆရာအား ပိုက်စိပ်တိုက်အရှာခိုင်းသည်။ သို့သော်လည်း ရုပ်ထုဆရာကို မည်သည့်နေရာတွင်မှ မတွေ့ရတော့ပေ။ တစ်ခြား သစ္စာတရားကို ရှာမှီးရန်အတွက် သူ၏ ရုပ်တုတော်ကို အပြီးအပြတ်ထားခဲ့ပြီး ဘယ်နေရာ ထွက်ခွာသွားသည် မသိပေ။

[၁၉၅၅ ခု၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် ဟိန္ဒူဘာသာ “ဓမ္မဒူတ” စာစောင်မှ အမျိုးသမီးစာရေးဆရာ ရှုမဝတီရက္ခမင်္ဂလာ မူရတ်ကာရ်]

ဂျပန် လူဝင်စား

(၁)

အောက်ဖော်ပြပါ အဖြစ်အပျက်သည် ဝတ္ထုမဟုတ်ပေ။ ယုတ်စွာ အဆုံးပြောရလျှင် ကျွန်ုပ်၏ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် မဟုတ်ပေ။ ရှေး ဂျပန် မှတ်တမ်း တစ်ခု၏ ဘာသာပြန်သာလျှင် ဖြစ်သည်။ ထပ်ပြီး ပြောရလျှင် လက်မှတ်ထိုးထားသော၊ ချိတ်ပိတ်ထားသော၊ ယခုမျက်မှောက်ရာစု (၁၉ ရာစု) နေ့စွဲတပ်ထားသော အခန်းဆက် မှတ်တမ်းတစ်ခု၏ ဘာသာပြန်ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာ အတော်များများသည် ယင်း မှတ်တမ်းများကို အသုံးပြုကြသည်။ အထူးအားဖြင့် “ဘွတ်ခယောကျာတ္တဝ ချင်ရှူး” အမည်ရှိ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝတ္ထုတိုပေါင်း ချုပ်ရေးသော စာရေးဆရာအား သူ၏ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ဝတ္ထု ၂၆ ဝတ္ထုမြောက်အတွက် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ပေးသော မှတ်တမ်းများ ဖြစ်ပေသည်။ သို့ရာတွင် ယခုဘာသာပြန်မှာမူ တိုကျိုပုဂ္ဂလိက

စာကြည့်ပိဋကတ်တိုက်မှ လက်ရေးမူကို ဘာသာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့်မူ မူရင်းစာတ်လမ်း၏ အောက်ခြေမှတ်ချက်များကို ဖြည့်စွက်ရေးသားသည်မှတစ်ပါး တစ်ခြားမိမိ၏ မည်သည့် အဘော်ကိုမှ ထည့်သွင်းရေးသားထားခြင်း မရှိပေ။

စာတ်လမ်းအစကို ဖတ်ရသည်မှာ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမည် ဖြစ်သော်လည်း ဘာသာပြန်တစ်ခုလုံးကို အစအဆုံး ဖတ်ကြည့်ရန် အကြံဉာဏ်ပေးလိုသည်။ အကြောင်းမူကား ဤစာတ်လမ်းသည် အတိတ်ဘဝကို ပြန်လည် သတိတရရှိခြင်းကို ဖော်ပြထားသည့် အပြင် အခြားအကြောင်းအရာများစွာလည်း ပါဝင်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤစာတ်လမ်း၌ လွန်လေပြီးသော ဂျပန်မြေရှင်ဇနစ်နှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာကိုလည်းကောင်း၊ ရှေးအတိတ် အဆင့်မြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်သည့် ရှေးဟောင်းယုံကြည် ကိုးကွယ်မှုကိုလည်းကောင်း၊ အနောက်တိုင်းသား တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက် သဘောပေါက်ဖို့ရန် မလွယ်သည့် အချက်အလက်မျိုးကို လည်းကောင်း၊ အတိတ်ဘဝနှင့် လူဝင်စားပြဿနာဆိုင်ရာ ယုံကြည်ယူဆချက်များကိုလည်းကောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းအမြင်ဖြင့်ကြည့်လျှင် တရားဝင်စုံစမ်း စစ်ဆေးခြင်း၏ တိကျသောအဖြေ သည်လည်းကောင်း။ သက်သေခံ အထောက်အထား၏ ယုံကြည်စိတ်ချရမှု သည်လည်းကောင်း အရေးပါ အရာရောက်လှသည့် ပြဿနာများ မဟုတ်ကြတော့ပေ။

(၂)

၁။ တာမွန်ဒင်ပါချီရော၏ အစီရင်ခံစာမိတ္တူ

[မှဆာရှိပြည်နယ်၊ တာမာဂေါရီခရိုင်၊ နာကာနိုမူရာရွာ၌နေ
သော၊ ကျွန်ုပ်၏ ပိုင်နက်မြေပေါ်၌နေသော တောင်သူလယ်သမား
ဂျင်ဇော၏ ဒုတိယသား အသက်ကိုးနှစ်အရွယ်ရှိ ကာဆူလိုရော၏
အဖြစ်အပျက်။]

ယမန်နှစ်ဆောင်းဦး တစ်ခုသောအချိန်၌ အထက်ဖော်ပြပါ
ဂျင်ဇော၏သား ကာဆူလိုရောသည် သူ၏အစ်မအား မိမိ၏အတိတ်
ဘဝအကြောင်းနှင့် လူဝင်စားဖြစ်လာပုံအကြောင်းကို ပြောပြသည်။
သို့ရာတွင် ကလေးတစ်ယောက် ပေါက်ကရ လျှောက်ပြောနေသည်ဟု
ထင်မှတ်ယူဆပြီးလျှင် အစ်မဖြစ်သူက အလေးအနက် မထားပေ။
သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း ကာဆူလိုရောက သူ့အစ်မအား
ယင်း အဖြစ်အပျက်ကိုပင် ထပ်တလဲလဲ ပြောပြနေသောအခါ အစ်မ
ဖြစ်သူသည် အတော်ဆန်းတာပဲဟု ထင်မှတ်ယူဆသွားပြီးလျှင် သူ့
မောင်လေးပြောပြသည့်အကြောင်းကို သူ့မိဘများအား ပြောပြလိုက်
သည်။

ယမန်နှစ် ဒွါဒသမလ အတောအတွင်း၌ ဂျင်ဇောကိုယ်တိုင်
ကာဆူလိုရောအား မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သည်။ ထိုအခါ ကာဆူလိုရော
က ပြောပြသည်။

သူသည် အတိတ်ဘဝက ကျူးဘေး၏သား ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျူးဘေးသည် မူ့ဆာရှိပြည်နယ်၊ တာမာဂေါရီခရိုင်၊ နယ်စားကြီး ကိုမိယာ၏ ပိုင်နက်နယ်မြေထဲက ရွာတစ်ရွာဖြစ်သော ဟိုဒိုကူဘိုမူရာ ရွာမှ လယ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ကျူးဘေး၏သား (ကာဆူလိုရော) သည် ခြောက်နှစ်သား အရွယ်တွင် ကျောက်ပေါက်ပြီး ကွယ်လွန်သွားသည်။ ထို့နောက် အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် ဂျင်ဇော၏ အိမ်ထောင်မိသားစုတွင် ပြန်လည် မွေးဖွားလာသည်။

ယင်း အကြောင်းအရာသည် ယုံကြည်စရာ မဟုတ်သော်လည်း သူငယ်က သူ့အကြောင်းကို ခရေစေတုတွင်းကျ ထပ်တလဲလဲ ပြောပြနေသည့်အတွက် ရွာသူကြီးနှင့် ကျေးရွာလူကြီးများသည် ယင်း အဖြစ်အပျက်ကို တရားဝင် မစုံစမ်း မစစ်ဆေးဘဲ မနေနိုင်ကြတော့ပေ။ သူငယ်၏သတင်းသည် တမုဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ထိုသတင်းသည် ဟိုဒိုကူဘိုမူရာ၌ နေထိုင်သော ဟန်ရီရောမိသားစုထံသို့လည်း ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုအခါ ဟန်ရီရောသည် ကျွန်ုပ်၏ပိုင်နက်နယ်မြေပေါ်၌နေသော အထက်ဖော်ပြပါ တောင်သူလယ်သမားဂျင်ဇော၏အိမ်သို့လာပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ရာတွင် သူငယ်ပြောပြသော ယခင်ဘဝက သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်သည်လည်းကောင်း၊ သူ့မိဘ၏ အနေအထားသည်လည်းကောင်း၊ အတိတ်ဘဝက သူနေခဲ့သည့် အိမ်၏ အခြေအနေသည်လည်းကောင်း အားလုံး တစ်သွေမတိမ်း ဖြစ်နေသည်ကို သိရှိရသည်။

ကာဆူလိုရောအား ဟိုဒိုကူဘိုမူရာရွာရှိ ဟန်ရီရော၏ အိမ်သို့

ခေါ်သွားသည်။ ရွာသူရွာသားများက သူငယ်သည် လွန်ခဲ့သည့်နှစ်များမကြာမီက ခြောက်နှစ်သားအရွယ်တွင် ကွယ်လွန်သွားသော သူတို့ရွာက တောဇောနှင့် တပုံတည်းပင် ဖြစ်သည်ဟုပြောကြသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ မိသားစုနှစ်စုသည် တစ်ဦးအိမ်တစ်ဦး မကြာခဏ သွားလာလည်ပတ် နေလေ့ရှိကြသည်။ အနီးအနားရွာများမှ လူများသည် ယင်းအဖြစ်အပျက်ကို ကြားသိသွားကြပုံရသည်။ ယခုအခါတွင်ကား နေရာပေါင်းများစွာမှ လူများသည် ကာဆူလိုရောကိုကြည့်ရန် နေ့စဉ် မပြတ် ရောက်ရှိလာကြသည်။

အထက်ပါ အချက်အလက်များမှာ ကျွန်ုပ်ပိုင်နက်နယ်မြေတွင် နေထိုင်ကြသူများ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှောက်၌ ဝန်ခံပြောကြားချက်များ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ နေအိမ်သို့ ဂျင်ဇောအား ဆင့်ခေါ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဂျင်ဇောအား မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သည်။ ကျွန်ုပ်မေးသော မေးခွန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ဂျင်ဇော၏ ဖြေကြားချက်များမှာ တစ်ခြားလူများပြောကြားသည့် အထက်ဖော်ပြပါ ပြောကြားချက်များနှင့် ကွဲလွဲချက် မရှိပေ။

ကမ္ဘာပေါ်၌ ယင်းအကြောင်းအရာမျိုးနှင့် ပတ်သက်သော ကောဠာဟလစကားများသည် ပြည်သူလူထုကြားထဲတွင် အခါအားလျော်စွာ ပျံ့နှံ့နေလေ့ရှိကြသည်။ ယင်း သတင်းစကားမျိုးကို ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် လက်ခံနိုင်ဖို့ရန် မလွယ်ပေ။ သို့ရာတွင် ယခုအဖြစ်အပျက်ကိုမူ မိမိအား နမောန်မဲ့ နေနိုင်လွန်းသည်ဟု အပြစ်မဖို့နိုင်စေရန် ရည်သန်လျက် မိတ်ဆွေတို့၏ ဂုဏ်အသရေရှိနားသို့ ပေါက်သွား

စေရန် အစီရင်ခံရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

[ပုံ] တာမွန်ဒင်ပါချီရော

ဘွန်ဆေးနှစ်၊ စတုတ္ထလ

[၁၈၂၃]

၂။ [ဆင်ဂကူဂျီကျောင်းတိုက် ဘုန်းတော်ကြီး တိုက်ကင်ထံ ကာနုနာစို
ရေးပို့သော ပေးစာမိတ္တူ]

တာမွန်ဒင်ပါချီရော၏ အစီရင်ခံစာမိတ္တူကို ယခုစာနှင့်အတူ ပေးပို့လိုက်ပါသည်။ ယင်း အစီရင်ခံစာမိတ္တူကို တပည့်တော်ထံသို့ ရှိဂါယျောမွန်ဆမ ဆောင်ယူလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယင်း အစီရင်ခံ စာမိတ္တူကို အရှင်ဘုရားထံ ပေးပို့ခွင့်ရရှိသဖြင့် အလွန်တရာ ဝမ်း မြောက်ခြင်း ဖြစ်ရပါသည်။ ထို အစီရင်ခံစာမိတ္တူကို တစ်နေ့က တပည့်တော်အားပြသည့် ကွမ်ဇန်ဆမ၏ စာနှင့်အတူ သိမ်းဆည်း ထားပါလျှင် အရှင်ဘုရားအတွက် အကျိုးရှိပါလိမ့်မည်။

ဆဋ္ဌမလ၏ ၂၁ ရက်မြောက်နေ့

[အခြားနေ့စွဲမရှိ]

၃။ [ဆင်ဂကူဂျီကျောင်းတိုက် ဘုန်းတော်ကြီး တိုက်ကင်ထံကွမ်ဇန်
ဆမ ရေးပို့သော ပေးစာမိတ္တူ]

အရှင်ဘုရားထံသို့ ကာဆုလိုရော၏ လူဝင်စားဘဝနှင့် ပတ် သက်သော အကြောင်းအရာကို ယခုစာနှင့်အတူ ပူးတွဲပေးပို့လိုက်ပါ

သည်။ ဗုဒ္ဓတရား ဒေသနာတော်နှင့် ပတ်သက်၍ ယုံကြည်မှုမရှိကြသူများအား ပါးစပ်ပိတ်သွားစေရန် အကူအညီ အထောက်အပံ့ ဖြစ်စေရေး၌ အထူး အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိနိုင်သည်ဟုယူဆလျှက် လူဝင်စားအကြောင်းကို အများကြိုက် ပုံစံမျိုးဖြင့် ရေးလိုက်ပါသည်။ အမှန်စင်စစ် ဤလူဝင်စားအကြောင်းသည် စာပေပုံစံမျိုးဖြင့် ရေးသားထားခြင်းဖြစ်၍ ဖတ်ပျော်ရှုပျော် ရှိလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ ယင်းအမြင်အရ ကြည့်လျက် အရှင်ဘုရား စိတ်ပါဝင်စားလိမ့်မည် အထင်ရှိသဖြင့် ဤလူဝင်စားအကြောင်းကို အရှင်ဘုရားထံ ပေးပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အဖြစ်အပျက်မှာ လည်ဆယ်ပြောပြထားသည့် အဖြစ်အပျက်မူကား မဟုတ်ပေ။ အဖြစ်မှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကာဆူလိုရော၏ အဘွားပြောပြသည်ကို တပည့်တော်ကိုယ်တိုင် ကြားသိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်ဘုရားဖတ်ပြီးလျှင် တပည့်တော်ထံ ပြန်ပို့တော်မူပါဘုရား။

[ပုံ] ကွမ်ဇန်

၂၀ ရက်နေ့ (နေ့စွဲမပါ)

ကာဆူလိုရော၏ လူဝင်စားစာတံလမ်း

၄။ | ဘုန်းတော်ကြီးတိုက်ကင်၏ မိတ်ဆက်စာချီး နိဒါန်း |
 ယခုစာသည် အဖြစ်မှန်ကို ရေးသားထားသော စာဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား ကွမ်ဇန်ဆမကိုယ်တိုင် ရေးထားသော စာဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ကွမ်ဇန်ဆမသည် ယခုနှစ် တတိယလ ၂၂ ရက်မြောက်

နေ့တွင် လူဝင်စားအကြောင်းကို လေ့လာစုံစမ်းလိုသည့် အထူးကိစ္စ ဖြင့် (နာကာနိမူရာသို့) သွားရောက်ခဲ့သည်။ ကာဆူလိုရောနှင့် တွေ့ဆုံပြီးသောအခါ ကွမ်ဇန်ဆမသည် သူငယ်၏အဘွားအား အသေးစိတ် မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ ထို့နောက် ကွမ်ဇန်ဆမသည် အဘွားပြောပြသည့်အတိုင်း အတိအကျ ရေးသားထားပါသည်။

ထိုနောက် ကွမ်ဇန်ဆမသည် ယခုစတုတ္ထလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ဤကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ကာဆူလိုရော မိသားစုထံ သူ ရောက်ခဲ့ပုံအကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။ ထို့ပြင် ကွမ်ဇန်ဆမသည် ထိုနှစ် ၂၂ ရက်မြောက်နေ့တွင် အထက်ဖော်ပြပါစာကို ကျွန်ုပ်အား ဖတ်ခွင့်ပြုပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရရှိသည့်အခွင့်အရေးကို လက်မလွတ်စေဘဲ သူ၏စာကို ချက်ချင်းမိတ္တူ ရေးယူထားလိုက်ပါသည်။

(ပုံ) တိုက်ကင်ဆော
'ဆင်ဂကူဂျီကျောင်း

ဘုန်ဆေး၏ ဆဋ္ဌမနှစ် (၁၈၂၃) စတုတ္ထလ ၂၁ ရက်။

(မိတ္တူ)

၅။ | မိသားစုနှစ်စု၏ အမည်နာမများ |

(ဂျင်စောမိသားစု)

ကာဆူလိုရော၊ ဘွန်ခဒွါဒသမနှစ် (၁၈၁၅) ၁၀ လ၊ ၁၀ ရက် နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ ဘွန်ဆေး ဆဋ္ဌမနှစ် (၁၈၂၃) တွင် ၆ နှစ်ပြည့်သည်။ မူဆာရှိပြည်နယ်၊ တာမာဂေါရီခရိုင်၊ နာကာနီမူရာရွာ၊ တာမွန်ဒင်ပါချီရော၏ ပိုင်နက်နယ်မြေ၌နေသော လယ်သမား ဂျင်စော၏ ဒုတိယသား။

ဂျင်စော၊ ကာဆူလိုရော၏ ဖခင်။ မိသားစုက ခေါ်သောအမည်မှာ ကိုယာဒါဖြစ်သည်။

ဘွန်ဆေး ဆဋ္ဌမ(ယခု)နှစ်၌ ၄၉ နှစ်ပြည့်သည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသဖြင့် တောင်းများ၊ ပလုံးများယက်လုပ်ပြီး ယေဒိုသွား၍ ရောင်းချရသည်။ ယေဒို၌နေစဉ်အတွင်း တည်းခိုသောအဆောင်၏ အမည်မှာ ဆာဂါမိယာဖြစ်သည်။

၁။ ဂျပန်ပြည်၌ ကလေးမွေးဖွားလာလျှင် ကလေး၏အသက်ကို ရေတွက်ရာ၌ မည်သည့်လ၌ မွေးဖွားမွေးဖွား မွေးဖွားသည့်နှစ်ကို တစ်နှစ်ရေတွက်သတ်မှတ် လေ့ရှိကြသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို အနောက်နိုင်ငံစာဖတ်ပရိသတ်များ မှတ်သားထားစေလိုသည်။

ဆေ။ ဂျင်ဇော်၏ ဇနီး။ ကာဆူလိုရော၏ မိခင်။
 ဘွန်ဆေး ဆဋ္ဌမနှစ်(ယခုနှစ်)၌ ၃၉ နှစ်ပြည့်သည်။ ဆာမူရိုင်း မူရာကာ
 ကိချီတာရော၏ သမီး။ ကိချီတာရောသည် တစ်ခါက နယ်စားကြီး
 အိုဝါရီ၏အထံ၌ လေးသည်တော်အဖြစ် အမှုထမ်းသည်။ ၁၂ နှစ်
 သမီးအရွယ်တွင် ဟွန်ဒါဒိုက်နိုရှင် ဒိုနို၏ အိမ်၌ အိမ်ဖော်လုပ်သည်။
 ဆေ ၁၃ နှစ်အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ကိချီတာရောသည် တစ်စုံ
 တစ်ခုသောအကြောင်းကြောင့် အလုပ်ပြုတ်ပြီး 'ရောနင်' ဖြစ်လာ
 သည်။ ဘွန်ခစတုတ္ထနှစ် (၁၈၀၇) စတုတ္ထလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ကိတာ
 ချီရော ကွယ်လွန်သွားသည်။ သူ၏ သင်္ချိုင်းသည် ရိုမိုယူဆူကီရွာရှိ
 ဂျင်လိုဏ်း ၏ အိရင်းဂျီသုသာန်၌ ရှိသည်။

ဆူယာ။ ကာဆူလိုရော၏ အဘွား။ ဘွန်ဆေး
 ဆဋ္ဌမနှစ်၌ ၇၂ နှစ်ပြည့်သည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက မတ်ဆူဒိုက်ရာ
 အိုကီနိုကာမိ ဒိုနို(ဒိုက်မျို)၏ အိမ်၌ အိမ်ဖော်လုပ်သည်။

ပူဆာ။ ကာဆူလိုရော၏ အစ်မ၊ ယခုနှစ်တွင် ၁၅
 နှစ် ပြည့်သည်။

အိုတိုဂျီရော။ ကာဆူလိုရော၏ အစ်ကို၊ ယခုနှစ်တွင် ၁၄
 နှစ် ပြည့်သည်။

၁။ လူလေလူလွင့်၊ အရှင်သခင်မရှိဘဲ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေသော
 ဆာမူရိုင်း 'ရောနင်' သည် များသောအားဖြင့် ကြောက်စရာကောင်းသော
 မိုက်ရူးရဲလူတန်းစားဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းတို့တွင် နှစ်သက်စရာ စရိုက်
 အချို့လည်း ရှိသည်။

ဆူနေေး။ ကာဆူလိုရော၏ ညီမ။ ယခုနှစ်တွင် ၄ နှစ် ပြည့်သည်။

(တန်ရှိရောမိသားစု)

တောဇော။ မူဆာရီပြည်နယ်၊ တာမာဂေါရိခရိုင်၊ ဟိုဒိုကူဘိုမူရာရွာ၌ အသက် ၆ နှစ်အရွယ် ကွယ်လွန်သည်။ ဘွန်ခ ဒုတိယနှစ် (၁၈၀၅) ၌ မွေးပြီး ဘွန်ခသတ္တမနှစ် ဒုတိယလ စတုတ္ထ ရက်နေ့ ၄ နာရီခန့် (နံနက် ၁၀ နာရီ)တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ကျောက် ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟိုဒိုကူဘိုမူရာရွာ၏ ကုန်း မြင့်ပေါ်ရှိ ချင်းရှူးဂိုဏ်း အိဝိုဂျီကျောင်းတိုက် သုသာန်၌ မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်သည်။ ယမန်နှစ် ဘွန်ခပဉ္စမနှစ် (၁၈၂၂)သည် တောဇော အတွက် 'ဂျူဆန်ကွေ့ကီ' နှစ်ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

ဟန်ရှိရော။ တောဇော၏ ပထွေး။ မိသားစုခေါ်သော အမည် ဆူဇူကီး။ ဘွန်ဆေ ဆဋ္ဌမနှစ်၌ အသက် ၅၀ ပြည့်သည်။

၁။ ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားသူအတွက် ရည်ရွယ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးတမ်းစဉ်လာ အရ သူ့နေ့ သူ့ရက်တွင် အချိန်မှန်မှန် အလှူဒါနပြုကြသည်မှာ ကွယ်လွန် ပြီးနောက် နှစ်တစ်ရာနေ့ထိုင်သည်အထိ ဖြစ်သည်။ 'ဂျူဆန်ကွေ့ကီ' အခမ်း အနားမှာ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ၁၃ နှစ်မြောက် ကွယ်လွန်သူအတွက်ရည်ရွယ် ၍ ကျင်းပသော အခမ်းအနားဖြစ်သည်။ ၁၃ နှစ်မြောက်ဆိုသော်လည်း ကွယ်လွန်သည့်နှစ်ကို နေ့ရက်အချိန်ကာလ မည်မျှပင်ကြာကြာ တစ်နှစ် အဖြစ်သာ သတ်မှတ်သည်။

ရှစ်စု။ တောဇော၏ မိခင်။ ဘွန်ဆေ ဆဋ္ဌမနှစ်၌ ၄၉ နှစ် ပြည့်သည်။

ကျူဘေး။ (နောက်ပိုင်း၌တိုဂေါရော) တောဇော၏ ဖခင်အရင်း မူလအမည်မှာ ကျူဘေးဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်း၌ တိုဂေါရော ဟု အမည်ပြောင်းသည်။ ဘွန်ခ ဆဋ္ဌမနှစ် (၁၈၀၉) အသက် ၄၈နှစ် အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ထိုအချိန်၌ တောဇော ၅ နှစ်သားအရွယ် ရှိပြီ။ ကျူဘေးအစား ဟန်ရှိရောသည် 'အီရီမူကို' ဖြစ်လာသည်။

ကလေးများ။ သားနှစ်ယောက်၊ သမီးနှစ်ယောက်။ ယင်း ကလေးများမှာ တောဇော၏ အမေနှင့်ရသော တန်ရှိရော၏ ကလေး များ ဖြစ်ကြသည်။

၆။ | လူကြိုက်များသောပုံစံဖြင့် ကွမ်စမ်ဒိုနီရေးထားသော လူဝင်စား အကြောင်း မိတ္တူ |

ယမန်နှစ် ဧကဒသမလ တစ်နေ့သောအခါ၌ ကာဆူလိုရော သည် လယ်တောထဲတွင် သူ၏အစ်မ ဖုဆာနှင့် ကစားနေကြစဉ် သူ၏အစ်မအား မေးလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ မွေးမလာခင်တုန်းက အစ်မဘယ်မှာ နေခဲ့သလဲ”

၁။ မိဘနှင့် တစ်အိုးတစ်အိမ်တည်းနေသော သမီး၏ ဒုတိယအိမ်ထောင် ဖြစ် သည်။

ဖုဆာက ပြန်ပြောသည်။ “ဟဲ့ ... မမွေးခင်တုန်းက ဘယ်မှာ နေခဲ့သလဲဆိုတာ ငါဘယ်လိုလုပ် သိပါမလဲ”

တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီးလျှင် ကာဆူလိုရောက ပြောပြန်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် မမွေးခင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို အစ်မ ဘာ တစ်ခုမှ သတိပြန်မရဘူးလား။”

“နင်ကကော သတိရလို့လား။”

“ရတယ်။ အရင်ဘဝတုန်းက ကျွန်တော် တိုဒိုကူဘိုရွာက ကျူဘေးဆန်ရဲ့သား ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်နာမည်က တောဇောလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒါတွေ အစ်မ မသိဘူးလား။”

“ဟုတ်လား။ အဲဒီလိုဆိုရင် ငါ နင့်အကြောင်း အမေနဲ့အဖေ ကို ပြောပြလိုက်မယ်”

ကာဆူလိုရောသည် ချက်ချင်းငိုသလို ရီသလိုဖြစ်သွားပြီးလျှင် ပြန်ပြောသည်။

“ရှစ်ကြီးခိုးပါရဲ့အစ်မ။ အမေနဲ့အဖေကို ကျွန်တော့်အကြောင်း သွား မပြောလိုက်ပါနဲ့။ အမေနဲ့အဖေသိသွားရင် မကောင်းပါဘူး။”

ဖုဆာက အတန်ငယ်စဉ်းစားသလို လုပ်ပြီးမှ “ကောင်းပြီ။ ဒီ တစ်ကြိမ်တော့ ငါမပြောသေးဘူး။ နောက်တစ်ကြိမ် နင်ပြောလို့ ဆိုလို့ မရရင်တော့ ငါ နင့်အကြောင်း အမေနဲ့အဖေကို ပြောပြလိုက်မှာပဲ” ဟု ပြောလေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ နောက်ပိုင်းအချိန်များ၌ မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားပြော မတည့်ဖြစ်ကြသည့်အခါတိုင်း အစ်မလုပ်သူက သူ့မောင်

အား “ကောင်းပြီ။ တစ်လောက နင်ပြောတဲ့အကြောင်း ငါ အမေနဲ့ အဖေကို ပြောပြလိုက်မယ်” ဟုခြိမ်းခြောက်သည်။ ယင်းသို့ သူ့အစ်မက ခြိမ်းခြောက်သည့်အခါတိုင်း ကာဆူလိုရောသည် ငြိမ်ချက်သားကောင်းသွားသည်သာ များသည်။ ယင်းအဖြစ်မျိုး အကြိမ်များစွာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့သောအခါ၌ကား သူ့အစ်မက သူ့မောင်အား ခြိမ်းခြောက် ပြောဆိုနေသည်ကို မိဘလုပ်သူများ ကြားသွားကြသည်။ ကာဆူလိုရော မလုပ်သင့်တာ တစ်ခုခုလုပ်သည်ဟု ထင်မှတ်သွားကြပြီးလျှင် ‘ဖူဆာအား မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ကြသည်။ ထိုအခါကျမှ ဖူဆာသည် မနေသာတော့ဘဲ ကာဆူလိုရောအကြောင်းကို သူ့အမေနှင့် အဖေအား အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ဂျင်ဇောနှင့် သူ၏ဇနီးသည်လည်းကောင်း၊ ကာဆူလိုရော၏ အဘွားဖြစ်သူ ဆူယာသည်လည်းကောင်း ကာဆူလိုရောအကြောင်း ကြားသိကြရသောအခါ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားကြပြီးလျှင် ကာဆူလိုရောကိုခေါ်လျက် ခြောက်တစ်လှည့်၊ မြှောက်တစ်လှည့်နှင့် မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ကြသည်။

အစပထမတွင် ကာဆူလိုရောသည် အင်တင်တင်လုပ်နေသေးသည်။ မရမက မေးသောအခါကျမှ နောက်ဆုံးမပြောချင် ပြောချင်နှင့် ပြောပြသည်။ “ကျွန်တော် တစ်ခုမကျန် အကုန်လုံး ပြောပြပါမယ်။ ကျွန်တော် အရင်ဘဝက ဟိုဒိုကူဘိုရွာက ကျူဘေးဆန်ရဲ့သား ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အမေရဲ့အမည်က အိုရှစ်ဇူဆန်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ၅ နှစ်သားအရွယ်မှာ ကျွန်တော့်အဖေ ကျူဘေးဆန် ကွယ်လွန်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေနေရာမှာ ဟန်ရိုရောဆန်လို့ ခေါ်

တဲ့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ပထွေးကလဲ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် နောက်တစ်နှစ် ၆ နှစ်သား အရွယ်မှာ ကျွန်တော် ကျောက်ပေါက်ပြီး ဆုံးသွားပါတယ်။ အဲဒီ နောက် ၃ နှစ်မြောက်အချိန်မှာ အမေ့ဝမ်းထဲရောက်လာပြီး တစ်ဖန် မွေးဖွားလာရ ပြန်ပါတယ်”

သူငယ်၏ မိဘများနှင့် အဘွားသည် ကာဆူလိုရော ပြောပြ သည့်အကြောင်းကို ကြားရသောအခါ အတိုင်းထက်အလွန် အံ့ဩ သွားကြသည်။ ဟိုဒိုကူဘိုရွာက ဟန်ရှိုရောနှင့်ပတ်သက်၍ တတ်နိုင် သမျှ စုံစမ်းမည်ဟူ၍ ပိုင်းဖြတ်လိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် နေရေး ထိုင်ရေး စားသောက်ရေးအတွက် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လုံးပမ်းနေကြရသည် ဖြစ်၍ အခြားကိစ္စ တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ချိန် မရသောကြောင့် သူတို့၏ အကြံကို လောလောဆယ် အကောင်အထည်မဖော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုအတောအတွင်း ကာဆူလိုရော၏မိခင် ၄ နှစ်သမီးအရွယ်^၁ သမီးထွေး ဆူနေအား ညစဉ်ညတိုင်း နို့တိုက်နေရသဖြင့် ကာဆူလို ရောသည် သူ့အဘွား ဆူယာနှင့် သွားသွားအိပ်သည်။ ကာဆူလိုရော

၁။ ဂျပန်နိုင်ငံ၌ ဆင်းရဲသားလူတန်းစားအလွှာမှ ကလေးငယ်များသည် အနောက်နိုင်ငံမှ ကလေးသူငယ်များ နို့ပြတ်သည့်အရွယ်အထိ နို့မပြတ်ကြ သေးပေ။ သို့ရာတွင် ဤ၌ဖော်ပြထားသော ‘လေးနှစ်သမီးအရွယ်’ သည် အနောက်နိုင်ငံ ရေတွက်နည်းအရဆိုလျှင် သုံးနှစ်သမီးအရွယ်ထက်ပင် ငယ် နေသေးသည်။

သည် အိပ်ရာထဲတွင် သူ့အဘွားနှင့် စကားပြောနေတတ်သည်။
 တစ်ည ကာဆူလိုရော စိတ်လိုလက်ရရှိနေစဉ် အဘွားဖြစ်သူသည်
 သူ့မြေး ကာဆူလိုရောအား အတိတ်ဘဝက သူ့ကွယ်လွန်ချိန်၌ မည်
 သည့်မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်ဆိုသည်ကို ချော့၍မေးသည်။ ထိုအခါ
 ကာဆူလိုရောက ပြောပြသည်။

“လေးနှစ်သားအရွယ်အထိ ကျွန်တော်အားလုံး သတိရတယ်။
 ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်တဖြည်းဖြည်း မေ့လာတယ်။
 အခုဆိုရင် ကျွန်တော်အတော်များများကို မေ့သလောက်ဖြစ်သွားပြီ။
 ဒါပေမယ့် ကျောက်ပေါက်ပြီး သေတာကိုတော့ မှတ်မိနေတယ်။
 ကျွန်တော့်ကို မြေအိုးကြီးထဲမှာ ထည့်ပြီး တောင်ပေါ်မှာ မြှုပ်ကြတာ
 ကို သတိရနေတယ်။ မြေကြီးထဲမှာ တွင်းကြီးတူးထားတယ်။ လူတွေ
 က အဲဒီတွင်းကြီးထဲ အိုးကြီးကို ပစ်ချလိုက်ကြတယ်။ ဝုန်းကနဲ ကျ
 သွားသံကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းကြားနေရတယ်။ အဲဒီနောက်
 တစ်နည်းနည်းနှင့် အိမ်ပြန်လာပြီး အိမ်က ကျွန်တော့်ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ

၁။ ရှေးအထက်ကျော်ကာရီကစ၍ ဂျပန်နိုင်ငံ၌ လူသေအလောင်းကို အိုးကြီးထဲ
 မှာ ထည့်ပြီး မြှုပ်လေ့မြှုပ်ထရှိသည်။ အများအားဖြင့် ကိုမေခေါ် အနီရောင်
 မြေအိုးကြီးထဲမှာ ထည့်မြှုပ်ကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော အိုးကြီးမျိုးကို ယခု
 ထက်တိုင်ပင် အသုံးပြုကြတုန်း ရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် လူသေအလောင်း
 အတော်များများကိုမူ အနောက်တိုင်းသားများ အတွေ့အကြုံနည်းသော သစ်
 သားခေါင်းထဲထည့်ပြီး မြှုပ်ကြသည်။

နားနေတယ်။^၁ မကြာခင်မှာပဲ ဘိုးဘိုးလို့ထင်ရတဲ့ အဖိုးကြီးတစ်ယောက် ပေါက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်လိုက်သွားတဲ့အခါမှာ ဘာမှမရှိတဲ့ အာကာသကောင်းကင်ပြင်မှာ ပျံနေရသလိုပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သွားနေတဲ့အချိန်ဟာ ညလဲမဟုတ်ဘူး။ နေ့လဲမဟုတ်ဘူး။ တစ်ချိန်လုံး နေဝင်ချိန်လိုပဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ပူလဲ မပူဘူး။ အေးလဲ မအေးဘူး။ ဆာလဲ မဆာဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အဝေးကြီး ရောက်သွားကြတယ်လို့ ထင်နေရတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ လူတွေစကားပြောနေကြတဲ့ အသံကို သဲ့သဲ့ကြားနေရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အတွက် ရွတ်ဖတ်နေတဲ့ 'နမ်ဗွတ်ဆု'^၂ ဆိုတဲ့ အသံကိုလဲ ကြားနေရတယ်။ အိမ်ကလူတွေ ဘုရားစင်မှာ ပူပူနွေးနွေး 'ဘိုတာမိုချီ'^၃ ကို ကပ်လူကြတဲ့အခါ ဆွမ်းတော်ပွဲက ထွက်လာတဲ့အနံ့ကို ကျွန်တော် ရှုရိုက်တာလဲ မှတ်မိနေတယ်။

- ၁။ ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ဦးခေါင်းတင်ပြီး လဲလျောင်းနေခြင်းမျိုး မဟုတ်ပေ။ ခေါင်းအုံးအနီး၌ ရစ်ဝဲနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ပိုးကောင်တစ်ကောင် နားနေသကဲ့သို့ နားနေခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ရုပ်မရှိသော ဝိဉာဉ်သည် များသောအားဖြင့် အိမ်၏ အဖိုးပေါ်၌ နားနေသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ နောက်ဝါကျ၌ ဖော်ပြပါရှိသော အဖိုးကြီး ကိုယ်ရောင်ပြခြင်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာအယူအဆ မဟုတ်ဘဲ ရှင်တိုဘာသာအယူအဆဖြစ်သည်။
- ၂။ "နမုအမ်ဒါဗွတ်ဆု" ကဲ့သို့သော ဘုရားရှိခိုးခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ "နမ်ဗွတ်ဆု" သည် အမိဒါဂိုဏ်းဖြစ်သော ရှင်ရှူးဂိုဏ်းမှတစ်ပါး အခြားဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အကြိမ်များစွာ ထပ်တလဲလဲ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သော ဘုရားရှိခိုးဖြစ်သည်။
- ၃။ "ဘိုတာမိုချီ" သည် သကြားနှင့် လုပ်ထားသော ဆန်မုန့်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

“ဘွားဘွား၊ ဂုဏ်ပြုလေးစားထိုက်တဲ့ ကွယ်လွန်သူ တို့ကို ကေဆမတွေကို ပူပူနွေးနွေး အစားအစာ ပေးလှူဖို့ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့။ အဲဒီလို အလှူဒါနမျိုး ပေးကမ်းလှူဒါန်းတာဟာ အင်မတန် ကောင်းမြတ်ပါတယ်။” အဲဒီနောက်တော့ အဲဒီအဖိုးကြီးဟာ ကျွန်တော့်ကို ကွေ့ပတ်ပြီး ဒီနေရာခေါ်လာတာကိုပဲ ကျွန်တော်သတိရတယ်။ ရွာအပြင်ဖက်ကလမ်းကို ဖြတ်ကျော်လာတာကိုလဲ သတိရတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီရောက်လာကြတယ်။ အဖိုးကြီးက “မင်း အခုလူအဖြစ် ပြန်မွေးဖွားရမယ်။ မင်း ကွယ်လွန်သွားတာ သုံးနှစ်ရှိသွားပြီ။ မင်း ဒီအိမ်မှာ မွေးဖွားလာရမယ်။ မင်း အဘွားဖြစ်လာမယ့် အမယ်ကြီးဟာ သိပ်စိတ်သဘောကောင်းတယ်။ မင်း ဒီအိမ်မှာ လူပြန်ဖြစ်လာတာ ကုသိုလ်ကံ ကောင်းတယ်လို့ မှတ်ရမယ်” လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြတယ်။ အဲဒီလိုပြောပြီးတော့ အဖိုးကြီးထွက်သွားတယ်။ အိမ်အဝင်ဝက ‘ကတိ’ သစ်ပင်အောက်မှာ ကျွန်တော်ခဏရပ်နေရသေးတယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော်ခြံထဲဝင်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အိမ်ယဲက တစ်ယောက်ယောက် စကားပြောနေတဲ့အသံကြားရတယ်။ တစ်ယောက်က “ဒီအလုပ်လုပ်တဲ့ လုပ်စာနဲ့ မလောက်လို့ အမေ ယေဒိုသွားပြီး အလုပ်လုပ်မယ်” လို့ ပြောတယ်။

၁။ ယင်းကဲ့သို့ ညွှန်ကြားအကြံပေးခြင်းမျိုးကို ဂျပန်ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေ၌ မကြာခဏ တွေ့ရတတ်သည်။ ဤတွင် သူငယ်ပြောသော “တို့ကိုကေဆမ” သည် ဘဝတစ်ပါး ပြောင်းသွားသူများ၏ ဝိဉာဉ်ကို ဆိုလိုသည်။

“ငါ အိမ်ထဲ မဝင်သေးဘူးလို့တွေးပြီး ခြံထဲမှာ သုံးရက်လောက် နေသေးတယ်။ သုံးရက်မြောက်နေ့ကျမှ အမေ ယေဒိုမသွားတော့ဘူး လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီညမှာပဲ ကျွန်တော် တရုတ်ကပ်အပေါက် ကြားက အိမ်ထဲဝင်လာတယ်။ အိမ်ထဲရောက်လာတော့ ‘ကာမာဒို’ ဘေးမှာ သုံးရက်နေရတယ်။ ပြီးတော့မှ အမှေ့ဝမ်းဗိုက်ထဲ ဝင်ရတယ်။ ဘယ်လို ဝေဒနာမျိုးမှ မခံစားရဘဲ မွေးလာရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သတိရနေတယ်။ ဘွားဘွား၊ အခု ကျွန်တော်ပြောပြတာတွေ အမေနဲ့ အဖေကို ဘွားဘွား ပြောပြလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခြားလူတွေ ကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြပါနဲ့။”

အဘွားသည် ကာဆူလိုရောပြောပြသော ဇာတ်လမ်းကို ဂျင်ဇောနှင့် ဂျင်ဇောဇနီးအား ပြောပြလိုက်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်ကား

၁။ ဂျပန်လူမျိုးတို့၏ စဖိုဆောင်၌ရှိသော မီးဖိုဖြစ်သည်။ ယင်းစကားလုံးကို တစ်ခါတစ်ရံ ‘စဖိုဆောင်တန်း’ ဟူ၍ ဘာသာပြန်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ‘ကာမိုဒို’ သည် အနောက်နိုင်ငံ အိမ်များရှိ စဖိုဆောင်တန်းနှင့် အလွန်တရာ ကွဲပြားခြားနားသည်။

၂။ ဤနေရာ၌ မူရင်းစာ၌ရှိသော ဝါကျနှစ်ပိုဒ်ကို ချန်ထားခဲ့သည်။ ယင်း ဝါကျ နှစ်ပိုဒ်မှာ အနောက်တိုင်းသားတို့၏ အရသာခံပုံမျိုးအတွက် ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်းပေါ်နေသော်လည်း စိတ်ပါဝင်စားစရာ မကောင်းသဖြင့် ချန်ထား ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ချန်ထားခဲ့သည့် စာပိုဒ်၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်မှာ ဝမ်းဗိုက် အတွင်း၌ပင် ကလေးသည် မိဘအပေါ် သားသမီးများထားရှိသည့် ဝတ္တရား အတိုင်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ပြုမှုနေထိုင်သည်ဟု ဆိုလိုသည်။

သူငယ်သည် သူ့အတိတ်ဘဝက ဇာတ်ကြောင်းကို သူ့အမေနှင့် အဖေ တို့အား ထုတ်ဖော် ပြောပြရမှာ ထိတ်လန့်မနေတော့ဘဲ ရဲရဲရင့်ရင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော် ဟိုဒိုကူဘိုကိုသွားချင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကျူ ဘေးဆန်ရဲ့ ဂူသင်္ချိုင်း ခေါ်သွားပါလား” ဟူ၍လည်း မကြာခဏ ပြောတတ်သည်။

ဂျင်ဇောက စဉ်းစားကြည့်သည်။ ကာဆူလိုရောသည် ထူးဆန်း သော ကလေးသူငယ်ဖြစ်၍ မကြာခင်ကွယ်လွန်သွားချင် သွားနိုင် သည်။ ထို့ကြောင့် ဟိုဒိုကူဘိုရွာ၌ ဟန်ရိုရောဆိုသူ ရှိမရှိ အလျှင် အမြန်စုံစမ်းသင့်မှ သင့်လျော်လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဂျင်ဇောသည် သူ ကိုယ်တိုင်မူ ဟိုဒိုကူဘိုသို့ သွားလိုစိတ်မရှိပေ။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် အနေဖြင့် (ယခုလို အခြေအနေမျိုး၌) ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် မဆင်ခြင် မစဉ်းစားရာ ရောက်နေသလို ဖြစ်နေသည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်တိုင် သွားမည့်အစား သူ၏မိခင် ဆူယာအား ယခုနစ် ပထမလ ၂၀ ရက်နေ့၌ ကာဆူလိုရောကို ဟိုဒို ကူဘိုရွာသို့ ခေါ်သွားခိုင်းသည်။

ဆူယာသည် ကာဆူလိုရောကိုခေါ်ပြီး ဟိုဒိုကူဘိုရွာသို့သွား သည်။ ရွာထဲရောက်လာသောအခါ အဘွားက သူ့မြေးအား အနီး အနားတွင် တွေ့ရသောအိမ်များကို ညွှန်ပြလျက် “ဘယ်အိမ်လဲ။ ဒီ အိမ်လားဒီ ဟိုအိမ်လား” ဟူ၍မေးသည်။ “မဟုတ်သေးဘူး။ ရှေ့မှာ။ ရှေ့ အတော်လှမ်းလှမ်း သွားရဦးမယ်” ဟု ပြန်ပြောပြီးလျှင် ကာဆူလို

ရောသည် သူ့အဘွားရှေ့က ခပ်သုတ်သုတ်သွားသည်။ နောက်ဆုံး အိမ်တစ်အိမ်ရောက်လာသောအခါ “ဒီအိမ်ပဲ ဖွားဖွား” ဟု အော်ပြောပြီးလျှင် ကာဆူလိုရောသည် သူ့အဘွားကိုပင် စောင့်မနေတော့ဘဲ အိမ်ထဲ ပြေးဝင်သွားသည်။ ဆူယာသည် သူ့မြေးနောက်က လိုက်သွားပြီးလျှင် “ဒီအိမ်ရှင်နာမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ” ဟု မေးစမ်းကြည့်သည်။ တစ်ယောက်က “ဟန်ရှိရော” ဟု ပြန်ပြောသည်။ “ဟန်ရှိရော ဇနီးကကော ဘယ်သူပါလဲ” ဟု မေးပြန်သောအခါ “ရှစ်စု” ဟူသော အဖြေကိုရသည်။ ထို့နောက်တစ်ဖန် “တောဇောလို့ခေါ်တဲ့ ကလေး တစ်ယောက် ဒီအိမ်မှာ ရှိဖူးပါသလား” ဟူ၍ ဆူယာက မေးလိုက်ပြန်သောအခါ “ရှိတော့ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကလေးဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၃ နှစ်ခန့်က ၆ နှစ်သားအရွယ်မှာ ကွယ်လွန်သွားပါတယ်” ဟူသော အဖြေကိုရလေသည်။

ထိုအခါ ဆူယာသည် ကာဆူလိုရော မှန်သောစကားကို ပြောရှာသည်ဟူ၍ ပထမဆုံးအကြိမ် ယုံကြည်သွားပြီးလျှင် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။ ကာဆူလိုရော၏ အဘွားသည် ထိုအိမ်ကလူများအား သူ့ကို ကာဆူလိုရော ပြောပြသည့် အတိတ်ဘဝကအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဟန်ရှိရောနှင့် ဇနီးတို့သည် အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွားကြပြီးလျှင် ကာဆူလိုရောကို ဖက်ငိုကြသည်။ ကာဆူလိုရောသည် ၆ နှစ်သားအရွယ် မသေခင် တောဇောဘဝတုန်းက ထက် ပိုလှလာသည်ဟုလည်း သူတို့ကပြောကြသည်။

ထိုအချိန် အတောအတွင်း ကာဆူလိုရောသည် ဘေးပတ်ဝန်း

ကျင်ကိုကြည့်ရင်း ဟန်ရှိရောတို့၏ အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးက ဆေးလိပ်ဆိုင်အမိုးကို တွေ့မြင်သွားသည်ဖြစ်၍ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး “ဒီ ဆိုင်အရင်တုန်းက မရှိဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုမျှသာမက “ဟေဟိုက သစ်ပင်လဲမရှိဘူး” ဟူ၍လည်း ပြောလိုက်ပြန်သည်။ အားလုံးပင် မှန်နေသည်။ ထို့နောက် ဟန်ရှိရောတို့ဇနီးမောင်နှံတို့၏ စိတ်နှလုံးထဲက ယုံမှားသံသယဟူသမျှအားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ (ဂါစိုအိုရိုရို)

ထိုနေ့၌ပင် ဆူယာနှင့် ကာဆူလိုရောတို့သည် နာကာနိမူရာသို့ ပြန်လာကြသည်။ နောက်ပိုင်း၌ကား ဂျင်ဇောသည် သူ၏သားကို ဟန်ရှိရောတို့၏ အိမ်သို့ မကြာခဏလွှတ်သည်။ ကာဆူလိုရော၏ အတိတ်ဘဝက ဖခင်အရင်းဖြစ်သူ ကျူးဘေး၏ သင်္ချိုင်းဂူသို့လည်း အပို့ခိုင်းသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကာဆူလိုရောက “ကျွန်တော်က ‘နိုရိုဆမ’ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်ကြပါ” ဟု ပြောတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း “အသက် ၁၆ နှစ်ကျရင် ကျွန်တော်သေလိမ့်

၁။ နိုရိုဆန် (သို့မဟုတ် ဆမ) သည် ကွယ်လွန်သူများ၏ ဝိဉာဉ် သို့မဟုတ် လိပ်ပြာကိုလည်းကောင်း၊ ရှင်တို့နတ်များကိုလည်းကောင်း၊ ကလေးသူငယ်တို့က ခေါ်သည့်စကားလုံး ဖြစ်သည်။ နိုရိုဆန်ဝိုအိုဂါမူ (နိုရိုဆန်ကိုရှိခိုးပါ၏) ဟူသော စကားပိုဒ်သည် နတ်ဒေဝတာများအား ရှိခိုးသည့်ကလေးသူငယ်များ၏ ဘုရားရှိခိုးစာပိုဒ်ဖြစ်သည်။ ရှင်တို့ဘာသာ၏ အယူအဆအရ ဘိုးဘွားများ၏ ဝိဉာဉ်သည် နိုရိုဆန် ဖြစ်လာကြသည်။

မယ်လိုထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် 'ဩတာကေဆမ' ပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုရင် "သေတာဟာ ကြောက်စရာမဟုတ်ဘူး" ဟူ၍ ပြောတတ်သည်။

၁။ ဩတာကေ သို့မဟုတ် မိတာကေသည် ရှိနာနိပြည်နယ်ရှိ နာမည်ကျော် တောင်ထွတ်တောင်မြတ်၏ အမည်ဖြစ်သည်။ ဘုရားဖူးများ အသွားအလာ များကြသည်။ ထိုကူဂါစရှိဂုနာတေလက်ထက်၌ ဗုဒ္ဓဘာသာရစ်ရှူးဂိုဏ်းမှ အီရှင်အမည်ရှိ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် ထိုတောင်သို့ ဘုရားဖူးကြွ သည်။ သူ၏ဇာတိဒေသ (ယေဒိုမှဆာကာမိုတိုချို) သို့ ပြန်လာသောအခါ တရားဓမ္မသစ်ကို ဟောကြားပြီးလျှင် ဩတာကေသို့ ဘုရားဖူးကြွစဉ်က သိဒ္ဓပေါက်လာခဲ့သော တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်စွမ်းအားကြောင့် ထင်ရှားကျော်ကြား သွားသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးအား အန္တရာယ်ပြုနိုင်သူအဖြစ် ထင်မှတ်ယူဆ ပြီးလျှင် ရှိဂုနာတေက ဟာချိုဂျိုကျွန်းသို့ နှင်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ နောက် ပိုင်းကျမှ ယေဒိုသို့ ပြန်လာခွင့်ပြုသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ယေဒို၌ သူ၏ တရားအသစ်ကို ဖြန့်ဖြူးသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက သူ၏တရားအသစ်ကို 'အာဓမ္မချော' ဟု အမည်ပေးထားသည်။ ယင်းတရားသစ်သည် ရှင်တို့ အသွင်ပြောင်းထားသော ဗုဒ္ဓတရားဖြစ်သည်။ ယင်းဘာသာဝင်များ အထူး ကိုးကွယ်သော အိုကုနိနုရှိနှင့် ဆုကုနဟိကိုနာတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ အဝတာရ နတ်များဖြစ်သည်။ ကိုက်ဗကုနိရီတို့အမည်ကို ယင်းဂိုဏ်းဝင်များရှိခိုးရာ၌ "ဒေဝသဘာဝသည် ရွှေလျားသောအရာမဟုတ် (ဖုဒို)၊ သို့သော်လည်း ရွှေ ရှား၏။ ပုံသဏ္ဍာန်မဲ့ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မိမိ၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဖော်ပြနေ ၏။ ယင်းသည် မသိအပ်မသိရသော ဒေဝကိုယ်ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်နှင့် မြေပြင်၌ ယင်းကို ကာမိဟုခေါ်၏။ အားလုံးသော အရာဝတ္ထုတို့၌ ယင်းကို ဝိဉာဉ်ဟုခေါ်၏။ လူ၌ ယင်းကို စိတ်ဟုခေါ်၏။ ယင်းမှ အမှန်တရားများ သည်သာလျှင် ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။ ကောင်းကင်၊ သမုဒ္ဒရာလေးစင်း။ စကြဝဠာသုံးထောင်၏ မဟာထုထယ်ချည်းဖြစ်ကြ၏။ စိတ်တစ်ခုသည် မဟာပုံသဏ္ဍာန်သုံးထောင်ကို ဖြစ်ပေါ်လာစေ၏ဟူ၍ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်

ရွာသူရွာသားများက သူ့ကို ကာဆုလိုရောဟူ၍ မခေါ်ကြတော့

ပြီးလျှင် ရှိခိုးကြသည်။

ဘွန်ခဏဒသမနစ်၌ ယခင်ကဆီကုန်သည်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သူ ယေဒိုမှ ရှိမိယာမအိုဆုကေဆိုသူသည် အိရှင်၏ တရားကို အခြေခံလျက် တိုမိုယေကို ဘုခပ်ရီဘာသာရေး အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုတည်ထောင်သည်။ ယင်းအဖွဲ့အစည်းသည် အင်အားကောင်းလာပြီးလျှင် ဘာသာတရားတစ်ခုနှင့်တစ်ခု မရောနှောရ၊ ရှင်တို့နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာ မရောရဟူသော အမိန့်ကို ထုတ်သော ရှိဝူနာတေအား ဖြုတ်ချနိုင်သည်အထိ ဖြစ်လာသည်။ ထို့နောက် ရှိမိယာမအိုဆုကေသည် ဩတာကေချောအဖြစ် လူသိများသည့် မိတာကေချောခေါ် ရှင်တိုဂိုဏ်းသစ်တစ်ဂိုဏ်း တည်ထောင်ခွင့်ရရှိရန်အတွက် လျှောက်ထားသည်။ မေဂျီဆဋ္ဌမနစ် (၁၈၇၃) ခုနှစ်၌ တည်ထောင်ခွင့်ရရှိသည်။ ထို့နောက် အိုဆုကေသည် ဗုဒ္ဓဘာသာသုတ် ဖုဒိုချောကို ရှင်တိုဖုဒိုနိရီတိုအမည်ဖြင့် ရှင်တို ဝတ်ပြုစာအဖြစ် ပုံစံပြောင်းလဲပစ်လိုက်သည်။ ယင်းဂိုဏ်းသည် ထွန်းကားပြန့်ပွားနေဆဲဖြစ်သည်။ ယင်းဂိုဏ်း၏ အဓိကကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ယခုခေတ် တိုကျိုမှတစ်မိုင်အကွာလောက်၌ တည်ရှိနေပေသည်။

'ဩတာကေဆန်' (သို့မဟုတ် ဆမ) သည် ယင်းဂိုဏ်းဝင်များ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော နတ်များ၏ အမည်နာမဖြစ်သည်။ မိတာရေ သို့မဟုတ် ဩတာကေတောင်ထိပ်၌နေသော နတ်များဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ ယင်းဂိုဏ်း၏ သိက္ခာတော်ရဘုန်းတော်ကြီးများ အားလည်း ယင်းအမည်ဖြင့်ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ယင်း ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ဩတာကေနတ်၏ ကူညီစောင့်မမှုကို ခံယူရရှိနေကြသဖြင့် နတ်တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်ဖြင့် အနာဂတ်ဟောကိန်း ထုတ်နိုင်ကြသည်ဟု ထင်မှတ်ယူထားခြင်း ခံရသူများဖြစ်သည်။ ကာဆုလိုရောပြောသော "ဩတာကေ ဆမ" သည် ထိုအချိန်က တိုမိုယေချော၏ ဂိုဏ်းအနွယ် အိုဆုကေကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်။

ပေ။ 'ဟိုဒိုကုဘို-ကိုဇော' (ဟိုဒိုကုဘိုဘိုးသူတော်) ဟူသောအမည် တစ်မျိုးဖြင့်သာ ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ တစ်ယောက်ယောက် သူ့ကို ကြည့်လိုသည့်အတွက် သူတို့အိမ်သွားလျှင် သူသည် ရှက်စိတ်ဝင်လာ ပြီး အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ပုန်းနေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်တိုက်ရိုက် စကားပြောဖို့ရန် မလွယ်တော့ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ယခုအဖြစ်အပျက် ကို သူ့အဘွားပြောပြသည့်အတိုင်း အတိအကျ ရေးသားမှတ်တမ်းတင် ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျင်ဇောအနေနှင့်ဖြစ်စေ၊ သူ့ဇနီးအနေနှင့်ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် ဆုယာအနေနှင့်ဖြစ်စေ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်အနေနှင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခုခု ပြုလုပ်ကြသည်ကို မှတ်မိကြပါသလားဟု ကျွန်ုပ်မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သောအခါ ဂျင်ဇောနှင့် သူ၏ဇနီးက သူတို့ အနေနှင့် ထူးထူးခြားခြား ကုသိုလ်ကောင်းမှု တစ်ခုခုမပြုလုပ်ခဲ့ဘူး ကြောင်း၊ အဘွား ဆုယာအနေနှင့်မူ 'နမ်ဗွတ်ဆု' ဟူသည့် ဘုရား ရှိခိုးကို နံနက်တိုင်း ညနေတိုင်း အမြဲမပြတ် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်လျှော့ ရှိကြောင်း၊ အဘွားဆုယာသည် ဘုန်းကြီးရဟန်းတစ်ပါးပါးကိုဖြစ်စေ၊

၁။ 'ကိုဇော' သည် ဘိုးသူတော် သို့မဟုတ်ရဟန်းခံရန်အတွက် စာသင်ကြား အားထုတ်နေသော လူငယ်လူရွယ်ကို ခေါ်သောအမည်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ခါတစ်ရံ တောက်တိုမယ်ရခိုင်းရသော ကလေးသူငယ် အခိုင်းအစေ့များ ကိုလည်း ခေါ်သည်။ ရှေးအခါက ကလေးသူငယ်များ ခေါင်းတုံးတုံးထား သည့်အတွက်ကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဤစာတွင်မူ ဘိုးသူတော် အနက် အဓိပ္ပာယ်ထွက်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။

အိမ်တံခါးဝ ရောက်လာသည့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဦးကိုဖြစ်စေ မည်သည့်အခါမှ 'မွန်း' တစ်ပြား နှစ်ပြားပေးလှူဖို့ မမေ့ကြောင်း၊ ယင်း အသေးအဖွဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကလေးများကို ပြုလုပ်သည်မှတစ်ပါး အခြားထူးထူးခြားခြား ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို မပြုကြောင်း ပြောပြ လေသည်။

(ဤကား ကာဆုလိုရော၏ လူဝင်စားဘဝအကြောင်း နိဂုံး ကမ္မတ် အပြီးသတ်ဖြစ်၏။)

၇။ | ဘာသာပြန်သူ မှတ်ချက် |

အထက်ပါစာမှာ 'ချင်ဆက်ဆူရှုကီ' သို့မဟုတ် 'ထူးခြားသော ဝတ္ထုပေါင်းချုပ် လက်ရေးမူ' မှ ကူးယူထားသော စာဖြစ်သည်။ ယင်း လက်ရေးမူသည် ဘွန်ဆေး ဆဋ္ဌမနှစ်၊ စတုတ္ထလနှင့် တင်ပို ဆဋ္ဌမနှစ်၊ ဒသမလအကြား (၁၈၂၃-၁၈၃၃) တွင် ရေးသားမှတ်တမ်း တင်ထား သည့် လက်ရေးမူဖြစ်သည်။ လက်ရေးမူ၏ အဆုံး၌ 'ဘွန်ဆေး နှစ်များမှ တင်ပိုနှစ်များအထိ မိနာမီဆင်ဝါ၊ ပိုင်ရှင် ကုရုမာချော၊ ရှိဘာ၊ ယေဒို' ဟူ၍ ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ ယင်း၏ အောက်ပိုင်း ၌ 'မေဂျီဒုတိယနှစ် (၁၈၆၉) ၂၁ ရက်နေ့တွင် ယာတိုယာ ဆကုဂျီရော

၁။ ထိုအချိန်က တန်ဖိုးအနည်းဆုံး ၁ ဆင့် ၁/၁၀ ပိုက်ဆံကိုခေါ်သည့် အမည် ဖြစ်သည်။ ယင်း ပိုက်ဆံသည် ယခုအခါတွင် "ရင်း" ဟုခေါ်သော အလယ် တွင် စတုရန်းအပေါက်နှင့် တရုတ်အက္ခရာထိုးထားသည့် ကြေးပြားနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

ဒို့ရိုနောကုဘိုမှ ယူဆောင်လာသည်' ဟူသော မှတ်ချက်ကိုလည်း ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ ယင်းကိုထောက်လျက် ဤလက်ရေးမူမှာ မိနာမိဆင်ဝါရေးသားထားသော စာဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အားပြောပြသည့် ဝတ္ထုများကို စုဆောင်းထားသူ သို့မဟုတ် သူရရှိသော လက်ရေးမူ များကို တစ်ဆင့်မိတ္တူကူးယူထားသူ မိနာမိဆင်ဝါသည် ၁၈၂၃ နှင့် ၁၈၃၅ အကြား ၁၃ နှစ်အချိန်ကာလအတွင်း ဤလက်ရေးမူကို ရေးသားထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

[The Rebirth of Katsugora as reported by Lafcadio Hearn]

မျက်လုံးတော် ဆေးခြယ်ပွဲ

ဗုဒ္ဓအနုပညာသည် အမျိုးအစား များပြားလာသည့်အတိုင်းပင် ဗုဒ္ဓအနုပညာကို ဖန်တီးခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော ဓလေ့ထုံးစံများလည်း ပိုမိုများပြားလာသည်။ ၁၉ ရာစုတွင် ပေါ်ပေါက်လာသည်ဟု ထင်ရသော ဓလေ့ထုံးစံ တစ်ခုမှာ ဗုဒ္ဓ၏ မျက်လုံးတော်ကို ဆေးခြယ်သည့် ဓလေ့ထုံးစံ ဖြစ်သည်။ 'နေတြမင်္ဂလာယ' အမည်ရှိ မျက်လုံးတော် ဆေးခြယ်သည့် ဓလေ့ထုံးစံသည် ဆင်းတုတော်အသစ်ကို နောက်ဆုံး ပိတ် မွမ်းမံခြယ်သခြင်း ပွဲသဘင်အခမ်းအနား ဖြစ်သည်။ ယင်း ပွဲသဘင် အခမ်းအနားနှင့်အတူ ပရိတ်တရားတော် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်းများကိုလည်း အထူးအစီအစဉ် တစ်ရပ်အနေဖြင့် ပြုလုပ်ကြသည်။ မျက်လုံးတော်ကို ပန်းချီဆေးရေး ခြယ်မှုန်းသည့်အလုပ်၌ အထူးကျွမ်းကျင် စိတ်ချရသော အနုပညာရှင်များကိုသာလျှင် ယင်းပွဲသဘင် အခမ်းအနားအတွက် တာဝန်ပေးကြသည်။

ထို့ကြောင့် နိဂမ္မရိအနီး၌ရှိသော မကန္တရကျောင်း၌ ဆင်းတု
 တော်တစ်ဆူ၏ မျက်လုံးတော် ပန်းချီဆေးခြယ်ပွဲ ကျင်းပပြုလုပ်သည်
 ဆိုသည့်သတင်း ရရှိသောအခါ ယင်းပွဲတော်သို့ သွားရောက်လေ့လာ
 နိုင်သည့် အခွင့်အလမ်းကို လက်မလွှတ်ဖို့ ကျွန်ုပ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။

နံနက် လေးနာရီခွဲတွင် အချိန်မီအိပ်ရာ ထလိုက်သည်။ အခန်း
 တွင်း၌ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသော်လည်း လက်ပတ်နာရီက
 နာရီလက်တံကို ကျွန်ုပ်မြင်နေရသည်။ တတ်နိုင်သမျှ အသံမကြား
 အောင် အဝတ်အစားဝတ်ပြီးလျှင် အပေါက်ဝတွင် ရှိနေသောခွေးကို
 ဖြတ်ကျော် ထွက်လာခဲ့သည်။ ခွေးသည် ကျွန်ုပ်ပြန်ဟောက်မည် စိုး၍
 လားမသိ။ အသံမထွက်တထွက်ပင် ဟိန်းလိုက်သည်။ တံခါးအပြင်
 ဖက် ဆင်ခြေလျောဆင်းသွားသော လူသွားလမ်း၏အဆုံး၌ တစ်ဖက်
 က လယ်ကွင်းနှင့် နယ်နိမိတ်ချင်း ဆက်စပ်နေပြီး အခြားတစ်ဖက်၌မူ
 ကြာမျိုးစုံပွင့်နေသည့် ရေကန်ကြီးတစ်ကန်ရှိသည်။ အာကာသ
 ကောင်းကင်ပြင်၌ကား ကြာသပတေးဂြိုဟ်၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်၊ စနေဂြိုဟ်
 တို့သည် အခြေကွတ်ကိုဖြတ်လျက် ဝိသာခါနက္ခတ်မှ နေသွားလမ်း
 တစ်လျှောက်တွင် တန်းစီနေကြသည်။ တောင်ဖက်မှ လက်ဝါးကပ်
 တိုင်ပုံစံသည် ဗြိစ္ဆာရာသီ တောင်ဖက်ဒီဂရီ ၄၀ အမြင့်တွင်ရှိနေသည်။
 ယင်း၏ အနီး၌ အိုမိဂါပုံစံ လူခေါင်း မြင်းကိုယ်သဏ္ဍာန် သိန်းချီရှိနေ
 သည့် မလက်တလက် တောင်နေကြသော ကြယ်စုများအနက် ကြယ်
 တစ်လုံးတစ်လုံးသည် နေထက်ပင် တောက်ပသော်လည်း ခရီးဝေး
 လွန်းလှသဖြင့် မှုန်မွှားမွှားဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် မျက်စိနှင့်

တူရူကြည့်၍မရဘဲ တစောင်းကြည့်မှသာ မြင်ရသည်။

ထွက်ပြုစ အရုဏ်ရောင်နှင့် တောက်ပနေသော မိုးကုတ် စက်ဝိုင်းလ၏ ကြားထဲတွင် မပြတ်မသား မြင်တွေ့နေရသော ကျောင်း တိုက်သည် ဗုဒ္ဓတရားတော်၏ ရုပ်လုံးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ ကျောင်း တိုက်၏ ပရဂုဏ်အကျယ်အဝန်းသည် သဒ္ဓါတရား ထက်သန်သော ကျေးရွာဒါယကာ ဒါယိကာမများ၏ အဆင့်အတန်းနှင့်ကြည့်လျှင် လွန်လွန်းနေသည်။ ဘုံအဆင့် သုံးဆင့်ရှိသော မုခ်ဦးသည် နှစ်ဧက လောက်ရှိသော စင်္ကြံသံမြေသို့ ရှေ့ရှုနေသည်။ အရုဏ်တက်စအချိန် ယင်းစင်္ကြံသံမြေပေါ်တွင် ဖိနပ်မပါဘဲ လမ်းလျှောက်ရသည်ဖြစ်၍ အေးမြသော အရသာကို ခံစားနေရသည်။ သို့ရာတွင် ဇူလိုင်လလယ် နေ့လယ်နေ့ခင်းအချိန်၌ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ငြိမ်သက်အေးချမ်းခြင်းသည် ဘာဝနာတရား ပွားလိုသည့်စိတ်ကို ပို၍အားဖြည့်ပေးနေသလို ဖြစ် နေသည်။

ရှေ့နားတွင် ဘုရားတန်ဆောင်းကို တွေ့ရသည်။ ဘုရား တန် ဆောင်း တံခါးမကြီးကိုမူ ပိတ်ထားတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ ဘုရား တန် ဆောင်း အနောက်ဘက်ရှိ ရဟန်းတော်များ သီတင်းသုံးသည့် အဆောင်များ၌ ရဟန်းတော်များ၏ သွားလာလှုပ်ရှားနေသံ၊ မျက်နှာ သစ်သံ၊ ချေသည့်အသံ၊ စကားပြောသံများကို သဲ့သဲ့မျှကြားနေရသည်။ ပွဲသဘင်၏ အခြေအနေကို ကောင်းကောင်းလေ့လာ အကဲခတ်၍ ရပြီး ဧည့်ပရိသတ်များ ရောက်ရှိလာသည့်အခါ မိမိ၏အာရုံကို အနှောက်အယှက် မဖြစ်စေမည့် ချောင်ကျကျနေရာ တစ်နေရာကို

ရှာကြည့်နေသည်။ မကန္တရကဲ့သို့သော နေရာများမှာ မျက်နှာဖြူ နိုင်ငံခြားသားများ အရောက်အပေါက် အလွန်နည်းသောနေရာမျိုး ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီးက သူ၏ ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်ရှိလာကြသော နိုင်ငံခြားသားများထဲက မိမိမှာ တတိယမြောက်ဖြစ်ကြောင်း အခြားနှစ်ယောက်မှာမူ ဘုန်းကြီးကျောင်း စာတိုက်ဘီရိုထဲတွင် စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထားသော ပေပုရပိုက်များ ကို ကြည့်ရှုလေ့လာလို၍ ရောက်ရှိလာကြသူများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကို ပြောပြသည်။

ဂန္ဓကုဋီ၏ လက်ဝဲဘက်၌ မျှော်စင်ရှိသည်။ အပေါ်ပိုင်းသို့ တက်သွားသော ဘီးခုနစ်ဘီးမှာ ဗုဒ္ဓ၏ နီလ(အညို)၊ ပီတ(ရွှေ)၊ လောဟိတ(အနီ)၊ ဩဒါတ(အဖြူ)၊ မဉ္ဇိဿရ(အမောင်း၊ လိမ္မော်ရောင်) ပဘဿရ(ပြုံးပြုံးပြက်) ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ပါးအရောင်ဖြစ်သော ရောင်မျိုးစုံ တံခွန်ကုက္ကား၊ မလေးပွားများ၊ အလံတော်များ၊ ပန်းကုံး များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။ ယင်း ရောင်ခြည်တော်၏ အရောင် များသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ အလံတော်အရောင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ယင်း အရောင်များသည် ဗုဒ္ဓ၏ မဏိတော်ဝန်းကျင်း၌ တောက်ပနေသော ရောင်ခြည်တော်စက်ဝန်းကို ကိုယ်စားပြုနေသော အရောင်များဖြစ် ကြသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ဝန်းကျင်၌ တောက်ပနေသော ရောင်ခြည်တော် စက်ဝန်းသည် ယင်းရောင်ခြည်များ ဗုဒ္ဓ၌ စုပေါင်းနေကြသည်ဟူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။ စင်စစ်အားဖြင့် တောက်ပသော ယင်း အရောင်များ၏ အစုအဝေးသည် ဗုဒ္ဓ၏သန္တာန်တော်တွင် တည်ရှိ

နေသော 'ပဘဿရ' အမည်ရှိ မည်သည့်နေရာမှာမှ မမြင်မတွေ့ရသော ရောင်ခြည်တော်ဖြစ်သည်။

လက်ျာဘက်ကပ်လျက် ဗုဒ္ဓဓာတ်တော် ဌာပနာထားသော စေတီတစ်ဆူရှိသည်။ ယင်း စေတီတော်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးဆုံးသွားခြင်း အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် တည်ထားသော စေတီတော်ဖြစ်သည်။ ဂျပန်တို့သည် သီရိလင်္ကာကို ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ရန် ကြိုးစားကြသည်။ သို့ရာတွင် ထရင်ကိုဗလီ၌ တပ်စခန်းချထားသော ဗြိတိသျှရေတပ်က ဂျပန်တို့ကို တိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူဌေးကတော် မုဆိုးမတစ်ယောက် မသေခင်ကလေး သူ၏လက်ဝတ် တန်ဆာများဖြင့် စေတီတစ်ဆူ တည်သွားသည်။ လက်ဝတ်တန်ဆာများမှ ရတနာများကို ရောင်းချပြီး စေတီတည်လျက် ရတနာများ ခြယ်စီထားသော ရွှေကို အရည်ကျိုပြီးလျှင် ရွှေဆင်းတုတော်တစ်ဆူ ပြုလုပ်ကိုးကွယ်လေသည်။ ယင်း ဆင်းတုတော်ကို စေတီတော်တွင်းက ဓာတ်တော်တိုက်ထဲတွင် ကိုးကွယ်ထားသည်။

စေတီတော်တွင်း၌ ဗုဒ္ဓဓာတ်တော်ဆယ်ဆူနှင့် ရဟန္တာများ၏ ဓာတ်တော်မွေတော်များကို ဌာပနာထားသည်။ 'ဒိုဂဗ' ခေါ် စေတီတော်များကို အုတ်များဖြင့် တည်ဆောက်ပြီးလျှင် အတွင်း၌ အင်္ဂတေလိုဏ်ဂူ ဆောက်လုပ်ထားကြသည်။ မကန္တရစေတီတော်သည် ဉာဏ်တော် ပေသုံးဆယ်ရှိပြီး ၁၅ ပေအကျယ်ရှိ အောက်ခံ၌ရှိသော ထုလေးပေ ထိပ်ဝပေ ၂၀ ရှိ ရှစ်ထောင့်ရှစ်မျက်နှာ အုတ်ခုံတွင် နာမောင်းအပြင် ထုတ်ထားသည့် ဆင်ဦးခေါင်းပုံများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြာပွင့်များ

ကို ကိုင်ထားသော နတ်ရုပ်ပုံများဖြင့်လည်းကောင်း တန်ဆာဆင်ထားသည်။ ထာဝစဉ် ပိတ်ထားသော ဓာတ်တော်တိုက်အတွင်း၌ တစ်ပေခန့်ရှိသော ကျောက်သေတ္တာ တစ်လုံးရှိသည်။ သေတ္တာ၏ နံရံ အပြင်ဘက်လေးဘက်တွင် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ပုံ ပန်းချီရေးဆွဲထားသည်။ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များ ထိုနေရာ၌ ရှိသည်ဆိုသည်ကို သိရှိရန်အတွက် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များကို ကြည့်ဖို့မလိုတော့ပေ။ ဗျိုင်းတောင်အဖြူရေပေါ် ဘောလောပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ဗျိုင်းရှိမရှိသိရန် ဗျိုင်းကို ကြည့်ဖို့လိုသေးသလား။

စေတီတော်သည် ပေသုံးဆယ်မျှသာ ဉာဏ်တော်အမြင့်ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ နှင့် ၁၅၀၀ အတွင်းတည်ဆောက်သော အနုရာဓပူရရှိ 'ဒိုဂဗ' ခေါ် စေတီပုထိုးကြီးများမှာ အချင်းပေ ၃၀၀ ရှိပြီး အမြင့်ပေ ၄၀၀ ရှိကြသည်။ လိုင်ဇာ၌ရှိသော ပိရမစ်နှစ်ခုမှလွဲလျှင် ယင်းစေတီပုထိုးကြီးများမှာ ကမ္ဘာပေါ်၌ တတိယအကြီးမားဆုံး နှင့် စတုတ္ထအကြီးမားဆုံး ထုထည်ခိုင်ခံ့သော အဆောက်အအုံကြီးများ ဖြစ်ပေသည်။

စေတီတော်ကို လွန်သွားလျှင် ဗောဓိပင်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ အနည်းဆုံးနှစ်ပေါင်း တစ်ရာကြာမြင့်ပြီဖြစ်သော ယင်းဗောဓိပင်သည် ဘောလုံးကွင်း အကျယ်အဝန်းပမာဏ၏ လေးပုံသုံးပုံလောက် နေရာကို အရိပ်ထိုးနေသည်။ အနုရာဓပူရရှိ ဗောဓိပင်မှအကိုင်ယူပြီး စိုက်ပျိုးထားသော ဗောဓိပင်ဖြစ်သည်။ အနုရာဓပူရရှိ ဗောဓိပင်မှာမူ နှစ်ပေါင်း ၂၂၀၀ ကြာမြင့်ပြီဖြစ်ပြီး ထိုအချိန်ကာလ မတိုင်မီ ရာစုသုံးစု အလွန်က

မြတ်စွာဘုရား သမ္မာသမ္မောဓိဉာဏ်တော် ရရှိတော်မူရာ ပင်ရင်း မဟာဗောဓိပင်မှ အကိုင်းယူ၍ စိုက်ပျိုးထားသော ဗောဓိပင်ဖြစ်သည်။

ဗောဓိပင်၏ ရှေ့၌ ဂန္ဓကုဋီတစ်ခုရှိသည်။ မှန်ကူကွက်များ ဖော်ထားသော တံခါး၏ နောက်၌ ဉာဏ်တော်နှစ်ပေရှိ ကျောက်ဆင်းတု တစ်ဆူရှိသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ကျွန်ုပ်ရောက်ဖူးသည့် ကျောင်းတိုက်တိုင်း ဗောဓိပင်ရှေ့တွင်ရှိသော ဂန္ဓကုဋီငယ်သည် သမာပတ်ဝင်စားနေပုံ၊ ရပ်တော်မူပုံ၊ လျောင်းတော်မူပုံ ဆင်းတုတော်ကြီးများ ထုလုပ်ကိုးကွယ်ထားသော အပြောက်အမွမ်းများစွာဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည့် တန်ဆောင်းကြီးများထက် ဘုရားဖူးများကို ပိုမိုဆွဲဆောင်မှုရှိသည်ကို တွေ့မြင်သိရှိရခြင်း ဖြစ်သည်။ မကုန္ဒရ၌လည်း ဗုဒ္ဓဝင်ကို ဖော်ပြထားသည့် လူပမာဏ ဆင်းတုတော်များ ကိုးကွယ်ထားသော ဇာတ်တော် နိပါတ်တော်များကို သရုပ်ဖော်ထားသည့် နံရံဆေးရေးပန်းချီပုံများရှိသော ပေရှစ်ဆယ်ရှည်လျားသည့် ဘုရားတန်းဆောင်းကြီးများ ရှိသည်။

အပြန်ပြန်အထပ်ထပ် စဉ်းစားတွေးကြည့်သောအခါ အဘယ်ကြောင့် ဘုရားဖူးများ ဗောဓိပင်အောက်က ဂန္ဓကုဋီငယ်ရှေ့တွင် ပို၍ ရှိခိုးဝတ်ပြုကြသည်ဆိုသည်ကို သိမြင်သဘောပေါက်လာသည်။ ထိုသဘောအတိုင်းပင် ဥရောပနိုင်ငံရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတိုင်း၌လည်း အဓိကဖြစ်သော ပလ္လင်မှာထက် ပူဇော်ဝတ်ပြုရာ အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ပိုပြီးဖရောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဘုရားဖူးများသည် ဗောဓိပင် ဂန္ဓကုဋီတိုက်၌ နေ့ည၌မပြတ် တစ်ချိန်လုံး ရောက်ရှိနေကြသည်။ ဝတ်ပြုပုံ ဝတ်ပြုနည်းမှာ အခါခပ်သိမ်း တစ်မျိုးတည်းပင် ဖြစ်သည်။ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် ရှိခိုးပူဇော်သည့် အမူအရာဖြင့် လက်အုပ်ချီထားသောလက်ကို နဖူးနှင့်ထိထားသည်။ ယင်းကို ချင်ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက 'ဂက်ရှို' ဟူ၍လည်းကောင်း။ သီရိလင်္ကာ၊ မြန်မာ၊ ထိုင်းနိုင်ငံရှိ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက 'အဇ္ဇလီ' ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဆိုကြသည်။ ထို့နောက် ဘုရားဖူးများသည် ဦးနှိမ်ပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ ခြေချောင်း၊ ဒူးဆစ်၊ တံတောင်ဆစ်၊ လက်ဖဝါး၊ နဖူးတည်းဟူသော အင်္ဂါငါးပါး(ပဉ္စင်) ဖြင့် ကြမ်းပြင် သို့မဟုတ် မြေပြင်ကို တစ်ပြိုင်တည်းထိပြီးလျှင် ရှိခိုးဦးခိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် ထပြီးလျှင် စံပယ်ပန်းနှင့် ကြာပန်းများကို မှန်တံခါးအတွင်း၌ တင်ကြသည်။ အုန်းဆီထည့်ထားပြီးလျှင် တစ်ဖက်စွန်း၌ မီးစာထုတ်ထားသော မြေဖြင့်လုပ်ထားသည့် ဆီမီးခွက်ကို မီးထွန်းညှိ ပူဇော်ကြသည်။ ပရိတ်တရားများကိုလည်း ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ကြသည်။ ယင်း ဂန္ဓကုဋီတိုက်အနီး၌ အထူးအားဖြင့် 'ပိုယ' နေ့တွင် အမွှေးတိုင်နံ့များနှင့် အုန်းဆီမွှေးရနံ့များ စည်းရိုးအပြင်ဖက်တွင် လှိုင်းထနေသည့်အခါ ယာနုပသာဒအတွက် နတ်ဘုံနတ်နန်း ရောက်နေသည့် သဖွယ်ဖြစ်နေသည်။

ဗောဓိပင်၏ အောက်ခြေပတ်လည်၌ စတုရန်းပုံ အုတ်နံရံရှိသည်။ ယင်း အုတ်နံရံတွင်း၌ တစ်ပုံစံတည်းသော နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ

ဆင်းတုတော်များရှိသည်။ ဆင်းတုတော်များမှာ မျက်လုံးတော် သူငယ် အိမ်နေရာမှတစ်ပါး တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဆွတ်နေသည်။ ဆင်းတုတော် တစ်ဆူစီသည် မှန်ကာထားသော ကျောင်းဆောင်တစ်ခုစီ၌ သမာပတ် ဝင်စားနေဟန် စံပယ်နေတော်မူကြသည်။ ယင်းကျောင်းဆောင် ပုံစံ ငယ်ကလေးများမှာ စေတီတော်တည်စဉ်က ရွာသူရွာသားများ လှူဒါန်း ထားကြသော ကျောင်းဆောင်ပုံစံငယ်ကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။

ဗိသုကာများသည် စတုရန်း အုတ်နံရံကို စနစ်တကျစီမံထား သည်ဖြစ်၍ အမိုးပေါ်ကျလာသော မိုးရေသည် အပေါက်ရှိသည့်ပိုက် ဖြင့် ဆက်ထားသော ခေါင်းတိုင်ထဲကျလာပြီးလျှင် စတုရန်းပုံသဏ္ဍန် ဂန္ဓကုဋီတိုက်၏ အပြင်ဖက်အောက်သို့ စီးဆင်းသွားသည်။ ယင်းသို့ အားဖြင့် မိုးရေသည် ရေလိုအပ်သော ဗောဓိပင်သို့အရောက် စီးဆင်း သွားသည်။ စပါးပင်များအား ရေသွယ်ပေးထားသည့် ရေကန်ကြီးများ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ သီရိလင်္ကာ တစ်နိုင်ငံလုံး ပြန့်နေသည့် ဆည်မြောင်းများ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ နိုင်ငံ၏ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ ရှေးကျသော သမိုင်းဝင် ရေစီမံကိန်းများအကြောင်းကို လည်း ကောင်း စဉ်းစားကြည့်သောအခါ ဤနေရာမကန္တရ၌ စီမံထားသော မိုးရေလွှဲစီမံကိန်းသည် “အကြီးသည် အသေးဖြစ်သကဲ့သို့ အသေး သည်လည်း အကြီးဖြစ်၏” ဟူသော စကားပုံတိုင်း သီရိလင်္ကာနိုင်ငံ ၏ အသက်ဖြစ်သည်ဟု သဘောပေါက်လာသည်။

ကြယ်တာရာများသည် မှေးမှိန်စပြုလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း နေ ၏ အမှတ်လက္ခဏာဖြစ်သော လင်းရောင်ခြည်သည် ပျို့မလာသေး

ပေ။ ဘုရားဖူးများ တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စ ရောက်လာကြပြီး ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားသော လူထုပရိသတ်သည် မကြာမီ အတောအတွင်းမှာပင် တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဗုဒ္ဓအလံတော် တပ်ထားသည့် တံခွန်ကုက္ကားများ၏ အရောင်သည် ခန်းမအဝင်ပေါက်မှ ခြံဥယျာဉ်တွင်းရှိ သစ်ပင်များအထိ ပြန့်နှံ့နေသည်။ သော့ခတ်ထားတုန်းဖြစ်သည့် ဘုရားတန်ဆောင်း အဝင်ဝ၌ ဝါးတိုင်တွင် ချည်နှောင်ထားသော ထန်းရွက်ထန်းလက် မုခ်ခုံးများနှင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။ ထန်းရွက်ထန်းလက်များသည် အစင်းအပြောက်များရှိသော သတို့သမီး၏ မျက်နှာဖုံး ပဝါကဲ့သို့ ငိုက်ကျနေကြသည်။

လူတိုင်း အဝတ်ဖြူ ဝတ်ထားကြသည်။ မိန်းမများက ဆာရီကို လည်းကောင်း၊ မိန်းကလေးများက စကတ်နှင့် ခြေအိတ်ကိုလည်း ကောင်း၊ ယောက်ျားလေးများက ဘောင်းဘီတိုကိုလည်းကောင်း ဝတ်ထားကြသည်။ လူကြီးများက ခရစ်ယာန် ဘုန်းတော်ကြီးသဏ္ဌာန် ဝတ်ရုံနှင့် လုံချည်ကို ဝတ်ထားကြသည်။ ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းမျှသော လူတို့သည် မိန်းမများနှင့် မိန်းကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ ယောက်ျားများထဲတွင် ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် တစ်ယောက်မှ မပါပေ။

မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် ကြေးလင်ပန်းတစ်ခုနှင့် လူတွေ ကြားထဲ လျှောက်လာသည်။ ဆာရီ အနားစနှင့်လည်းကောင်း၊ ခါးဘေးကအိတ်နှင့်လည်းကောင်း ထည့်ထားသော ဗုဒ္ဓ၏ ရောင်ခြည်တော် ငါးပါးကို ကိုယ်စားပြုသည့် အညိုရောင် ကြာညိုပန်း၊ အနီ

ရောင် ခေါင်ရမ်းပန်း၊ အဝါရောင် ဖီဝေါပန်း၊ လိမ္မော်ရောင် ထပ်တစ်
ရာပန်း၊ အဖြူရောင် စံပယ်ပန်း၊ ကြာဖြူပန်းများကို ဘုရားတင်ရန်
အတွက် လင်ပန်းထဲထည့်ကြသည်။

ပထမဦးဆုံး ကျေးငှက်သာရကာများ စတင်တေးသီဆိုချိန်၌
ဆွမ်းစားကျောင်းဆီမှ ဗုဒ္ဓအား ရှိခိုးဦးခိုက်သည့် ဘုရားရှိခိုးသံထွက်
ပေါ်လာသည်။ ဘုရားရှိခိုးသံမှာ လေးလေးတွဲတွဲ ဖြစ်သည်။

“နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ”

ဘုရားဝတ်ပြုသူတို့၏ အသံသည် ‘ဓမ္မကြေးမုံ’ ၏ ဘီးရှိရာ
သို့ လွင့်ပြန်သွားသည်။ ပရိတ်ရွတ်သံသည် တစ်နာရီကြာမျှ အသံနိမ့်
သွားလိုက် မြင့်သွားလိုက်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်၌ ပြန်လွင့်နေသည်။
သရဏဂုံ ဆောက်တည်သံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ထို့နောက် ဒါယကာ ဒါယိကာမများ ငါးပါးသီလခံကြသည်။

ပါဏတိပါတာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ၊

အဒိန္နဒါနာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ၊

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ၊

မုသာဝါဒါ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိယာမိ၊

သုရာမေရယ မဇ္ဇပမာဒဋ္ဌာနာ ဝေရမဏိ သိက္ခာပဒံ သမာဒိ

ယာမိ။

ဘုရားဖူးများသည် ရတနာသုံးပါးကို ရှိခိုးပူဇော်ကြသည်။ ပန်းကပ်ကြသည်။ ဆီမီး ပူဇော်ကြသည်။ အမွှေးနံ့သာများ ကပ်လှူကြသည်။ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိကြသည်။ ဗောဓိပင်ရင်း၌ ပရိတ်တရား ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ကြသည်။ အထွတ်အမြတ် သင်္ကေတသုံးပါးအား ရှိခိုး ဦးခိုက်ကြသည်။ သုဂတိဘုံလားရန် ဆုတောင်းကြသည်။

အာကာသနှင့် ပထဝီမြေကြီး၌ နေထိုင်ကြသော သတ္တဝါအား လုံးသည်။

ဒေဝနှင့်နာဂတို့သည် ယခုပြုသော ကုသိုလ်၏ အဖို့ဘာဂကို ရကြပါစေ။

ဓမ္မတရားတော်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက် နိုင်ကြပါစေ။

ထို့နောက် ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အသုဘဘာဝနာကိုလည်းကောင်း၊ မရဏာနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုလည်းကောင်း၊ အနတ္တဘာဝနာကို လည်းကောင်း၊ မေတ္တာဘာဝနာ ကိုလည်းကောင်း စီးဖြန်းသည်။

ငါသည် ရန်သူမျိုးငါးပါးမှ ကင်းဝေးပါစေ။

ငါသည် ထိခိုက်အနာတရ မဖြစ်ပါစေနှင့်။

ငါသည် ကာယိကဒုက္ခ၊ မနသိကဒုက္ခမှ ကင်းဝေးပါစေ။

ငါသည် ငါ၏ သုခကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်ပါစေ။

ရှိရှိသမျှ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ရန်သူမျိုးငါးပါးမှ ကင်းဝေးပါစေ။

ရှိရှိသမျှ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ထိခိုက်အနာတရ မဖြစ်ပါ

စေနှင့်။

ရှိရှိသမျှ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် ကာယိကဒုက္ခ၊ မနသိက
ဒုက္ခတို့မှ ကင်းဝေးပါစေ။

ရှိရှိသမျှ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့၏ သုခကိုကာကွယ်
စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါစေ။

ရှိရှိသမျှ သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည် မိမိတို့ကံ၏ အရှင်သခင်
များဖြစ်ကြသည်။

မိမိတို့ကံ၏ အမွေခံများ ဖြစ်ကြသည်။

မိမိတို့ကံကြောင့် မွေးဖွားလာကြသည်။

မိမိတို့ကံနှင့် ဆက်စပ်နေကြသည်။

မိမိတို့ကံ၏ အထောက်အပံ့ ခံနေကြရသည်။

ကုသိုလ်ကံကိုဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်ကံကိုဖြစ်စေ၊ မည်သည့်ကံ
ကို ပြုလုပ်ပြုလုပ်၊

ယင်းကံ၏ အမွေခံများ ဖြစ်ကြရပေလိမ့်မည်။

အရုဏ်မပျို့မီအချိန်၌ ရဟန်းတော်များ၏ ဥပေက္ခာဘာဝနာ၊
အာနာပါနနဿတိ၊ ပါရမီဆယ်ပါး၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၊ ဇယမင်္ဂလာ
ဂါထာ၊ မင်္ဂလာတရားတော်၊ ရတနာသုံးပါးတရားတော်၊ မေတ္တာတရား
တော်တို့နှင့် ပတ်သက်သော အေးအေးဆေးဆေး တရားဟောသံ
အသံလှိုင်း၏ အပေါ်ဖက် အာကာသကောင်းကင်၌ ကျေးငှက်သာရ
ကာများသည် လေဟုန်စီးနေကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ ပထဝီမြေပြင်ပေါ်
၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်ဆုံး ထွက်သက်ရှုထုတ်လိုက်သကဲ့သို့သော

ရှည်လျားသည့် သက်မချသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

“သဗ္ဗေသတ္တာ သုခိတာဟောန္တူ”

ဤပန်းခြံနွယ်များ ထွင်းထုရုပ်လုံးဖော်ထားသော တံခါးမကြီး ပွင့်သွားသောအခါ ဘုရားတန်ဆောင်း ကြေးမောင်းသံ သုံးချက်မြည် လာသည်။ အတွင်းဘက်၌ အုန်းဆီဖြင့် ထွန်းညှိထားသော ဆီမီးများ သည် မလင်းတလင်း တောက်နေကြသည်။ တန်ဆောင်းအတွင်း၌ လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ အနီရောင်သင်္ကန်းများကို မပြတ် မသား လှမ်းမြင်ရသည်။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ဆန်နှင့် အုန်းရည်ကိုလုပ်ထား သော မုန့်အပြည့်ထည့်ထားသည့် ပန်းကန်ပြားထဲတွင် ဖုံးအုပ်ထား သော စက္ကူကို ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ကပ်လှူရန် ဗောဓိ ပင် ဂန္ဓကုဋီသို့ လှမ်းသွားသည်။ အမျိုးသမီးသည် ဂန္ဓကုဋီတံခါးကို ဖွင့်လျက် ဆင်းတုတော်ရှေ့တွင် မုန့်ကို ကပ်လှူထားလိုက်သည်။ ထို့ နောက် အမွှေးတိုင်ကို မီးညှိပြီးလျှင် သဲအပြည့်ထည့်ထားသော ခွက် တစ်ခုထဲတွင် စိုက်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အမျိုးသမီးများသည် သဲမြေပေါ်၌ ဒူးထောက်ပြီးလျှင် နဖူးတွင် လက်အုပ်ချီလျက် သူတို့၏ ဆာရီညစ်သွားမှာ စိုးသောကြောင့် သတင်းစာစာရွက်ခေါက်ပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်လိုက်ကြသည်။ အမျိုးသမီး အရွယ်ကြီးကြီးများသည် ဆံပင် တစ်ပတ်လျှိုထုံးလျက် ကျောနောက်ဖက် ချထားကြသည်။ မိန်းကလေးများကမူ ဆံပင်ကို ဖွတ်မြီးထိုးထားကြသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် အဝတ်လွှမ်းထားသော လင်ပန်း

တစ်ခုနှင့် ဘုရားတန်ဆောင်းအတွင်းမှ ထွက်လာပြီးလျှင် လူတွေကြားထဲ လျှောက်လာသည်။ လူတွေက အနားကပ်သွားပြီး လင်ပန်းအစွန်းကို လက်ချောင်းများဖြင့် ထိတို့ကြသည်။ ပရိတ်တရားများကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပြီးသောအခါ ငြိမ်းချမ်းမှုရှိနေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျီးအော်သံများ၊ ငှက်အော်သံများ၊ ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြက်တွန်သံများ ဆူညံလာသည်။

ထို့နောက် ဝါအတော်ရနေပြီဖြစ်သည့် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် အဝါရောင်နှင့် လိမ္မော်ရောင် ရောထားသောသင်္ကန်းဝတ်ရုံလျက် တန်ဆောင်းအတွင်း ရပ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက တရားတစ်ပိုဒ် နှစ်ပိုဒ်ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သည်။ လူတွေက ခရစ်ယာန်ပွဲတော်၌ ရှိနေကြသော ပလ္လင်သူငယ်များကဲ့သို့ တုန်ပြန်ရွတ်ဆိုကြသည်။ တရားရွတ်သံမှာ စာတစ်ပိုဒ်အဆုံး၌ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွ လှုပ်ရှားစေသော ကျွန်ုပ်တို့၏ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် သံပြိုင်ရွတ်ဆိုခြင်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ပထမအက္ခရာစာလုံးကို တိမ်ဝင်နေသောအသံဖြင့် စတင်ရွတ်ဆိုသည်။ ထို့နောက် ကျန်စာပိုဒ်များကို အသံမြင့်ပြီးလျှင် တပြေးတညီတည်းဖြစ်သော အသံအနေအထားဖြင့် ရွတ်ဆိုသည်။ ဗောဓိပင်ပေါ်က ဗောဓိညောင်ရွက်များ လှုပ်ခါနေကြသည်။ တင်ကျီးငှက်သုံးကောင်သည် လည်တိုင်ဆန့်တန်းပြီးလျှင် အတောင်တဖြတ်ဖြတ်ခတ်လျက် ပျံတက်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ရဟန်းတော်သည် ဘုရားတန်ဆောင်း တံခါးဘက်မျက်နှာမူလျက် “သဗ္ဗေသတ္တာ သုခိတာဟောန္တူ” (သတ္တဝါအားလုံး ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့

ပါစေ) ဟု အော်လိုက်လေသည်။

ထိုခဏ၌ အသစ်စက်စက် ပန်းချီဆေးခြယ်ထားသော်လည်း မျက်လုံးတော်နေရာတွင် လပ်နေသည့် လေးပေဉာဏ်တော် အမြင့်ရှိသော ဘုရားဆင်းတုတော် တစ်ဆူကို ဘုရားတန်ဆောင်းအတွင်းမှ ထမ်းစင်တစ်ခုပေါ်တင်လျက် ကပ္ပိယသုံးယောက်ထမ်းပြီး တန်းဆောင်းအပြင်ဘက် ပင့်လာကြသည်။ ကပ္ပိယများသည် အရေအတွက် ရာပေါင်းများစွာ ရှိလာကြပြီဖြစ်သော ဘုရားဖူးများ စုဝေးနေသည့် နေရာကို မျက်နှာမူလျက်ရှိနေသည့် နေရာတစ်နေရာ၌ ဆင်းတုတော်ကို သတိကြီးစွာဖြင့် ချလိုက်ကြသည်။

ထိုခဏ၌ ယခုအချိန်အထိ ပရိသတ်ကြားထဲတွင် မထင်မရှား ရှိနေသူတစ်ယောက်သည် ဆင်းတုတော်စံပယ်နေတော်မူသည့် နေရာသို့ ထသွားလျက် ဆင်းတုတော်ရှေ့မှောက်၌ ဝတ်စင်းလိုက်ပြီးနောက် ပရိသတ်ဘက် လှည့်ထိုင်သည်။ ဘုရားတန်ဆောင်းထဲက ထွက်လာသော ယခင်လူသည် ထိုလူ၏ဘေး၌ ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်သည်။ သူ၏လက်ထဲတွင်မူ ပရိသတ်ထဲက တစ်ဦးစီ တစ်ဦးစီ လက်နှင့် ထိတို့ထားပြီးဖြစ်သော အဝတ်လွှမ်းထားသည့် လင်ပန်းကို ကိုင်ထားသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုလူနှစ်ယောက်ရှေ့ ကြွလာပြီးလျှင် ထိုလူနှစ်ယောက်၏ရှေ့တွင် နွားနို့အပြည့်ထည့်ထားသော ဖလားတစ်လုံးကိုလည်းကောင်း၊ ကွမ်းရွက်နှင့်ပြာထည့်ထားသော လင်ပန်းတစ်ချပ်ကိုလည်းကောင်း ချထားလိုက်သည်။

ပရိသတ်ဘက်လှည့်လျက် ဆင်းဆုတော်ကို ကျောပေးထိုင်နေ

သော ပန်းချီအနုပညာရှင်သည် သူ၏ဝတ်ရုံထဲက သေတ္တာအငယ်
လေးတစ်လုံးနှင့် မှန်တစ်ချပ် ထုတ်လိုက်သည်။ သေတ္တာထဲက စုတ်တံ
တစ်ချောင်းနှင့် ဆေးအနက်ထည့်ထားသော အိုးလေးတစ်အိုးကိုလည်း
ထုတ်ယူလိုက်ပြန်သည်။

ထို့နောက် ပန်းချီအနုပညာရှင်သည် မှန်ကိုထောင်ကိုင်ပြီးလျှင်
ဆင်းတုတော် ပခုံးတော်ပေါ်ကကျော်၍ မျက်လုံးတော်ပုံဖော် ရေးဆွဲ
နေသည်။ ဗုဒ္ဓ၏ မျက်လုံးတော်ကို စုတ်ချက်လေးငါးခြောက်ချက်ဖြင့်
ရေးဆွဲနေစဉ် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ကို တိုက်ရိုက်စူးစိုက်ကြည့်ခြင်းသည်
အရိုအသေတန်သည်ဟု ထင်ရသောကြောင့် ယခုလိုပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

အနုပညာရှင်နှင့် ယှဉ်ထိုင်နေသော လူက အနုပညာရှင်၏
မျက်နှာကို လူတွေမမြင်ရအောင် သူ့တွင်ပါလာသော အဝတ်ဖြင့် အနု
ပညာရှင်၏ ဦးခေါင်းကို အုပ်လိုက်သည်။

အနုပညာရှင်သည် စာအပိုဒ် နှစ်ပိုဒ်သုံးပိုဒ် ရွတ်ဆိုနေသည်။
သို့သော်လည်း သူ့အသံကို ကျွန်ုပ်မကြားရပေ။ ထို့နောက် အနုပညာ
ရှင်သည် ငုံ့ပြီးလျှင် မျက်နှာကို နို့ရည်ဖြင့်ဆေးကြောလျက် မျက်လုံးကို
ကွမ်းရွက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပြာဖြင့်လည်းကောင်း ပွတ်သည်။ ယင်း
သို့ ပြုလုပ်၍ စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသွားသောအခါကျမှ မျက်နှာတွင်
ဖုံးအုပ် ထားသောအဝတ်ကို ဖယ်ပြီးလျှင် ပရိတ်သတ်ဘက် ကြည့်
လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်၏ မျက်လုံးတော်ကို ကြည့်လိုက်

သည်။ မျက်လုံးတော်မှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်လှပေသည်။ အနုပညာ ရှင်သည် မိမိ၏အာရုံကို လွင့်ပါးစေမည့် လောကီအာရုံများကို ဘေး ဖယ်ထားလျက် သမာဓိရှိစွာဖြင့် စုတ်ချက်ဆယ်နှစ်ချက်တည်းနှင့် မျက် လုံးတော်ကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ ခြယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်း အလုပ်မှာ ကျွမ်းကျင်မှုမရှိဘဲ လုပ်၍မရသော အလုပ်ဖြစ်သည်ဆိုသည် ကို ကျွန်ုပ်နားလည် သဘောပေါက်သွားသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးက “သဗ္ဗေသတ္တာ သုခိတာဟောန္တူ” ဟု ထပ်၍ ဆုမွန်ပေးနေသည့်အချိန်၌ ပရိတ်သတ်ကြီးသည် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေ သည်။ ဘုရားကျောင်း ခြံဥယျာဉ်အတွင်းမှ စံပယ်ပန်းနှင့် အခြားပန်း ရနံ့များ သင်းယုံ့ကြိုင်လှိုင်လာသည်။ တချို့အမျိုးသမီးများသည် စိတ် ထိခိုက်သွားကြသည်ဖြစ်၍ ဆာရီစဖြင့် မျက်လုံးကို တို့ကြသည်။

ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ပရိတ်သတ်ဘက်လှည့်ပြီး တရားဟောသည်။ ထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ ပြအိုးတင်ထားသော အုတ် သံမဲတလင်း နံရံစွန်း၌ ရုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် ဘောင်းဘီတိုအဖြူ ဝတ် ထားသော လူငယ်လေးတစ်ယောက်သည် နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာ သဖြင့် မရဲတရဲနှင့် ကြည့်နေရှာသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး တရားချလိုက် သည်။ ကြေးမောင်းသံ သုံးချက်မြည်လာသည်။ ကပ္ပိယ ခြောက် ယောက်သည် ထမ်းစင်ကို ပခုံးဖြင့်ထမ်းယူပြီးလျှင် ဆင်းတုတော်ကို ဘုရားတန်ဆောင်းအတွင်း ပြန်ပို့လိုက်ကြသည်။ ဆင်းတုတော်သည် တန်ဆောင်းအတွင်း၌ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကြေးမောင်းသံ သုံးချက် မြည်လာပြန်သည်။ လူထုပရိသတ်သည် ဦးညွတ်ပြီး တိတ်

ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။ ဇောမိပင်မှ ၎င်းတစ်ကောင် စူးစူး
ရှရှ အော်နေသည်။ အပြင်ဘက်ကွင်းပြင်၌မူ ကျီးအာသံများဖြင့်
အသက်ဝင်နေသည်။

ကြေးမောင်းသံ မြည်လာပြန်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ်၌ကား
တစ်ချက်မျှသာ မြည်သည်။ ပရိသတ်ကြီးသည် နောက်ဆုံးအကြိမ်
ရှိခိုးဦးခိုက်ကြပြီးနောက် ထိုင်ရာမှထလျက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်
ယောက် နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ပြီးကြသည်။ စိတ်ပါလက်ပါ စကား
ပြောဆိုသည်။ အချို့က ရယ်ကြသည်။ ကလေးငယ်တို့သည် သူတို့၏
မိခင်ဆာရီနောက်က လိုက်လာကြသည်။ အားလုံးပင် အခမ်းအနား
တွင် ကျွေးမွေးလှူဒါန်းသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို သုံးဆောင်
ကြရန် ခန်းမထဲသို့ သွားကြသည်။

ယင်း အလှူပွဲသည် ဘုရားကျောင်း ပွဲလမ်းသဘင်တိုင်း၌ ကျွေး
မွေးသော အလှူပွဲမျိုးဖြစ်သည်။ နံနက်အလှူပွဲဖြစ်လျှင် 'ဟီလဒါန'
ဟု ခေါ်သည်။ မွန်းမတည့်မီ ကျွေးမွေးသော အလှူပွဲဖြစ်လျှင် 'ဒဝလ
ဒါန' ဟု ခေါ်သည်။ ပန်းချီအနုပညာရှင်၏ ဦးခေါင်းကို မျက်နှာသုတ်
ပဝါဖြင့် ဖုံးအုပ်သောသူသည် ယင်းမျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် ကျောင်းထိုင်
ဆရာတော်နှင့် ခမ်းနေဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါး၏ ခြေထောက်ကို သုတ်ပေး
သည်။

ဓာတ်တော်တိုက်ထဲတွင် ပူဇော်ထားသော ဓာတ်တော်ကြုတ်
ကို ရဟန်းတော်များ သီတင်းသုံးသော ကျောင်းဆောင်အခန်း (ရွှေ
တိုက်ကဲ့သို့သော နှစ်ထပ်ခတ်ထားသော) မှ ဒါယကာတစ်ယောက်က

ဦးခေါ်ပေါ်တင် ပင့်လာပြီးလျှင် ခန်းမဆောင်ထိပ်ရှိ ပလ္လင်ပေါ်တွင် အဝတ်ဖြူခင်းပြီး တင်ထားလိုက်သည်။ ဓာတ်တော်ကြွတ်အား ‘ဗုဒ္ဓပူဇာ’ ပူဇော်နည်းဖြင့် ပူဇော်ကြသည်။ ဗုဒ္ဓရောင်ခြည်တော် ခြောက်မျိုး ထက်ပင် အရောင်စုံသော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်ကြသည်။ ခန်းမဆောင်တစ်ခုလုံး စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ၏ ရနံ့မျိုးစုံတို့နှင့် ကြိုင်လှိုင်နေသည်။

ရဟန်းသံဃာတော်များသည် ပလ္လင်အောက်အနိမ့်ပိုင်း ပိတ်ဖြူခင်းထားသောနေရာ၌ သီတင်းသုံးနေကြသည်။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီးသည် ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များကို ရတနာသုံးပါးအား ‘သံဃက ကရဏဝ’ အမည်ရှိ ဒါနပြုနည်းအရ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသည်။ ထို့နောက်တွင်မှ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို သုံးဆောင်ကြသည်။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ရဟန်းတော်များအား ပထမဦးစွာ ဆွမ်းကပ်ကြသည်။ ဆွမ်းကပ်ပြီးမှ ဟင်းကိုပန်းကန်ဖြင့် ထည့်၍ ကပ်ကြသည်။ ထမင်းကို ထုပ်ယူလာသည့် ငှက်ပျော်ရွက်များမှာ အပူကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဟင်းငွေ့ကြောင့်လည်းကောင်း ထမင်းစားသည့်အခါ ပန်းကန်ပျော့များအဖြစ် အသုံးချ၍ရနေသည်။ လူတိုင်းပင် နယ်ဖတ်ထားသော ထမင်းနှင့်ဟင်းကို လက်ဖြင့်စားကြသည်။ ထမင်းစားပြီးသောအခါ မုန့်များ၊ သစ်သီးများ၊ ဒိန်ချဉ်များကို စားသောက်ကြသည်။

နောက်ဆုံး အစီအစဉ်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးနှင့် ရဟန်းတော်များအား လှူဖွယ်ဝတ္ထု ပေးလှူသည့်အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး

သည် 'အတပိရိကရ' ခေါ် လှူဖွယ်ပစ္စည်းအထုပ်ကိုသာ လက်ခံသည်။
 ယင်း လှူဖွယ်ပစ္စည်းအထုပ်ကို ပဉ္စင်းလောင်း အသစ်ရဟန်းခံသော
 အခါ ဘုန်းတော်ကြီးက ထိုရဟန်းသစ်အား တဖန်ပြန်လှူဒါန်းသည်။
 အခြား လှူဖွယ်ပစ္စည်းကို လက်မခံပေ။ လှူဖွယ်ပစ္စည်းအထုပ်မှာ လေး
 ဘောက်လေးတန် စက္ကူညိုဖြင့်ထုပ်ပြီး ကြိုးစည်းနှောင်ထားသည်ဖြစ်၍
 ခေါင်းအုံးသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ အထုပ်ထဲတွင် တိစီဝရိတ်သင်္ကန်း၊
 ခါးပန်းကြိုး၊ သပိတ်၊ သင်စုန်းဓား၊ အပ်၊ အပ်ချည်၊ ရေစစ် ထည့်ထား
 သည်။

တခြား ရဟန်းတော်များကမူ သင်္ကန်းနှင့် အခြားအသုံးဝင်မည့်
 ထွေထွေရာရာ ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်ကလေးများကိုသာ လက်ခံကြ
 သည်။ ရဟန်းတော်တစ်ပါးသည် ကျောင်းတိုက်တွင်းရှိ ကလေး
 သူငယ်များအား လှည့်လည်စာသင်စဉ် ဆောင်ထားလေ့ရှိသည့် ရေဗူး
 ကွဲသွားသည်ဖြစ်၍ ရေဗူးအသစ်တစ်ဗူး လက်ခံသည်။ အခြား ရဟန်း
 တစ်ပါးမှာမူ အိပ်ရာမဝင်မီ စာကြည့်စဉ် အသက်ကြီးပြီဖြစ်သည့် သူ၏
 ခါးမှီရန် စပယ်ရှယ် ခေါင်းအုံးတစ်လုံး လက်ခံသည်။ ရဟန်းသံဃာ
 တော်များသည် သွားပွတ်တံ၊ ဆပ်ပြာ၊ နို့မှုန့်၊ သကြားလုံးနှင့် အခြား
 မပုပ်မသိုးသော ပစ္စည်းများကိုသာ လက်ခံကြသည်။ ဒါယကာ ဒါယိ
 ကာမများသည် ယင်းလှူဖွယ်ပစ္စည်းဝတ္ထုများကို ရဟန်းတော်များအား
 ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး ပြန်ကြွသည့်အချိန်တွင် လှူဒါန်းကြသည်။

နိဂုံးချုပ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးက ဒါနကထာတရားကို အကျဉ်း
 ချုပ် ဟောကြားသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် မိခင်တိုင်း မိခင်တိုင်းအား

လည်းကောင်း၊ အိမ်ထောင်ဦးစီးတိုင်းအားလည်းကောင်း၊ ဦးကြီး ဦးလေးနှင့် ဘိုးဘွားများအားလည်းကောင်း၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမများအားလည်းကောင်း ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သည်။

နံနက် ၈ နာရီထိုးပြီ။ ကျောင်းတိုက်၏ လေးဘက်လေးရပ်ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်ရှိ လယ်ကွင်းများထဲတွင် နေပူလာလေပြီ။ ရွာသူရွာသားများသည် မိမိတို့၏ တစ်နေ့တာအလုပ်ကို စတင်လုပ်ဖို့ရန် စိတ်စောလာကြပြီ။ အချိန်မှာ မိုးရာသီ လယ်ယာစိုက်ပျိုးချိန်အလယ်လောက်ဖြစ်၍ ယနေ့ မြက်ပင်ပေါင်းပင်များကို သုတ်သင်ကြရမည်။ မြက်ပင်ပေါင်းပင်များကို လယ်ကွက်အစွန်းတွင် စွန့်ပစ်ထားကြမည်။ ကလေးသူငယ်များက ယင်းပေါင်းပင်မြက်ပင်များကို စည်းနှောင်ထုပ်ပိုးပြီးလျှင် ထိုည နွားစာအတွက် အိမ်ကိုသယ်ဆောင်သွားကြလိမ့်မည်။ ကျေးငှက်သာရကာ တစ်အုပ်မှာမူ ဘုရားတန်ဆောင်းတံစက်မြိတ်မှ မိုးပြာကောင်းကင်ဆီသို့ ပျံတက်သွားကြသည်။

[Douglas Bullis ၏ Painting the Buddha's Eyes]

မာလိနီ

ပထမရှုခင်း

(ဘုရင့်နန်းတော်အတွင်း၌ မာလိနီနှင့် ကဿပ)

ရှင်ကဿပ။ ။ အို သူငယ်မ၊ သုခကို မျှော်လင့်ခြင်းနဲ့ ဒုက္ခကို ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့ကို စွန့်ပစ်လိုက်ပါ။ ကာမဂုဏ်အာရုံ တွယ်တာ မက်မောမှုတို့ကို ပယ်ဖျောက်လိုက်ပါ။ လောကီ အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်တောက်လိုက်ပါ။ အပျော်အပါးကို မျက်နှာလွဲလိုက်ပါ။ စိတ်နှလုံးထဲမှာ ညစ်ကြေးကင်းစင်တဲ့ ပညာအလင်းရောင် နေ့ညဉ့်မပြတ် တောက်ပြောင်ထွန်းပနေအောင် ကြိုးစားပါ။ အဲဒါမှ သောကနဲ့မောဟတို့ နှလုံးထဲက ပပျောက်သွားလိမ့်မယ်။

မာလိနီ။ ။ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ဟာ အနှောင်အဖွဲ့အဆီးအတား ခံနေရပါတယ်။ မျက်စိနဲ့လဲ ဘာကိုမှ ကြည့်လို့မမြင်ရတော့ပါဘူး။ ညချမ်းဆည်းဆာအချိန် ဖူးငုံသွားတဲ့ ကြာဖူးထဲမှာ

ပိတ်မိနေတဲ့ ပျားပိတုန်းပမာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ယခုအရှင်ဘုရားနဲ့ တွေ့ရမှပဲ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း တေးဂီတသံ နားထဲမှာ ကြားရပါတော့တယ်။

ရှင်ကဿပ။ ။ ငါ ဆုမွန်ပေးခဲ့မယ်။ များမကြာခင်မှာပဲ အမှောင်ပျောက်ပြီး အလင်းရောင် ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ မင်္ဂလာကျက်သရေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ခဏမှာ သင်ရဲ့အကျဉ်းတံခါးဟာလဲ တစ်ခါတည်း ပွင့်သွားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ မင်္ဂလာကျက်သရေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ခဏဟာ ရောက်ကို ရောက်လာရမယ်။ ကံ ငါ ဘုရားပထိုးတွေကို ရှိခိုးပူဇော်ဖို့အတွက် ခရီးထွက်လိုက်ဦးမယ်။

[ရှင်ကဿပ ထွက်သွားသည်။]

မာလိနီ။ ။ အဲဒီ မင်္ဂလာကျက်သရေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ခဏဟာ ရောက်ကို ရောက်လာရမယ်တဲ့။ ငါ့ စိတ်နှလုံးဟာ ကြာရွက်ပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ ရေပေါက်လို လှုပ်ရှားနေတယ်။ ဂဏာမငြိမ်ဘူး။ မျက်စိနှစ်လုံး မှိတ်လိုက်လို့ရှိရင် ကောင်းကင်ပြင်က အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဆူပွက်သံလိုလို ကြားနေရတယ်။ ငါ့ကို ဝိုင်းရံပြီး ဘယ်သူတွေ ဘာကိုများ စီမံဖန်တီးနေကြသလဲ မသိဘူး။ မမြင်ရတဲ့ ရုပ်ပုံများဟာ ငါ့ရဲ့ လေးဘက်လေးတန်မှာ လှည့်ပတ်နေကြသလိုပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ လျှပ်စီးပြက်လိုက်သလို ဝင်းလက်ပြီး အလင်းရောင်ပေးကြတယ်။ ဒီကနေ့ အသဲညှာထဲမှာ ဘယ်အရာကများ နာကျင်ခံခက်ဖွယ် မကြာခဏ စူးဝင်နေသလဲ မသိဘူး။ လောကမှာ ဒီကနေ့ ဘယ်သူကများ

ငါ့ကို ခဏခဏ ခေါ်နေတယ်မသိဘူး။ နားကို မလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

[မိဖုရားကြီး ဝင်လာသည်။]

မိဖုရား။ ။ သမီး၊ ချစ်သမီး။ မယ်တော် ဘာလုပ်ရပါ့မလဲ။ မယ်တော် ချစ်သမီးကို ဘယ်ခေါ်သွားရပါ့မလဲ။ ချစ်သမီး၊ သမီးရဲ့ အလှနဲ့တော်တဲ့ သမီးရဲ့ အရွယ်နဲ့လိုက်တဲ့ အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဖို့ ဘာဖြစ်လို့ မေ့လျော့နေတာလဲ သမီးရယ်။ အဖိုးတန် ဝတ်လဲတော်များနဲ့ လက်ဝတ်တန်ဆာများ ဘယ်ဆီရောက်သွားကြပြီလဲ။ မယ်တော်ရဲ့ ရွှေတုံးရွှေခဲ သမီးတော်ဟာ ဒီကနေ့ ရွှေရောင်မဲ့နေပါပေါ့ကလား။
မာလိနီ။ ။ မယ်တော်၊ ဘုရင်မင်းမြတ် နန်းပြာသာဒ်မှာ လဲပဲ ဆင်းရဲသား သူတောင်းစား မမွေးဘူးမှတ်သလား။ မယ်တော့် ခမည်း တော်ရဲ့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုဟာ လူသိရှင်ကြားမဟုတ်လား။ ပြောလေမယ် တော်။ အဲဒီအချက်ဟာ ဘယ်ပျောက်သွားနိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါကြောင့် ဒီ ကနေ့ သမီးတော်ဟာ မယ့်တော့် ခမည်းတော်ရဲ့ နွမ်းပါးတဲ့ အဆင်း တန်ဆာမျိုးကိုပဲ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆင်တော့မယ်။ အဲဒါပဲ သမီးတော် အတွက် တင့်တယ်လှပါတယ်။

မိဖုရား။ ။ အောင်မယ်၊ သမီးက သမီးရဲ့ခမည်းတော် ဂုဏ်မာန်တက်ပြီး မယ်တော်ရဲ့ ခမည်းတော်ကို ကဲ့ရဲ့နေတာလား။ မယ်တော်ရဲ့ ခမည်းတော်ဟာ သမီးရဲ့ ခမည်းတော်ထက် အဆတရာ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝတယ်။ အဲဒါလောက် စည်းစိမ်ရတနာတွေ

ချမ်းသာကြွယ်ဝလွန်းတဲ့အတွက် သူ စိတ်လက်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားရတယ်ဆိုတာ သမီးမသိဘူးလား။

မာလိနီ။ ။ ဒါကတော့ ရုပ်သိရွာသိပဲ။ ဦးရီးတော်က မယ်တော်ရဲ့ ခမည်းတော်ကို မိဘအမွေအနှစ် ပစ္စည်းဥစ္စာရတနာများ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးသွားအောင် လုပ်လိုက်တဲ့နေ့တုန်းက မယ်တော်ရဲ့ခမည်းတော် မရွှင်တဲ့စိတ်နှလုံးနဲ့ စံအိမ်တံခါးကို စွန့်ခွာသွားရတယ်ဆိုတာ အားလုံးအသိပဲ။ စည်းစိမ်ရတနာနဲ့ ချွေရံသင်းပင်းတွေကို ကျောခိုင်းပြီး မိဘအမွေအနှစ်ဖြစ်တဲ့ နတ်ရုပ်တုတစ်ခုကိုပဲ သူ့သစ်ခက်တဲကို ယူသွားရရှာတယ်မဟုတ်လား။ မယ်တော် သမီးကို ဖွားမြင်တဲ့အချိန်က မယ်တော်ဟာ သမီးကို မယ်တော့ခမည်းတော်ရဲ့ အဲဒီတရားဓမ္မတစ်ခုကိုပဲ ပေးကမ်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ တခြား ဘာဆိုဘာမှ မပေးခဲ့ဘူး။ မယ်တော်ရဲ့အဖအနွယ်က ဆင်းသက်လာတဲ့ အဲဒီဆင်းရဲခြင်း အမွေအနှစ်ပဲ သမီးရဲ့စိတ်နှလုံးထဲမှာ အခါခပ်သိမ်းရှိနေပါစေတော့။ ဖခမည်းတော်ရဲ့ စည်းစိမ်ရိပ်ငြိမ်တွေကိုတော့ သားတော်အတွက်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့။

မိဖုရား။ ။ ချစ်သမီး၊ ချစ်သမီးကို ဘယ်သူက ဒါတွေ နားချထားသလဲဟင်။ သမီးရဲ့ စကားတွေကြားရတော့ မယ်တော်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ရှိနေတုန်းက ဒီကလေးငယ်ရဲ့ပါးစပ်က မကြာခင် ဒီစကားတွေ ထွက်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမျှော်လင့်မိမလဲ ချစ်သမီး။ ချစ်သမီးဟာ ဒီအယူအဆတွေ၊ ဒီတရားဓမ္မတွေကို ဘယ်သူ့ဆီက ရသလဲ။ မယ်တော့ ဖခမည်းတော်တို့ရဲ့ တရားဓမ္မကတော့ အစမထင်

သံသရာကစတင်လာခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းတရားဓမ္မဖြစ်တယ်။ သမီးရဲ့ ခုတရားဓမ္မက ကမ္ဘာလောကနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့၊ ဝေဒနဲ့ မညီညွတ်တဲ့၊ ခုမှပေါ်တဲ့ ရွှေကြာပင်ဖြစ်တယ်။ အိမ်ကို ဘယ်က အကျင့်သိက္ခာမရှိတဲ့ ရသေ့ရဟန်းတွေ ရောက်လာတယ်မသိဘူး။ မယ် တော်စိုးရိမ်လှတယ်။ မယ်တော် ရင်လေးလှတယ်သမီး။ သူတို့ဟာ ဂါထာတွေ မန္တန်တွေနဲ့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့ နှလုံးသားကို ဖမ်းစား သွားကြသလား မသိဘူး။ လူတွေက ပြောကြတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းများဟာ ပဉ္စလက်တို့၊ ပယောဂတို့ တတ်တယ်တဲ့။ မယ်တော့ စကားကို နားထောင်စမ်းသမီး။ ဘာသာတရားဆိုတာ၊ စူးစမ်းစစ်ဆေး ရတဲ့ အရာမျိုးမှတ်လို့လား။ ဘာသားတရားဆိုတာ သူရိယနေဝန်းလို ထာဝစဉ်ထွန်းပနေတဲ့ အရာဖြစ်တယ်။ ထာဝစဉ်တည်မြဲနေတဲ့ အရာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ထာဝစဉ် တည်မြဲနေတဲ့ ဘာသာတရားကိုပဲ လိုက်နာ ကျင့်ကြံပါတော့လား။ မယ်တော်တို့ရဲ့ တရားလမ်းစဉ်ကတော့ အဲဒါပဲ။ ယောက်ျားတွေဟာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် လွတ်လပ်တဲ့ တရားဓမ္မကို ရှာဖွေကြတယ်။ တရားကျမ်းဂန် အငြင်းပွားမှုကြောင့် သွေးချောင်းစီးကြတယ်။ မယ်တော်တို့လို မိန်းမများရဲ့ တရားဓမ္မအမှန်ကတော့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကြင်ယာသက်ထားအသွင်၊ သားသမီးအသွင်နဲ့ ရှိနေတဲ့ တရားပဲ ဖြစ်တယ်။

[ဘုရင်မင်းကြီး ဝင်လာသည်။]

ဘုရင်။ ။ သမီး၊ ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် နားလိုက်ပါဦးလား။

သံသရာကစတင်လာခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းတရားဓမ္မဖြစ်တယ်။ သမီးရဲ့ ခုတရားဓမ္မက ကမ္ဘာလောကနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့၊ ဝေဒနဲ့ မညီညွတ်တဲ့၊ ခုမှပေါ်တဲ့ ရွှေကြာပင်ဖြစ်တယ်။ အိမ်ကို ဘယ်က အကျင့်သိက္ခာမရှိတဲ့ ရသေ့ရဟန်းတွေ ရောက်လာတယ်မသိဘူး။ မယ် တော်စိုးရိမ်လှတယ်။ မယ်တော် ရင်လေးလှတယ်သမီး။ သူတို့ဟာ ဂါထာတွေ မန္တန်တွေနဲ့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့ နှလုံးသားကို ဖမ်းစား သွားကြသလား မသိဘူး။ လူတွေက ပြောကြတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရဟန်းများဟာ ပဉ္စလင်္ကာတို့၊ ပယောဂတို့ တတ်တယ်တဲ့။ မယ်တော် စကားကို နားထောင်စမ်းသမီး။ ဘာသာတရားဆိုတာ၊ စူးစမ်းစစ်ဆေး ရတဲ့ အရာမျိုးမှတ်လို့လား။ ဘာသားတရားဆိုတာ သူရိယနေဝန်းလို ထာဝစဉ်ထွန်းပနေတဲ့ အရာဖြစ်တယ်။ ထာဝစဉ်တည်မြဲနေတဲ့ အရာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ထာဝစဉ်တည် မြဲ နေတဲ့ ဘာသာတရားကိုပဲ လိုက်နာ ကျင့်ကြံပါတော့လား။ မယ်တော်တို့ရဲ့ တရားလမ်းစဉ်ကတော့ အဲဒါ ပဲ။ ယောက်ျားတွေဟာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် လွတ်လပ်တဲ့ တရားဓမ္မကို ရှာဖွေကြတယ်။ တရားကျမ်းဂန် အငြင်းပွားမှုကြောင့် သွေးချောင်း စီးကြတယ်။ မယ်တော်တို့လို မိန်းမများရဲ့ တရားဓမ္မအမှန်ကတော့ ရင်ခွင်ထဲမှာ ကြင်ယာသက်ထားအသွင်၊ သားသမီးအသွင်နဲ့ ရှိနေတဲ့ တရားပဲ ဖြစ်တယ်။

[ဘုရင်မင်းကြီး ဝင်လာသည်။]

ဘုရင်။ ။ သမီး၊ ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် နားလိုက်ပါဦးလား။

သမီးရဲ့ ဘေးရန်ထူထပ်တဲ့ ခရီးကို ဆက်မသွားနဲ့ဦး။ ဘုရင့်နန်းတော် ပေါ်မှာ မုန်တိုင်းတိမ်ဝလာများ ယှက်သန်းနေကြတယ်။

မိဖုရား။ ။ အရှင်မင်းကြီး ဘယ်က အထိတ်တလန့်စကား တွေ ဆောင်ကျဉ်းလာခဲ့ပြန်ပြီလဲ။

ဘုရင်။ ။ ဒါ အထိတ်တလန့်စကား မဟုတ်ဘူး။ သမီး မိုက်၊ အိမ်အတွင်းကို တရားဓမ္မအသစ် တစ်ခုဆောင်ကျဉ်းလာမယ်ကြံ ရင်၊ ကမ်းပါးပေါ်မှာ နေထိုင်ကြတဲ့လူတွေကို ခြိမ်းချောက်လာတဲ့ မိုး တွင်းမြစ်ရေလိုတော့ မဖြစ်စေနဲ့။ တရားဓမ္မတစ်ခုခုကို လိုက်နာကျင့်ကြံ မယ်ဆိုရင်၊ တခြားလူတွေ ရန်ငြိုးထားခြင်း၊ ပြောင်လှောင်သရော်ခြင်း မရှိရလေအောင် ကိုယ့်နှလုံးထဲမှာပဲ သိုသိုသိပ်သိပ် လိုက်နာကျင့်ကြံ ပါသမီး။

မိဖုရား။ ။ အရှင်မင်းကြီး၊ ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုခု ကျူးလွန်မိတဲ့ လူလိုပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့သမီးကို ဒါလောက်ကြိမ်းမောင်းနေရတာလဲ။ သမီးကို ဆုံးမ မနေပါနဲ့။ သူ့ကျင့်ကြံချင်တဲ့ တရားဓမ္မကို ကျင့်ကြံနိုင် ပါတယ်။ ဘယ်သူကမှ သူ့ကို ပြစ်တင်နေဖို့ မလိုပါဘူး။

ဘုရင်။ ။ မိဖုရားကြီး၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ လှုပ်ရှားထကြွနေတယ်။ သမီးတော်ကို နှင်ဒဏ်ခတ်ရမယ်လို့ တောင်း ဆိုနေကြတယ်။

မိဖုရား။ ။ သမီးတော်ကို နှင်ဒဏ်ပေးရမယ် ဟုတ်လား။ မောင်တော် အရှင်မင်းကြီးရဲ့ သမီးကို။

ဘုရင်။ ။ အေး ...ဟုတ်တယ်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူကို ထိတ်

လန့်စိုးရိမ်ကြတဲ့ ဗြာဟ္မဏတွေ စုဝေးပြီးတော့ ...။

မိဖုရား။ ။ ဟုတ်တယ်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူ။ သစ္စာတရား ဟူ
 သမျှ သူတို့ရဲ့ စာဟောင်းပေဟောင်းထဲမှာပဲ ရှိနေသလို ကျနေတော့
 တာပဲ။ ဒီ ဗြာဟ္မဏတွေ ဘယ်မှာလဲ။ သွားခေါ်ချေ။ သူတို့ရဲ့ ခြေကိုက်
 ထားတဲ့ ဘာသာတရားကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး၊ သမီးဆီက ဘာသာ
 တရားဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲလို့ဆိုတဲ့ သင်ခန်းစာကို သင်ယူကြပေ
 စေ။ ချစ်သမီး၊ မယ်တော်လေ သမီးရဲ့ တရားသစ်၊ ဓမ္မသစ်ကိုပဲ
 လိုက်နာ ကျင့်ကြံတော့မယ်။ အရှင်မင်းကြီး၊ မောင်တော် အရှင်မင်း
 ကြီးရဲ့သမီးဟာ သာမညသုဇယံမတစ်ဦး မှတ်သလား။ မဟုတ်ဘူး
 မင်းကြီး။ သမီးဟာ အရောင်ညှီးညှီးနဲ့ တောက်ပထွန်းလင်းနေတဲ့
 မီးလျှံဖြစ်တယ်။ သမီးဟာ လူသားမဟုတ်ဘူး။ နတ်ဒေဝီအဖြစ်နဲ့
 သင် မင်းကြီးရဲ့အိမ်တော်မှာ ရောက်လာသူဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုသွားပြီး
 ပြောလားဆိုလား ဝေဖန်လား မလုပ်ပါနဲ့။ စိတ်ညစ်ပြီး ထွက်သွားမှ
 ဖြင့် သင်မင်းကြီး ရင်ဘတ်စည်တီး ဖြစ်နေရလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါကျ
 တော့ သင်မင်းကြီးမှာရှိတဲ့ စည်းစိမ်ပုံပြီးပေးလဲပဲ ပြန်ရဖို့လွယ်တော့မှာ
 မဟုတ်ဘူး။

မာလိနီ။ ။ ခမည်းတော် အရှင်မင်းကြီး။ တိုင်းသူပြည်သား
 တွေရဲ့ လိုလားတောင့်တချက်ကို ပေးလိုက်ပါတော့။ ကျက်သရေ
 မင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ခဏထူး ခဏမြတ်ဟာ နီးကပ်လာပါပြီ။ သမီး
 တော်ကို နှင်ဒဏ်သာ ပေးလိုက်ပါတော့ ခမည်းတော်။

ဘုရင်။ ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးတော်။ ခမည်းတော်ရဲ့ စံ

အိမ်တော်မှာ သမီးတော်အတွက် ဘာများချို့တဲ့မှု ရှိလို့လဲ။ အပြင် အပလောကဟာ မိဘရဲ့ ရင်ခွင်လို မဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန်မှ ရက်စက် တယ်။ ကြမ်းကြုတ်တယ်။

မာလိနီ။ ။ နားဆင်တော်မူပါ၊ ဖခမည်းတော်။ သမီးတော် ရဲ့ နှင်ဒဏ်အတွက် ဟစ်အော်နေကြတဲ့လူတွေဟာ သမီးတော်အတွက် ဟစ်အော်နေကြတာ ဖြစ်တယ်။ မယ်တော်၊ သမီးရဲ့နှလုံးထဲမှာ ဖြစ်ပျက် နေတာကို သမီးနှုတ်နဲ့ ထုတ်မပြောပြတတ်ဘူး။ ကြွေကျသွားတဲ့ သစ် ရွက်အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်မထားတော့တဲ့ သစ်ကိုင်းလို သမီးကို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် စွန့်ပစ်လိုက်ပါ။ သံယောဇဉ်အမျှင် ဖြတ်လိုက် ပါ။ သမီး ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတွေဆီ သွားပါရစေ။ အပြင်အပ ကမ္ဘာ လောကဟာ နန်းတော်တံခါးဝလာပြီး သမီးကိုခေါ်နေပါတယ်။

ဘုရင်။ ။ သမီးဘာတွေကို ပြောနေတာလဲ။ ခမည်းတော် နားကို မလည်ဘူး။

မာလိနီ။ ။ ခမည်းတော်၊ ခမည်းတော်ဟာ ဘုရင်ဧကရာဇ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရင် ဧကရာဇ်ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားကိုသာ မထောက် မညှာဆောင်ရွက်ပါ။ မယ်တော်၊ သမီးတော်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့။ သမီးတော်ကို ချစ်မေတ္တာ ကြော့ကွင်းနဲ့ ဖမ်းမထားချင်ပါနဲ့။

မိဖုရား။ ။ ချစ်သမီး၊ သမီး မီးရှူးသန့်စင် ဖွားမြင်လာခဲ့တဲ့ နေရာမှာ သမီးအတွက် နေရာမရှိတော့ဘူးလားကွယ်။ ကမ္ဘာလောက တစ်ခုလုံးရဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဟူသမျှ သမီးရဲ့ပခုံးပေါ်မှာ ပုံကျတော့မှာ လား။

မာလိနီ။ ။ သမီး နိုးနေလျက်နဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုမြင်မက်
 တယ်။ ဘယ်လိုအိပ်မက်လဲဆိုတော့ မုန်တိုင်းက ထန်နေတယ်။ မြစ်
 ထဲမှာလဲ လှိုင်းတံပိုးများ ထကြွလှုပ်ရှားနေကြတယ်။ အချိန်ကတော့
 တခဲနက် မှောင်မိုက်နေတဲ့ အကာလ ညအခါ။ ကမ်းစပ်မှာတော့
 လှေဆိုက်ကပ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် လှေလှော်မဲ့လူ မရှိဘူး။ ခြေကုန်
 လက်ပမ်းကျပြီး ထိုင်နေတဲ့ခရီးသည်များကို ဘယ်သူ တစ်ဖက်ကမ်းပို့
 ပေးမလဲ။ သမီး တစ်ဖက်ကမ်း ကူးတဲ့လမ်းကို သိတယ်လို့ အောက်မေ့
 မိတယ်။ သမီး လှေကိုထိလိုက်ရင် လှေဟာအသက်ဝင်လာပြီး အရှိန်
 နဲ့ တစ်ခါတည်း ထွက်ခွာသွားပါလိမ့်မယ်။ သမီးရဲ့ စိတ်နှလုံးထဲမှာ
 ဒီလိုယုံကြည်ချက်၊ ဒီလို အယူအဆဘယ်က ရောက်လာတယ်မှတ်
 သလဲ။ သမီးဟာ ဘုရင့်သမီးတော်ဖြစ်တယ်။ အပြင်အပလောကကို
 သမီးတစ်ခါမှ မမြင်တွေ့ရဘူး။ လေးဘက်လေးတန် သုခနံရံပိုင်းနေ
 တဲ့ တစ်နေရာထဲမှာပဲ တစ်သက်လုံးထိုင်နေရတယ်။ သမီးကို ဒီနေရာ
 က ဘယ်သူက ထုတ်ဆောင်သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူသိမလဲ။
 ခမည်းတော် အရှင်မင်းကြီး၊ အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်တောက်ပေးပါ။
 မယ်တော် သမီးကို စွန့်ပစ်လိုက်ပါတော့။ သမီးဟာ ဒီကနေ ဘုရင့်
 သမီးတော် မဟုတ်တော့ပါဘူး။

မိဖုရား။ ။ ကြားရဲ့ မဟုတ်လား။ မောင်တော်အရှင်မင်း
 ကြီး၊ ယခုကြားရတာတွေဟာ ဘယ်သူပြောတဲ့စကားတွေလဲ။ သမီး
 တော်ရဲ့ ပါးစပ်ကထွက်လာတဲ့ စကားတွေမဟုတ်လား။ နှမတော်ရဲ့
 ဝမ်းဗိုက်ကပဲ ဖွားမြင်လာခဲ့တဲ့ သမီးမဟုတ်လား။

ဘုရင်။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ညဉ့်အမှောင်က အရုဏ်ရောင်ကို ဖွားမြင်လိုက်သလိုပါပဲ။ ဒါမေမယ့် အရုဏ်ရောင်ဟာ ညဉ့်အမှောင်အတွက်မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာလောကအတွက် ဖြစ်တယ်။

မိဖုရား။ ။ အရှင်မင်းကြီး၊ ဒီ သမီးရတနာကို အရှင်မင်းကြီးရဲ့ နန်းအိမ်မှာပဲ အကျဉ်းချထားဘို့ မလိုတော့ဘူးမဟုတ်လား။ (သမီးဘက်သို့) ဆံစတွေ ပခုံးပေါ်ကျနေလိုက်တာ ဘယ်လိုအသွင်မျိုးများဖြစ်နေသလဲ သမီးတော်။ ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လျစ်လျူရှုနေရတာလဲ။ လာ ဒီကို။ မယ်တော် ထုံးပေးမယ်။ သူတို့က ဘယ်လိုပြောကြတယ်။ သမီးကို နှင်ဒဏ်ပေးရမယ်တဲ့ ဟုတ်လား။ အဲဒါဟာ သူတို့ တရားဓမ္မရဲ့ ဝါဒ စည်းမျဉ်းအတိုင်းဆိုရင်တော့၊ တရားဓမ္မအသစ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ထွန်းကားလာချင် လာပေစေတော့၊ သစ္စာတရားအမှန်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ ဒီဗြာဟ္မဏတွေကို ပြရလိမ့်မယ်။

(မိဖုရားနှင့် မာလိနီတို့ ထွက်သွားကြသည်။)

[သေနာပတိ ဝင်လာသည်။]

သေနာပတိ။ ။ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဗြာဟ္မဏတွေရဲ့ ညွှန်ကြားချက်နဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ ပုန်ကန်ထကြွနေကြပါတယ်။ သမီးတော်ကို ပြည်နှင်ဒဏ်ပေးရမယ်လို့ တောင်းဆိုနေကြပါတယ်။

ဘုရင်။ ။ ဒါဖြင့် သေနာပတိသွားပြီး မြို့စားရွာစားတွေကို အလျင်အမြန် ခေါ်လာခဲ့ပါ။

(ဘုရင်နှင့် သေနာပတိထွက်သွားသည်။)

(ဒုတိယ ရှုခင်း)

[နန်းတော်ရှေ့ဘက်သို့ ဗြာဟ္မဏတစ်စုလာရောက်ပြီး
အရေးဆိုနေကြသည်။]

ဗြာဟ္မဏတစ်စု။ ။ ဘုရင့်သမီးတော်ကို ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေး။ ဘုရင့်
သမီးတော်ကို ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေး။

ခေမကီရ။ ။ မိတ်ဆွေတို့၊ မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ လိုလားချက်ကို
စွဲစွဲမြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ထားကြ၊ မိန်းမဆိုတဲ့ ရန်သူဟာ တခြားရန်သူတွေ
ထက် ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ သူ့ရှေ့မှာဆိုရင် လက်နက်လဲ
မလိုဘူး။ ဆင်ခြေဆင်လက်နဲ့ ယုတ္တိယုတ္တာ စကားတွေလဲ အရာမဝင်
ဘူး။ လက်ရုံးဆိုတာလဲ ခေါင်းမပြုရဲဘူး။ သူတို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့
နှလုံးထဲမှာ တပ်စွဲထားတတ်ကြတယ်။

စာရဒတ္တ။ ။ လာကြ လာကြ။ နန်းတော်တံခါးဝ သွားကြ
မယ်။ နဂါးမက ပါးပြင်းနဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဘာသာတရားမြတ်ကို ဝါးမျို
ဘို့ ချိန်ရွယ်နေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဘုရင်မင်းကြီးကို လျှောက်ထား
ပြောပြကြမယ်။

သုပိယ။ ။ ဘာသာတရား ဟုတ်လား။ လူ့အ တွေမို့
ဘာသာတရားဆိုတာ ဘာလဲလို့ ပြောပြနေတာလား။ ဘာသာတရား
ဆိုတာ အပြစ်ကင်းတဲ့ မိန်းမသားကို နှင်ဒဏ်ပေးတာလား။

စာရဒတ္တ။ ။ သုပိယ၊ သင်ဟာ အတော်ဆိုးတဲ့ လူတစ်
ယောက် ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ် ဘာလုပ်လုပ် သင်အမြဲ ကပျက်ယပျက်လုပ်

တယ်။

သောမာစာရ။ ။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဘာသာ
တရားကို ကာကွယ်ဘို့ရန်အတွက် ပူးပေါင်းညီညွတ်ကြတယ်။ သင်
တစ်ယောက်ကတော့ နံရံမှာ မထင်မရှား ကွယ်ဝှက်နေတဲ့ အက်
ကြောင်း အတိုင်းပဲ၊ အမြဲတန်း ထော်လော်ကန့်လန့် လုပ်ချင်တယ်။
သုပိယ။ ။ သင်တို့က အမှန်တရားကို လူစုလူဝေး အင်
အားနဲ့ ဆုံးဖြတ်မယ်လို့ ကြံရွယ်သလား။

စာရဒတ္တ။ ။ သုပိယ၊ သင်တယ်မောက်မာနေပါကလား။
သုပိယ။ ။ မောင်မာတာက ကျွန်ုပ်မဟုတ်ဘူး။ အနက်
အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးရှိတဲ့ သျှတ္တရကျမ်းဂန်တွေထဲက စကားတစ်လုံး
နှစ်လုံးလောက်သင်ကြားပြီး အပြစ်ကင်းမဲ့တဲ့ ဘုရင်သမီးတော်ကို အယူ
အဆကွဲလွဲတဲ့ အကြောင်းကလေးနဲ့ နန်းတော်အပြင်ဘက် မောင်းထုတ်
ဘို့ လုပ်နေချင်တဲ့လူတွေကသာ မောက်မာနေကြတာ။

သောမာစာရ။ ။ သုပိယကို ဒီ အစည်းအဝေးက မောင်းထုတ်
ကြ။

စာရဒတ္တ။ ။ ကျွန်ုပ်တို့ဘုရင်သမီးတော်ကို ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေး
ဘို့လိုလားတယ်၊ သဘောမတူတဲ့လူရှိရင် ဒီအစည်းအဝေးက ထွက်
သွားပါ။

သုပိယ။ ။ ကျွန်ုပ်ကို သင်တို့ရဲ့ အဖွဲ့သားတစ်ဦးအနေနဲ့
သတ်မှတ်ရွေးချယ်ထားတာကိုက သင်တို့ အမှားကြီးမှားတယ်။ ကျွန်ုပ်
ဟာ သင်တို့ရဲ့ အရိပ်လဲ မဟုတ်ဘူး။ သင်တို့ တရားကျမ်းဂန်ရဲ့ ပဲ့

တင်သံလဲ မဟုတ်ဘူး။ အမှန်တရားဟာ စူးရှကျယ်လောင်တဲ့ အသံ နဲ့ အတူတကွရှိနေတယ်လို့ ကျွန်ုပ်ဘယ်တော့မှ မယုံကြည်ဘူး။ မိမိရဲ့ တည်တန့်မှုအတွက် အဓမ္မနည်း အကြမ်းနည်းကို မှီခိုနေရတဲ့ ဘာသာ တရားကို ကိုယ့်ဘာသာတရားအဖြစ် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရမှာ ကျွန်ုပ် ရှက်လှတယ် (ခေမကံရသို့) မိတ်ဆွေ ကျွန်ုပ်သွားပါရစေတော့။

ခေမကံရ။ ။ ဟင့်အင်း မသွားရဘူး။ မိတ်ဆွေဟာ ဆင်ခြင် စဉ်းစားတဲ့နေရာမှာ ပြတ်သားတဲ့ လူတစ်ယောက်မဟုတ်ပေမယ့်၊ အလုပ် လုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ တိကျတဲ့လူ၊ ဇွဲနဘဲ ရှိတဲ့လူဖြစ်တယ်။ မိတ်ဆွေ နှုတ်ပိတ်နေပါ။ အခါကာလ သိပ်မကောင်းလှဘူး။

သုပီယ။ ။ အသိပညာမရှိဘဲနဲ့ နားထင်သွေးရောက်နေ တာလောက် အမြင်ကပ်စရာ ကောင်းတာမရှိဘူး။ သူငယ်မတစ်ဦးကို အိမ်ကနင်ထုတ်ပြီး ဘာသာတရားကို ကာကွယ်မယ်လို့ ကြံရွယ်ကြ တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ သူငယ်မက ဘယ်လိုအပြစ်များ ကျူးလွန် မိလို့လဲ။ အမှန်တရားနဲ့ သတ္တဝါအများကို ကြင်နာသနားခြင်းသာလျှင် ဘာသာတရားဖြစ်တယ်လို့ စွဲမြဲယုံကြည်မိလို့လား။

ခေမကံရ။ ။ ဘာသာတရားတွေဟာ အနှစ်သာရအားဖြင့် တော့ အတူတူပါပဲ။ အသွင်သဏ္ဍာန်အားဖြင့်သာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု မတူ ကြတာ။ ရေဟာ တစ်မျိုးတစ်စားတည်း ဖြစ်ပေမယ့် ကန်ဘောင်ကန်ရိုး တွေက အမျိုးမျိုးအစားစား ကွဲပြားနေတဲ့အတွက် ရေကန်ရေအိုင်တွေ ဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ခြားနားနေကြတယ်။ ခေတ်အဆက်ဆက်ကစပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ ရေငတ်မွတ်ခြင်းကို ဖြေဖျောက်လာခဲ့တဲ့ ရေအိုင်ရေကန်

ထဲမှာ တကယ်လို့ ရေအသစ် တိုးလာခဲ့လို့ရှိရင် ကန်ဘောင်ရိုးကို ချိုးဖျက်ပစ်ကြမှာလား။ တိုးတဲ့ရေ ကုန်သွားတဲ့အခါ ကန်ဘောင်ရိုး မရှိတော့တဲ့အတွက် ရှိရင်းစွဲရေကော ကျန်ရစ်ခဲ့ဦးမှာလား၊ သင့် နှလုံး တွင်းမှာ စမ်းရေရှိတဲ့အတွက် ရေကန်ရေအိုင် မလိုတော့ဘူးပဲထားပါ တော့၊ အဲဒီလိုဖြစ်တဲ့အတွက် ကံနဲ့ဉာဏ် မွဲသူခများများအတွက် ရေကန် ရေအိုင်ကို မထားရတော့ဘူးလား။ မိဘ အစဉ်အဆက်ကစပြီး တည်မြဲ ခိုင်ခန့်လာတဲ့ ကန်ဘောင်ကန်ရိုး၊ တကူးတက စိုက်ပျိုးလာခဲ့ရတဲ့ ရှေးဟောင်းသစ်ပင်ရိပ်များ၊ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က တရားဓမ္မ၊ လူကြိုက် များနေတဲ့ လမ်းစဉ်၊ အသိများနေတဲ့ နိတိကျင့်ဝတ်၊ အဲဒါတွေကို သင်က ဘာတစ်မျှ တည်မြဲနေတာ မလိုလားဘူးလား။

သုပိယ။ ။ ကဲ ကောင်းပြီ။ ကျွန်ုပ် သင့်နောက်ပဲလိုက်ပါ တော့မယ်။ သင့် စကားကိုပဲ နားထောင်ပါတော့မယ်။ ပြန်လှန် စောဒက မတက်ပါတော့ဘူး။

[ဥဂ္ဂသေန ဝင်လာသည်။]

ဥဂ္ဂသေန။ ။ သတင်းကောင်း ကြားခဲ့တယ်ခေမင်္ဂရ၊ ကျွန်ုပ် တို့အလုပ်တော့ အောင်မြင်ပြီ။ ဗြာဟ္မဏတွေရဲ့ ညွှန်ကြားချက်နဲ့ ဘုရင့်တပ်မတော် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေပြီ။

သောမာစာရ။ ။ ဘုရင့်တပ်မတော် ဟုတ်လား။ ကျွန်ုပ်ကတော့ အဲဒီလိုဖြစ်တာ သဘောမတူနိုင်ဘူး။

စာရဒတ္တ။ ။ ပုန်ကန်ထကြွတဲ့ အနေ ရောက်သွားမှာ စိုးရိမ်

ရတယ်။

သောမာစာရ။ ။ ဒါလောက်အထိ လွန်လွန်ကျွံကျွံဖြစ်လာတာ တော့ ကျွန်ုပ်သဘောမကျဘူး ခေမကံရ။

စာရဒတ္တ။ ။ တရားဓမ္မအင်အားနဲ့သာ ကျွန်ုပ်တို့အောင်ပန်း ဆွတ်ခူးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ ကျွန်ုပ်တို့ လုံ့လဥဿာဟနဲ့ တရား ကျမ်းဂန်ကို ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ကြစို့။ နတ်ဒေဝတာများ ပင့်ဖိတ် တိုင်တည်ကြစို့။

သောမာစာရ။ ။ အို မယ်တော်နတ်သမီး၊ အသင် မယ်တော် နတ်သမီးကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြတဲ့ တပည့်သားမြေများရဲ့ ကြီး ပမ်းမှုဟာ မည်သည့်အခါမျှ အချည်းနှီး အလဟဿ ဖြစ်နိုင်ဘို့မရှိ ပါဘူး။ အသင်နတ်သမီး ကိုယ်ထင်ရှားပြပြီး မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူသည်းတွေ ရဲ့ မာန်မာနကို ချိုးနှိမ်ဖျက်ဆီး ပစ်တော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ယုံကြည် ကိုးကွယ်မှု အင်အားအစွမ်းကို ပြသတော်မူပါ။ အကျွန်ုပ်တို့အား အောင်မြင်မှု ပေးသနားတော်မူပါ။

ဗြာဟ္မဏအားလုံး ။ အကျွန်ုပ်တို့အားလုံး စုပေါင်းပြီး အသနားခံပါ တယ်။ အသင်နတ်သမီး နတ်ဘုံနတ်နန်းက လူ့ပြည်သို့ ကြွမြန်းတော် မူလှည့်ပါ။

[မာလိနီ ဝင်လာသည်။]

မာလိနီ။ ။ ကဲ ကျွန်ုပ် ရောက်လာပါပြီ။

(ခေမကံရနှင့် သုပိယမှတစ်ပါး အားလုံးသော ဗြာဟ္မဏတို့
ရှိခိုး ဦးညွတ်ကြသည်။)

သောမာစာရ။ ။ အရှင်နတ်သမီး၊ ဘယ်လိုအသွင်မျိုးနဲ့ ကြွ
ရောက် လာပါသလဲ။ လူသားရဲ့ သမီးအသွင် ဖန်ဆင်းပြီး အဆင်
အပြင် ရိုးရိုးကလေးနဲ့ ကြွရောက်လာပါသလား။ ဘယ်နေရာက ကြွ
ရောက်လာပါသလဲ မယ်တော်။ ဘာကို အလိုရှိတော်မူပါသလဲ။

မာလိနီ။ ။ သင်တို့က အလိုရှိနေကြတယ် မဟုတ်လား။
ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ် အနှင်ခံရပြီး ဖခင်အိမ်ဂေဟာကို စွန့်ခွါလာခဲ့ရတယ်။
သောမာစာရ။ ။ အနှင်ခံရတယ် ဟုတ်လား၊ လူ့ပြည်ရပ်ရွာက
တပည့်သားမြေးများက လိုလားတောင့်တတဲ့အတွက် အရှင်နတ်သမီး
ကို နတ်ပြည်နတ်နန်းက နှင်ထုတ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား။

စာရဒတ္တ။ ။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ မယ်တော်။
ဒီ ကမ္ဘာလောကဟာ အသင်နတ်သမီးရဲ့ ကူညီမှုိုင်းမမှုအတွက် ဟစ်
အော်တောင်းဆိုနေပါတယ်။ အရှင်နတ်သမီးမှ မကယ်ဆယ်လျှင် ဒီ
ကမ္ဘာလောကအတွက် မြော်လင့်ချက်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

မာလိနီ။ ။ ကျွန်ုပ် သင်တို့ကို စွန့်ခွာပြီး ပြန်မသွားတော့
ဘူး။ သင်တို့ရဲ့ တံခါးဟာ ကျွန်ုပ်အတွက် အစဉ်သဖြင့် ဖွင့်ထားတယ်
ဆိုတာ ကျွန်ုပ်သိတယ်။ သင်တို့ဆီက ကျွန်ုပ်ကို ဘုရင့်နန်းတော်က
နှင်ထုတ်လိုက်ဖို့ ကြွေးကြော်တောင်းဆိုသံ ရောက်လာတဲ့အတွက်
စည်းစိမ်ရိပ်ငြိမ် ကြားထဲက ကျွန်ုပ်နိုးကြားလာရခြင်းဖြစ်တယ်။

ခေမကံရ။ ။ သမီးတော်။

အားလုံး။ ။ ဘုရင့်သမီးတော်။

မာလိနီ။ ။ ကျွန်ုပ်ကို ကျွန်ုပ်အိမ်က နှင်ထုတ်လိုက်ပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီကနေ့ ကျွန်ုပ်အိမ်ဟာ သင်တို့ရဲ့ အိမ်မှာပဲရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မှန်မှန်ပြောကြစမ်းပါ။ အမှန်တကယ်ပဲ ကျွန်ုပ်ကို သင်တို့ အလိုရှိကြသလား။ ကျွန်ုပ် လူသူနဲ့ကင်းကွာတဲ့ ဘုရင့်နန်းတော်ထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း နေတဲ့အခါမှာ သင်တို့အပြင်အပ လောကက ကျွန်ုပ်ကို အမှန်တကယ် ခေါ်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ ကျွန်ုပ်အိပ်မက် မက်တာမဟုတ်ပါဘူးနော်။

စာရဒတ္တ။ ။ မယ်တော် ကြွမြန်းတော်မူခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ မယ်တော်ရဲ့ နေရာကို ယူလှည့်ပါ။

မာလိနီ။ ။ အင်း ကျွန်ုပ်ရောက်လာပါပြီ။ သင်တို့အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာကို ပြောပြပါ။ ကျွန်ုပ်ဟာ ဘုရင့်နန်းတော်မှာ မွေးဖွားတဲ့ ဘုရင့်သမီးဖြစ်တယ်။ ပြတင်းတံခါးကို လှစ်ပြီး ဘယ်တုန်းကမှ အပြင်အပကို မကြည့်ခဲ့ဖူးဘူး။ အပြင်အပလောကဟာ ဘယ်လောက်ကြီးမားတယ်။ ဘယ်လောက်ပြန့်ကျယ်တယ်ဆိုတာ မသိခဲ့ရဘူး။ ဒီ အပြင်အပလောကဟာ ဒုက္ခနဲ့ အပြည့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ ကြားဘူးတယ်။ အဲဒီ ဒုက္ခကို ယခု ကျွန်ုပ်သင်တို့နဲ့ပေါင်းပြီး သိအောင်လုပ်ရမယ်။

ဒေဝဒတ္တ။ ။ မယ်တော်။ မယ်တော်ရဲ့ ချိုမြိန်တဲ့စကားကို ကြားရတဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မျက်လုံးတွေမှာ မျက်ရည်တွေ ဖြာဝေနေကြပါပြီ။

မာလိနီ ။ ကြည့်ပါ။ ပြာတဲ့ကောင်းကင်ပြင်မှာ မိုးတိမ်များ လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ။ သော်တာလမင်းက ဖြူဝင်းတောက်ပလာတယ်။ ကောင်းကင်ပြင်ဟာ ဘယ်လောက်ငြိမ်သက်အေးချမ်းနေသလဲ။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ကမ္ဘာလောကကို လရောင်နဲ့ ထွေးပြီး ပွေ့ပိုက်ထားသလိုပဲ။ မင်းလမ်းမဟာ အရိပ်ထိုးနေတဲ့ သစ်ပင်များကြားထဲက ကွေ့ကောက်သွားတယ်။ အိမ်များနဲ့ ဘုရားဝတ်ကျောင်းများလဲ ရှိနေကြတယ်။ ခပ်ဝေးဝေးမှာရှိတဲ့ မြစ်ကမ်းပါးကတော့ မှုန်တီမှုန်ဝါးပဲ မြင်ရတယ်။ အိပ်မက်မိုး၊ အိပ်မက်ထဲက မမျှော်လင့်ဘဲ ရွာချလိုက်တဲ့မိုးလို ကျွန်ုပ်ဟာ ဒီလူလောကထဲကို ရုတ်တရက်ကျရောက် လာရတယ်။

စာရဒတ္တ ။ မယ်တော်၊ မယ်တော်ဟာ ဒီကမ္ဘာလောကရဲ့ ဒေဝီဖြစ်ပါတယ်။

သောမာစာရ ။ မယ်တော်ကို နှစ်ဒဏ်ခတ်ဖို့ လှုံ့ဆော်ကြွေးကြော်တဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လျှာဟာ ဘာဖြစ်လို့ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲမသွားပါလိမ့်။

ဒေဝဒတ္တ ။ ကဲ လာကြ လာကြ။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မယ်တော်ကို ကောင်းချီးကြွေးကြော်ပြီး သူ့အိမ်ဂေဟာဖြစ်တဲ့ ဘုရင်နန်းတော်ကို လိုက်ပို့ကြစို့။

“ကမ္ဘာ့မိခင်ဖြစ်တဲ့ မယ်တော် အောင်ပါစေ”

[ခေမကံရနှင့် သုပိယမှတစ်ပါး အားလုံးသော ဗြာဟ္မဏတို့သည် ယင်းသို့အော်ဟစ်ပြီး မာလိနီကိုရံလျက်ထွက်သွားကြသည်။]

ခေမကံရ။ ။ တွေဝေမိန်းမောမနေနဲ့ သုပိယ၊ အိပ်ပုံစုံများနဲ့ လမ်းလျှောက်သွားတဲ့ လူလိုဘယ်ဆီကိုများ သွားဦးမလို့လဲ။

သုပိယ။ ။ ကျွန်ုပ်ကို လွှတ်ပါ။ ဆွဲမထားပါနဲ့။ သွားပါရစေ။

ခေမကံရ။ ။ သတိထားပါ သုပိယ။ မိတ်ဆွေလဲ တခြားသူကန်းတွေနဲ့အတူ မီးပုံထဲ ခုန်ဆင်းမလို့လား။

သုပိယ။ ။ မိတ်ဆွေ ခေမကံရ။ မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ နတ်ပြည် နတ်ရွာ မျှော်မှန်းချက်ဟာ အလကားပဲ။ မှောက်မှားတွေဝေခြင်းမျှသာ ဖြစ်တယ်။ ဒီနေ့အထိ သျှတ္တရ တရားကျမ်းဂန် ကန္တာရကြီးထဲမှာ အကျိုးထူး တစုံတရာမရှိဘဲ တဝဲလယ်လယ် ကျင်လည်နေရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်သျှတ္တရကျမ်းဂန်မှာမှ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ ရောင့်ရဲမှုကို မတွေ့ရဘူး။ ဒီကနေ့တော့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တရားဓမ္မကို ကျွန်ုပ်နှလုံးအနီးမှာပဲ တွေ့ရပြီ။ လူအများရဲ့ နတ်ဒေဝတာတို့၊ သျှတ္တရကျမ်းဂန်ထဲက နတ်ဒေဝတာတို့ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နတ်ဒေဝတာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပြဿနာများကို ဘယ်တော့မှ အဖြေမပေးကြဘူး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဝေဒနာကိုလဲ ဘယ်တော့မှ မဖြေဖျောက်ကြဘူး။ အခုနောက်ဆုံးကျတော့မှ ကျွန်ုပ်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နတ်ဒေဝတာကို ဒီလူ့လောကထဲမှာပဲ၊ ဒီလူတွေရဲ့ အိမ်ယာထဲမှာပဲ လာတွေ့တယ်။

ခေမကံရ။ ။ အမယ်လေး မိတ်ဆွေ၊ ကိုယ့်စိတ်နှလုံးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှည့်စားပြီး မောဟစက်ကွင်းမှာ မိနေတဲ့အခါဟာ အင်မတန်မှ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာကောင်းတဲ့အခါ ဖြစ်တယ်။ အဲ

ဒီလိုအခါမျိုးမှာ ကိုယ့်လိုအင်ဆန္ဒဟာ တရားကျမ်းစာ ဖြစ်တော့တာပဲ။ စိတ်ကူးယဉ်တာကလဲ တရားဓမ္မ ဖြစ်တော့တာပဲ။ သူ့အလှကျက် သရေနဲ့ ရေပြင်၊ မြေပြင်၊ ဝေဟင်တခွင်ကို ထွန်းပပေးတဲ့ ဒီလရောင် ရွန်းမြဲတဲ့ ညဟာ တကယ်ပဲ ထာဝစဉ် တည်တန့်သွားမှာတဲ့လား။ နက်ဖြန်နံနက် မိုးသောက်အလင်းရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတဲ့ လူစုလူဝေးဟာ သူတို့ရဲ့ ပိုက်ကွန်ပေါင်း အရာအထောင်နဲ့ ဘဝပင်လယ်မှာ ပစ်ကြတော့မယ်မဟုတ်လား။ ဒီ ကမ္ဘာလောက စစ်မြေပြင်မှာ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဆူပွက်ပြီး ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ စစ်ပွဲများဖြစ်ကြတော့မယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ အခါမှာ ဒီလရောင်ရွမ်းမြဲတဲ့ညဟာ အိပ်မက်ထဲကအရာလို ဦးနှောက်ထဲမှာ ဇေဇေဝါပဲ ဖြစ်နေတော့မှာ မဟုတ်လား။ မိတ်ဆွေရဲ့ နှလုံးကို ဝိုင်းရံထားတဲ့ မောဟဟာလဲ ဒီလရောင်ရွမ်းမြဲတဲ့ညလိုပဲ။ အဲဒါကို တရားဓမ္မလို့ ခေါ်သလား။ မျက်စိကိုဖွင့်ပြီး အရပ်လေးမျက်နှာကို ကြည့်ပါဦး။ ဘယ်လောက် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေကြသလဲ။ မိတ်ဆွေရဲ့ စိတ်ကူးယဉ် တရားဓမ္မဟာ ကမ္ဘာလောကရဲ့ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကို နှစ်သိမ့်ဖြေဖျောက်နိုင်ရဲ့လား။ အခုထက်ထိ ဒီမောဟထဲမှာ နစ်မြုပ်ပြီး ဒီ စိတ်ကူးယဉ် တရားဓမ္မထဲမှာ နစ်မွန်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေ့နေတုန်းပဲလား။

- သုဝိယ။ ။ ဟင့်အင်း ကျွန်ုပ်ဘာမှ မသိဘူး။
- ခေမကံရ။ ။ ဒါဖြင့် မျက်စိဖွင့်ပြီး ရှေ့ကို ကြည့်လိုက်ပါဦး။
- အိမ်ဟောင်း ဗိမာန်ဟောင်းများဟာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်

နေပါတယ်။ မိမိတို့ရဲ့ ပျက်စီးယိုယွင်းနေတဲ့ အသိုက်အအုံများကို
 ကြည့်ပြီး ပူဆွေးသောက ရောက်နေကြတဲ့ ငှက်များကိုပဲ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့
 ဘိုးဘေးဘီဘင်များရဲ့ ဝိညာဉ်များဟာ ရောက်လာတော့မဲ့ အခြေအနေကို
 ကြည့်ပြီး ရင်ဘတ်စည်တီး ဖြစ်နေကြတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ နစ်မြုပ်
 ပြီး တာဝန်ဝတ္တရားကို မေ့နေတုန်းဘဲလား မိတ်ဆွေ၊ ညကလဲမှောင်
 မိုက်နေပြီ၊ ရန်သူကလဲ တံခါးဝရောက်လာပြီ၊ မြို့သူမြို့သားတွေကလဲ
 စိတ်ချလက်ချ အိပ်မောကျနေကြတယ်။ အခုအချိန်အခါဟာ ပျက်စီး
 ကျဆုံးတော့မဲ့အခါ မဟုတ်လား။ သုပိယ ပြောပါဦး၊ ကျွန်ုပ်ကို
 တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ပြီး မောဟနောက် မိတ်ဆွေက ကောက်
 ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားတော့မှာလား။

သုပိယ။ ။ မသွားဘူး မိတ်ဆွေ၊ မသွားဘူး၊ ကျွန်ုပ်
 မိတ်ဆွေနဲ့ပဲ အတူနေမယ်။

ခေမကံရ။ ။ ကျွန်ုပ်ကတော့ တစ်ခြားကို သွားရလိမ့်မယ်။

သုပိယ။ ။ ဘယ်ကိုလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ။

ခေမကံရ။ ။ တစ်ပြေရပ်ခြားကို သွားရလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ မြှော်
 လင့်ချက်မှ မရှိတော့ပဲ။ အိမ်တွင်းမှာ လောင်မီးကျနေပြီ။ ကျွန်ုပ်
 တစ်ပြေရပ်ခြားက ဒီမီးကို ငြိမ်းသတ်ဘို့သွေး ယူလာရလိမ့်မယ်။ စစ်
 သည်တပ်သားကို ခေါ်ဆောင်လာရလိမ့်မယ်။

သုပိယ။ ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာလဲ စစ်သည်တပ်သား အသင့်ရှိ
 တယ်မဟုတ်လား။

ခေမကံရ။ ။ သူတို့ဆီက အကူအညီရဘို့တော့ မမြှော်လင့်

ပါနဲ့။ အလကားပဲ၊ သူတို့ဟာ ပိုးဖလံလို မီးထဲတိုးနေကြတယ်။ မိတ်ဆွေ မကြားဘူးလား။ သူတို့ဟာ အရူးတွေလို ညာသံပေးနေကြတယ်။ အရူးအမူးဖြစ်နေကြတဲ့ တစ်မြို့လုံးဟာ ဒီကနေ့ သူတို့ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ ဘာသာတရား မီးလောင်တိုက်ပေါ်မှာ ပွဲတော်ဆီမီးများကို ထွန်းညှိနေကြတယ်။

သုပီယ။ ။ တကယ်လို့ မိတ်ဆွေသွားမယ်ကြံရင် ကျွန်ုပ်လဲ မိတ်ဆွေနဲ့ တစ်ပါတည်းလိုက်ပါ့မယ်။

ခေမကံရ။ ။ မိတ်ဆွေလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ မိတ်ဆွေက ဒီမှာ သတိဝိရိယနဲ့နေပြီး ဒီကသတင်းကို ကျွန်ုပ်ဆီပို့ရလိမ့်မယ်၊ တံလျှပ်အသစ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်ကိုလဲ ပစ်မထားလိုက်ပါနဲ့။ တစ်ပြေရပ်ခြား ထွက်ခွာသွားရတဲ့ ဒီကမိတ်ဆွေကို ဘယ်တော့မှ မေ့မသွားပါနဲ့။

သုပီယ။ ။ တံလျှပ်က အသစ်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုက ကာလတောင်တာ ရှည်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား။ ငယ်စဉ် တောင်ကျေး အကလေးဘဝကတည်းက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခွဲကြဘူးလို့လား။ အခုအကြိမ်ဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ဘဲ မဟုတ်လား။

ခေမကံရ။ ။ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပါစေလို့လဲ ကျွန်ုပ်က ဆုတောင်းတယ်။ ကျွန်ုပ် တစ်ခုတော့ စိုးရိမ်မိတယ်။ အခုဟာ ခေတ်ဆိုး၊ အခါဆိုး ဖြစ်တယ်။ အခုလိုအခါမျိုးမှာ အင်မတန်မှ ခိုင်ခန့် မြဲမြံတဲ့ သွေးစည်းရင်းနှီးမှုတောင် အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ ညီအစ်ကိုချင်း သတ်ဖြတ်ပြီး၊ မိတ်ဆွေဟာလဲ ရန်သူဖြစ်သွား

တတ်တယ်။ ကဲ ဒီကနေ့ ကျွန်ုပ်အမိုက်မှောင်ထဲမှာပဲ ထွက်သွားပြီ၊
အမိုက်မှောင်ထဲမှာပဲ အိမ်တံခါးဝကို ပြန်လာခဲ့မယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေ
တစ်ယောက် အိမ်တံခါးဝမှာ မီးထွန်းစောင့်နေသလား၊ မနေဘူးလား
ဆိုတာ ကြည့်ရဦးမယ်။ အဲဒီလိုစောင့်နေလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီးတော့
ပဲ ကျွန်ုပ်ထွက်သွားတော့မယ်။

(တတိယရှုခင်း)

[နန်းတော်တွင်း၌။]

မိဖုရား။ ။ ဒီမှာလဲ မတွေ့ပါကလား၊ ချစ်သမီး မာလိနီ။
ဘဲနဲ့လုပ်ကြမတုံး။ အမယ်လေး ထိတ်လိုက်တာ၊ ညကလဲ အိပ်လို့
မရဘူး။ သူ့ကိုပဲ တကြော်ကြော် ခေါ်နေရတယ်။ မျက်စိအောက်က
ကွယ်ပျောက်သွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်၊ အပူမီး တောက်နေရတော့တာ
ပဲ။ ငါ့ချစ်သမီး ဘယ်သွားတယ်မသိဘူး၊ သွားပြီး ရှာရဦးမယ်။ ဘယ်
မှာများ ပုန်းနေတယ် မသိဘူး။

[မိဖုရားကြီး ထွက်သွားသည်။]

(သားတော်နှင့် အတူတကွ ဘုရင်မင်းကြီးဝင်လာသည်။)

ဘုရင်။ ။ သမီးတော်ကိုတော့ နှင်ဒဏ်ပေးရပုံပေါက်
နေပြီ။

သားတော်။ ။ တခြား ဘယ်နည်းလမ်းမှ ကြည့်လို့မမြင်တော့ဘူး။ မြန်မြန် နှင်ဒဏ်ပေးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ နို့မဟုတ်ရင် တိုင်းပြည် မှောက်လိမ့်မယ်။ ခမည်းတော်အရှင်မင်းကြီး၊ စစ်သည်တပ်သားများနဲ့ တကွ မြို့စောင့်များဟာ အားလုံးပဲ တော်လှန်ပုန်ကန်ကုန်ကြပြီ။ သားသမီးအပေါ် ချစ်တဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အသာစွန့်ပယ်ပြီးတော့ မင်းကျင့် မင်းဝတ္တရားကိုသာ လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါ ခမည်းတော် အရှင်မင်းကြီး၊ မာလိနီကို အဆော့ထုလျင်သာ နှင်ဒဏ်ပေးလိုက်ပါတော့။ ဘုရင်။ ။ ဖြေးဖြေးသားတော် ဖြေးဖြေး။ ခမည်းတော်သူ့ကို နှင်ဒဏ်ပေးပါ့မယ်။ ခမည်းတော်ကို စိတ်နှလုံး ပျောညွံတဲ့ဘုရင်၊ မင်းကျင့် မင်းဝတ္တရားကို မဆောင်ရွက်ရဲတဲ့ဘုရင်လို့များ အမှတ်မမှား လိုက်ပါနဲ့။ စိတ်သာချ သမီးတော်မြို့တော်က ထွက်ခွါသွားရစေမယ်။

[သားတော်ထွက်သွားသည်။]
 [မိဖုရားကြီး ပြန်ဝင်လာသည်။]

မိဖုရား။ ။ အရှင်မင်းကြီး အမှန်အတိုင်း ပြောပြစမ်းပါ။ သူ့ကို ဘယ်မှာ ဝှက်ထားသလဲဟင်၊ နှမတော်ကို ကျီစယ်ချင်လို့လား၊ သူ ဘယ်မှာလဲဟင်။

ဘုရင်။ ။ ဘယ်သူလဲ နှမတော်။
 မိဖုရား။ ။ သမီးတော် မာလိနီလေ။
 ဘုရင်။ ။ သူ ဘယ်မှာလဲ၊ သွားပြီလား၊ စံအိမ်တော်မှာ

မရှိတော့ဘူးလား။

မိဖုရား။ ။ မရှိတော့ဘူး။ စစ်သည်ဗိုလ်ပါနဲ့၊ မြို့တကာ၊ ရွာတကာ၊ အိမ်တကာလည်ပြီး ခပ်မြန်မြန် သူ့ကိုတွေ့အောင် ရှာပေးပါ မောင်တော်အရှင်မင်းကြီး၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေအားလုံး ပေါင်းပြီး သူ့ကို ခိုးယူသွားကြတယ်။ သူတို့ကို အကုန်နှင့်ထုတ်ပစ်ပါ။ မြို့တော်မှာ တစ်ယောက်မျှ မကျန်အောင် ရှင်းပစ်လိုက်ပါ။ ဒါမှ သူတို့ သမီးတော်ကို ပြန်ပို့မယ်။

ဘုရင်။ ။ ဒီ တိုင်းပြည်ကြီး ပျက်စီးသွားချင် သွားပေစေ၊ မလျှော့သောလုံ့လနဲ့ သမီးတော် မာလိနီကို ပြန်ရအောင် မောင်ကြီး ကြိုးစားမယ်ဆိုတာကို ပဋိညာဉ်ပြုပါတယ်။

[စစ်သည် တပ်သားများနှင့် တိုင်းသူပြည်သား ဗြာဟ္မဏများ သည် မီးရှူးတန်ဆောင်များကို ကိုင်ဆောင်လျက် မာလိနီကို ခေါ်ပြီး ဝင်လာကြသည်။]

မိဖုရား။ ။ (မာလိနီထံ ပြေးသွားလျက်) ဟဲ့ အမိကံမ၊ မယ်တော်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အသနား အညာတာ မရှိတဲ့၊ ဟဲ့ ကျောက်ရုပ်၊ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံဘဲ နေတဲ့ကြားထဲက ဘယ်ကိုများ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်သွားရတာလဲ။

ဗြာဟ္မဏအများ။ ။ သူ့ကို မဆူပါနဲ့၊ မိဖုရားကြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မယ်တော်က ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အိမ်ကို တစ်ခါတစ်ခေါက် ကြွရောက်ခြင်း မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကမ္ဘာလောကရဲ့ လူသားတစ်ဦး ဖြစ်လာပြီ။

မိဖုရား။ ။ ကောင်းပြီချစ်သမီး။ သမီးဟာ အခု အပြင်
လောကကို သွားဖို့မလိုတော့ဘူး။ အပြင်လောကကို ဒီကိုပဲခေါ်ခဲ့ပါ။
အမေနဲ့သမီးပေါင်းပြီး အပြင်လောကကြီးအတွက် ဆောင်ရွက်ကြမယ်။
ညဉ့်နက်သွားပြီ သမီး။ လာ မယ်တော့နားမှာ ထိုင်ပြီး ကိုယ့် ကိုယ်ကို
ငြိမ်သက်အေးချမ်းအောင် နေစမ်းပါ။

မာလိနီ။ ။ (မယ်တော်မိဖုရားကြီးကို ဖက်လျက်) မယ်
တော်၊ သမီးနွမ်းလျ မောပန်းနေပါတယ်။ သမီးတော်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး
ဟာလဲ တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်နေပါတယ်။ ဟို ငယ်ငယ်တုန်းကလို
သီချင်းဆိုပြီး သမီးကို အိပ်ပျော်အောင်သိပ်စမ်းပါ။ သမီးရဲ့ မျက်လုံး
တွေမှာ မျက်ရည်စို့နေပါတယ်။ နှလုံးအိမ်မှာလဲ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်း
လွှမ်းမိုး အုပ်စိုးနေပါတယ်။

(စတုတ္ထဂူခင်း)

[နန်းတော် ဥယျာဉ်တွင်း၌ မာလိနီနှင့် သုပိယ။]

မာလိနီ။ ။ ကျွန်ုပ်ဘယ်လိုလုပ် ပြောရမလဲ။ ဘယ်လို ငြင်း
ခုန်ရမယ်၊ ဆွေးနွေးရမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်မသိဘူး။ အသင်တို့ရဲ့ သျှတ္တရ
ကျမ်းဂန်တွေကိုလဲ ကျွန်ုပ်မဖတ်ရသေးဘူး။

သုပိယ။ ။ ကျွန်ုပ် သျှတ္တရကျမ်းနဲ့ပဲ အငြင်းအခုန်ပြုတော့
မယ်။ သင့် သမီးတော်နဲ့ အငြင်းအခုန် မပြုတော့ဘူး။ တစ်ခြားလူအ၊

ကမ္ဘာလောကရဲ့ လူသားတစ်ဦး ဖြစ်လာပြီ။

မိဖုရား။ ။ ကောင်းပြီချစ်သမီး။ သမီးဟာ အခု အပြင်
လောကကို သွားဖို့မလိုတော့ဘူး။ အပြင်လောကကို ဒီကိုပဲခေါ်ခဲ့ပါ။
အမေနဲ့သမီးပေါင်းပြီး အပြင်လောကကြီးအတွက် ဆောင်ရွက်ကြမယ်။
ညဉ့်နက်သွားပြီ သမီး။ လာ မယ်တော့နားမှာ ထိုင်ပြီး ကိုယ့် ကိုယ်ကို
ငြိမ်သက်အေးချမ်းအောင် နေစမ်းပါ။

မာလိနီ။ ။ (မယ်တော်မိဖုရားကြီးကို ဖက်လျက်) မယ်
တော်၊ သမီးနွမ်းလျ မောပန်းနေပါတယ်။ သမီးတော်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး
ဟာလဲ တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်နေပါတယ်။ ဟို ငယ်ငယ်တုန်းကလို
သီချင်းဆိုပြီး သမီးကို အိပ်ပျော်အောင်သိပ်စမ်းပါ။ သမီးရဲ့ မျက်လုံး
တွေမှာ မျက်ရည်စို့နေပါတယ်။ နှလုံးအိမ်မှာလဲ ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်း
လွှမ်းမိုး အုပ်စိုးနေပါတယ်။

(စတုတ္ထဂူခင်း)

[နန်းတော် ဥယျာဉ်တွင်း၌ မာလိနီနှင့် သုပိယ။]

မာလိနီ။ ။ ကျွန်ုပ်ဘယ်လိုလုပ် ပြောရမလဲ။ ဘယ်လို ငြင်း
ခုန်ရမယ်၊ ဆွေးနွေးရမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်မသိဘူး။ အသင်တို့ရဲ့ သျှတ္တရ
ကျမ်းဂန်တွေကိုလဲ ကျွန်ုပ်မဖတ်ရသေးဘူး။

သုပိယ။ ။ ကျွန်ုပ် သျှတ္တရကျမ်းနဲ့ပဲ အငြင်းအခုန်ပြုတော့
မယ်။ သင့် သမီးတော်နဲ့ အငြင်းအခုန် မပြုတော့ဘူး။ တစ်ခြားလူအ၊

လူဗာလတွေရဲ့အကြားမှာတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ ပညာရှိတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သင့်သမီးရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာတော့ ကလေးသူငယ်အတိုင်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ ဝါဒငြင်းခုန်တာတို့ ကျမ်းဂန်ပေစာတို့ကို စွန့်ပစ်လိုက်ပါပြီ။ သင့် သမီးတော်ရဲ့ နောက်ကိုပဲ မီးအိမ်နောက်လိုက်ပါ တဲ့ အရိပ်လို ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်နေတော့မယ်။

မာလိနီ။ ။ အို ဗြာဟ္မဏ။ သင် ကျွန်ုပ်ကို မေးခွန်းထုတ် တဲ့အခါ၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိများဟာ အားလုံးပျောက်ကွယ်သွား ကြတယ်။ သင့်ကို ဘယ်လိုပြန်ဖြေရမယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ ဘာမဆို တတ်သိနားလည်တဲ့ သင်လိုလူမျိုးကတောင်မှ ကျွန်ုပ်ဆီပြဿနာ များစွာနဲ့ ရောက်လာတာတွေ့ရတော့ ကျွန်ုပ်အတော့်ကို အံ့ဩနေမိ တယ်။

သုပိယ။ ။ သင်သမီးတော်ဆီကို ကျွန်ုပ်အသိဉာဏ် ဗဟု သုတအတွက် လာရောက်ခြင်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ် တတ်သိနားလည် ထားတဲ့ အသိပညာတွေအားလုံး မေ့ပျောက်သွားပါစေ။ လမ်းကြောင်း တွေတော့ အရာအထောင်မက များလှပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် အလင်းရောင် ဆိတ်သုဉ်းနေကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်သင် သမီးတော်ရဲ့ နှလုံး ထဲက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အလင်းရောင်ကို လိုချင်လို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ တယ်။

မာလိနီ။ ။ အို ဗြာဟ္မဏ။ သင်က တောင်းခံလေလေ၊ ကျွန်ုပ်ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆင်းရဲလေလေ အောက်မေ့ပါတယ်။ လျှပ်စီး ပျက်သလို ကောင်းကင်ဘုံက ကျွန်ုပ်ရဲ့ နှလုံးထဲ ကျရောက်လာတဲ့

ဟို အသံဟာ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ဟိုနေ့တုန်းကတော့ သင်ဘာ
 ဖြစ်လို့ မလာသလဲ။ ယုံမှား သံသယရှိလို့ ရှောင်ရှားပြီး နေခဲ့တယ်
 မဟုတ်လား။ အခု အပြင်အပလောကနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့တဲ့အခါကျတော့
 ကျွန်ုပ်တုန်လှုပ်မိတယ်။ ဘာလုပ်ရမယ်၊ ဘာပြောရမယ်ဆိုတာ မသိ
 တော့ဘူး။ ကျွန်ုပ်လမ်းပြလုပ်ရမယ့် လှေနာဝါရဲ့ ပဲ့ကို ဘယ်လိုကိုင်
 ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ်မသိတော့ဘူး။ ကျွန်ုပ်ကတစ်ကိုယ်တည်း။
 ကမ္ဘာလောက က အပြောကျယ်ကျယ်။ လမ်းပမ်းများကလည်း အရေ
 အတွက်များစွာ ကောက်ကွေ့ရှုပ်ထွေး နေကြတယ်။ ကောင်းကင်ပေါ်
 က ပေါ်လာတဲ့ အလင်းရောင်ကလဲ ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲ လင်းပြီး ချက်ခြင်း
 ချုပ်ငြိမ်းပျောက်ကွယ်သွားတယ်။ သင်ဟာ ဉာဏ်ပညာ ရှိသူဖြစ်တယ်။
 ကျွန်ုပ်ကို အကူအညီပေးပါလား။

သုပိယ။ ။ သင်သမီးတော်က ကျွန်ုပ်ကို အကူအညီ
 တောင်းမယ်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ကိုယ့်ကိုယ်ကို အင်မတန်ကံကောင်းတယ်
 လို့ ထင်မှတ်ရလိမ့်မယ်။

မာလိနီ။ ။ မကြာခဏဆိုသလို အားလျှော့ခြင်းဟာ ကျွန်ုပ်
 ရဲ့ ဘဝအလျဉ်အားလုံးကို တန့်အောင်လုပ်ထားတယ်။ မျက်ဝန်းကလဲ
 ဘယ်လိုဝေဒနာကြောင့် မသိ၊ အကြောင်းမဲ့မျက်ရည်တွေ စီးကျနေ
 တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ လူအရာအထောင်တွေရဲ့ ကြားထဲမှာပဲ မြင်
 နေမိတယ်။ အဲဒီလို မရေမရာဖြစ်နေတဲ့ အခါမျိုးမှာ သင် ကျွန်ုပ်ကို
 မိတ်ဆွေစစ်အနေနဲ့ အားတက်စရာ စကားကလေး တစ်ခွန်းတလေ
 ညွှန်ကြားပြောပြပါလား။

သုပိယ။ ။ ကျွန်ုပ် အဆင်သင့်ပါပဲသမီးတော်။ ကျွန်ုပ် ကိုယ့်နှလုံးကို ညစ်ကြေးကင်းစင်အောင်လုပ်ပြီး၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ငြိမ်းချမ်းအောင်လုပ်ပြီး၊ သင် သမီးတော်ရဲ့အကျိုးကို သည်ပိုးဆောင်ရွက်ပါတော့မယ်။

[တံခါးမှုး ဝင်လာသည်။]

တံခါးမှုး။ ။ သမီးတော်ကို ဖူးတွေ့ဖို့ ပြည်သူပြည်သားများ ရောက်လာကြပါတယ်။

မာလိနီ။ ။ ဒီနေ့ တွေ့လို့မဖြစ်ဘူး။ အားလုံးကို တောင်းပန်လိုက်ပါ။ ပင်ပမ်းနွမ်းလျနေတဲ့ စိတ်နှလုံးပြန်လန်းဆတ်လာဖို့၊ စိတ်ပြန်ကြည်လာဖို့ နားရဦးမယ်။ (တံခါးမှုးထွက်သွားသည်) အင်းပြီးတော့ သင့်မိတ်ဆွေ ခေမကံရ အကြောင်း ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြပါဦး။

သုပိယ။ ။ ခေမကံရဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့အစ်ကို ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဆရာဖြစ်တယ်။ ငယ်ရွယ်စဉ်ကစပြီး သူ့စိတ်ဟာ အင်မတန်မှ မြဲမြံခိုင်ခန့်တယ်။ တည်ကြည်တယ်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ ပဲ့ပြားပင်လို တစ်ချိန်လုံး ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်ုပ်ကို အခါခပ်သိမ်းပဲ မိတ်ဆွေရင်းလို သဘောထားတယ်။ အူလှိုက်သည်းလှိုက် ချစ်ခင်မြတ်နိုးတယ်။ သို့သော်လည်း ဘယ်လောက်တောင် ခိုင်ခန့်တဲ့ လှေ့နာဝါပဲဖြစ်ဖြစ် လှေ့ရဲ့ဝမ်းမှာ သေးငယ်တဲ့ အပေါက်ကလေး တစ်ပေါက်ရှိနေရင် အဲဒီလှေ့နာဝါဟာ နစ်မြုပ်ရမှာပဲ။ အင်း ကိုယ့်မိတ်ဆွေ အရင်းခေါက်ခေါက်ကို ကျွန်ုပ်နစ်မြုပ်

အောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်။ အဲဒါ သဘာဝရဲ့ တရားဥပဒေ ဖြစ်တယ်။
မာလိနီ ။ သင် သူ့ကို နစ်မြုပ်အောင် လုပ်လိုက်ပြီလား။
သုပိယ ။ ဟုတ်တယ် သမီးတော်။ ကျွန်ုပ်သူ့ကို နစ်
 မြုပ်အောင် လုပ်လိုက်ပြီ။ သင်သမီးတော်ရဲ့ မျက်နှာဝန်း အရှိန်အဝါ
 ကြောင့် သူပုန်သူကန်များ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ တိမ်းရှောင်ထွက်ပြေး
 သွားတဲ့အခါတုန်းက သင်သမီးတော်ရဲ့ သာယာအေးမြတဲ့အသံ အညှို့
 ခံရတဲ့အတွက် သူပုန်သူကန်များ သူတို့ရဲ့ ပါးပြင်းကိုချပြီး သမီးတော်
 ရဲ့ ခြေရင်းမှာလာပြီး ဝပ်စင်းကြတဲ့အခါတုန်းက လက်နက်မချ အညံ့
 မခံသူဟာ ခေမကံရ တစ်ဦးတည်းပဲရှိတယ်။ တစ်နေ့ကျတော့ သူက
 ကျွန်ုပ်ကို မိတ်ဆွေ၊ ကာသိတိုင်းပြည်က တရားသစ် အယူသစ်ကို
 အမြစ်ဖြုတ်ပစ်ဖို့အတွက် ကျုပ်တစ်ပြေရပ်ခြားကို စစ်သည်တပ်သား
 အကူအညီ သွားခေါ်ဦးမယ်လို့ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်ုပ်ဆီက
 ပြင်းထန်လှတဲ့ ကတိတစ်ခုကိုပဲ သူယူပြီးသွားတယ်။ အဲဒီနောက်
 ကျွန်ုပ် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ သမီးတော်သိရဲ့လား။ သမီးတော်ဟာ
 ကျွန်ုပ်ကို ဘဝသစ်ရောက်အောင် ပို့ခဲ့တယ်။ သတ္တဝါအားလုံးပေါ်မှာ
 မေတ္တာ ကရုဏာထားရမယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ အားလုံးသိကြတဲ့
 စကားဟောင်းတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့ကျတော့
 လောကမှာ အဲဒီစကားဟာ နှစ်ပေါင်းသိန်းသန်းကစပြီး လောက
 ပင်လယ်ရဲ့ ဟိုမှာဘက်ကမ်းမှာပဲ ရှိနေတယ်။ အဲဒီစကားကို ဟိုမှာ
 ဘက်ကမ်းကနေပြီး ရွှေလှေကိုစီးပြီးတော့ ဒီမှာဘက်ကမ်းမှာရှိတဲ့
 အိမ်တကာအထိ ဆောင်ကျဉ်းသယ်ယူလာသူကတော့ သမီးတော်ပဲ

ဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကို လွမ်းဆွတ်တသနေခဲ့ရပါ
 တယ်။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ ကျွန်ုပ်မရောက်နိုင်တဲ့ ဝေးလှတဲ့နေရာ
 ကို ရောက်နေပြီ။ စာများပါးမလား၊ သတင်းများ ကြားမလားလို့
 စောင့်မျှော်နေရတာလဲ အမောပဲ။ လှေသူကြီးဟာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ
 ထဲမှာ မုန်တိုင်းမိုးတိမ်များ ဘယ်နေရာမှာ မဲနေမလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ
 ညိုနေမလဲလို့ ကောင်းကင်တစ်ခွင်ကို အသည်းတထိတ်ထိတ်နဲ့ အကဲ
 ခတ် နေသလိုပဲ။ ကျွန်ုပ်လဲပဲ အရပ်ထက်ဝန်းကျင်ကို ဖြန့်ကြည့်နေ
 ရတယ်။ တစ်ပြေရပ်ခြားသားတွေဆီက သတင်းမေးမြန်း စုံစမ်းကြည့်
 နေရတယ်။ နောက်ဆုံး စာလွှာကလေးတစ်ခုအနေနဲ့ မုန်တိုင်းပေါက်
 လာတယ်။ စာထဲမှာ ရေးထားတယ်။ တရားဓမ္မအသစ်ကို ရေထဲမျှော
 ပစ်ပြီး နစ်မြုပ်နေတဲ့ မိဘဘိုးဘွားများရဲ့ တရားဓမ္မအဟောင်းကို
 ကမ်းပေါ်ပြန်ဆယ်တင်ဖို့ ရတနာဝတီမြို့က ဘုရင့်တပ်မတော်ကို ခေါ်
 လာတယ်။ ဘုရင့်သမီးတော်ကိုတော့ သေဒဏ်ပေးရမယ်တဲ့။ ကျွန်ုပ်
 မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ဘုရင်မင်းကြီးကို အဲဒီစာလွှာ တစ်ခါတည်းသွားပြ
 လိုက်တယ်။

မာလိနီ။ ။ သုပိယ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်အစိုးရိမ်ကြီး
 ရတာလဲ။ သူနဲ့ သူ့စစ်တပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်ုပ်ရဲ့အိမ်ကို ဝင်ခွင့်
 မပေးရတာလဲ။

[ဘုရင်မင်းကြီး ဝင်လာသည်။]

ဘုရင်။ ။ သုပိယ လာ လာပါဦး။ လည်ချင်းယှဉ်ဖက်
 ပါရစေ။ ကျွန်ုပ် သင့်ဆီက သတင်းရလို့ အချိန်မီသွားနိုင်ခဲ့တယ်။

အခု ခေမကံရကို သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းလာခဲ့ပြီ။ နည်းနည်းကလေး
လောက်သာ အချိန်နောက်ကျသွားရင် အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဘုရင့်နန်း
ပြာသာဒ်ပေါ် မိုးကြိုးကျဖို့ရှိတယ်။ နိုးချိန်ရယ်လို့ ရတော့မှာမဟုတ်
ဘူး။ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေစစ် ဖြစ်တယ်။ လာပါဦး။

သုပိယ။ ။ သည်းခံပါ အရှင်မင်းကြီး။

ဘုရင်။ ။ ဖက်လဲတကင်းပြုခြင်းကိုပဲ ဆုလာဘ်လို့ မထင်
လိုက်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေ။ ဘယ်စည်းစိမ်ဂုဏ်သိရ်မျိုးကို အလိုရှိသလဲ။
ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြပါ။

သုပိယ။ ။ ဘာမှ အလိုမရှိပါဘူး အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်
အိမ်တကာလည်ပြီး တောင်းခံလျှင် တစ်ဝမ်းတစ်ခါးဝဖို့တော့ ရနိုင်
ပါတယ်။

ဘုရင်။ ။ ပြောစမ်းပါ။ သင် တိုင်းပြည်တစ်ဝက်ကို အလို
ရှိသလား။

သုပိယ။ ။ နေပါစေ။ အလိုမရှိပါဘူး။

ဘုရင်။ ။ အော် သိပြီ၊ သိပြီ။ ဘယ်လဝန်းကို သင်လှမ်း
ယူချင်တယ်ဆိုတာ သိပါပြီ။ မိုက်လိုက်တဲ့ သူငယ်။ ဘယ်လိုမှ ဖြစ်
နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ရတဲ့အရာကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ တောင်းပြလိုက်
စမ်းပါ။ ဘာဖြစ်လို့ နှုတ်ပိတ်နေရတာလဲ။ ကျွန်ုပ်သမီးကို နှင်ဒဏ်
ပေးဖို့ သင်တို့ဝိုင်းပြီး တောင်းပန်ခဲ့တာကို သင်မှတ်မိသေးရဲ့လား။
ဒီနေ့တစ်ဖန်ပြန်ပြီး သမီးတော်ကို ဖခင်အိမ်က နှင်ထုတ်ပစ်ဖို့ တောင်း
ပန်ချင်သေးသလား။ (သမီးသို့) သမီးတော် နားထောင်စမ်း။ သမီးတော်

ရဲ့အသက်ကိုကယ်တာ ဟောဒီ သုပိယလေ။ သမီးတော် သိရဲ့လား။
အဲဒီကျေးဇူးကို သင် သမီးတော်ပြေလည်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ဆပ်
မလဲ။

သုပိယ။ ။ သည်းခံတော်မူပါ အရှင်မင်းကြီး။ နောက်ထပ်
အမိန့်မရှိပါနှင့်တော့။ (မာလိနီသို့) သမီးတော်ကို တစ်သက်ပတ်လုံး
ဦးတိုက်တဲ့အတွက် ကိုယ့်လိုအင်ဆန္ဒ အထွတ်အထိပ်ကို ရရှိတဲ့ ပူဇော်
ဦးခိုက်သူများ အများအပြားရှိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲ
က တစ်ဦးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရေတွက်လို့ရမယ်ဆိုလျှင်တော့ အင်မ
တန် ကံကောင်းသူ ဖြစ်မှာပဲ။ ဘုရင့်ဆီက ဆုလာဘ်။ ကျွန်ုပ် ဘာ
လုပ်မှာလဲ။ ကျွန်ုပ်ဟာ တစ်သက်လုံး ရင်းနှီးလာခဲ့တဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီး
မှုကို ရောင်းစားလိုက်တယ်။ ဒီနေ့ အဲဒီလိုရောင်းစားတဲ့အတွက် တန်ဖိုး
အနေနဲ့ရတဲ့ ပြည့်စုံအောင်မြင်မှုကို ဦးထိပ်ပေါ်တင်ပြီး ကိုယ့်အိမ် ပြန်ရ
မှာတဲ့လား။ ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း မိတ်ဆွေကို သစ္စာဖောက်ပြီးတော့
နတ်ပြည်ကို မရောက်လိုပါဘူး။ သမီးတော် သမီးတော်ဟာ ကုံလုံ
ကြွယ်ဝသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်းသူ ဖြစ်ပါတယ်။ သင် သမီးတော်
ဆီက ဒီကမ္ဘာလောကမှာရှိတဲ့ သတ္တဝါတိုင်းအတွက် သင်သမီးတော်
ထားရှိတဲ့ မေတ္တာ ကရုဏာထက်ပိုပြီး မြူမှုဲလေး တစ်မှုဲကိုမျှ ကျွန်ုပ်
မတောင်းခံရဲပါဘူး သမီးတော်။

မာလိနီ။ ။ ခမည်းတော်၊ အကျဉ်းသားအတွက် ဘယ်လို
စီရင်ချက် ချပါသလဲ။

ဘုရင်။ ။ ကြီးဒဏ်။

မာလိနီ။ ။ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ သမီးတော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ် ခမည်းတော်။

ဘုရင်။ ။ သူက သူပုန်မဟုတ်လား သမီးတော်၊ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လို့ ဖြစ်မလား။

သုပိယ။ ။ ဒီကမ္ဘာလောကမှာ ဘယ်သူဟာ ဘယ်သူ့ကို တရားစီရင်ချက် ချသလဲ။ သူ ဘာအလိုရှိလို့လဲ။ တိုင်းပြည်နိုင်ငံ ကိုလား အရှင်မင်းကြီး။ သူက အရှင်မင်းကြီးကို တရားဓမ္မရဲ့ သစ္စာ ဖောက်ရန်သူလို့ သဘောထားတယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်မင်းကြီးကို သူ့အင်အားစုနဲ့ တရားစီရင်ဖို့ လာခြင်းဖြစ်တယ်။ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ တိုင်းနိုင်ငံကို လုရအောင် လာတာမဟုတ်ဘူး။ အင်အားပိုပြီး ကြီးမား တဲ့သူက တရားသူကြီးဖြစ်သွားတယ်။ တကယ်လို့သူဟာ စောစော ကတည်းက အကျိုးအကြောင်းကို သိထားနှင့်လျှင်၊ အငိုက်အမိ မခံ ရလျှင်၊ သူကသာ တရားစီရင်သူဖြစ်ပြီး၊ သင်မင်းကြီးက တရားခံ ဖြစ်နေမှာ အမှန်ဖြစ်တယ်။

မာလိနီ။ ။ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ ခမည်းတော်။ အသက်ချမ်းသာ ပေးလိုက်ပါ။ ပြီးမှ ခမည်းတော်မင်းကြီးကို အသက် ဘေးက ကယ်ခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့ ကျေးဇူးကို ခမည်းတော်မင်းကြီး သဘောရှိတဲ့အတိုင်း ဆပ်တော်မူပါ။ သူကလဲ လေးလေးစားစားနဲ့ ခံယူပါလိမ့်မယ်။

ဘုရင်။ ။ ဘယ့်နဲ့လဲ သုပိယ၊ သင်ဘာပြောချင်သလဲ၊ မိတ်ဆွေကို မိတ်ဆွေ အလှူပေးရမလား။

သုပိယ။ ။ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ ကျေးဇူးကြွေးမြီကို ကျွန်ုပ် တစ်သက် မေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဘုရင်။ ။ သုပိယ။ သင် ကိုယ့်အဆွေခင်ပွန်းကို ကိုယ် ပြန်ရပါစေ့မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဆုလာဘ်ပေးတာလောက်နဲ့ ကျွန်ုပ် မတင်းတိမ် မရောင်ရဲနိုင်သေးဘူး။ နောက်ထပ်ပြီး ပေးရဦးမယ်။ ဒါပေမယ့် ဆုလာဘ်အနေနဲ့တင် မဟုတ်ဘူး။ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့နှလုံး ကို အနိုင်ယူခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ နှလုံးထဲက အမြတ်ဆုံး ရတနာကို သင်တောင်းယူပေတော့။ ပေးဖို့အသင့်ပဲ။ သုပိယ၊ ထလေ၊ ထ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နှလုံးနား လာကပ်စမ်းပါ။ ဝမ်းသာလွန်းမက ဝမ်းသာ လှတဲ့အတွက် နှလုံးနာသလိုလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ကဲ ကျွန်ုပ်ကို ခဏ ခွင့်ပြုပါဦးနော်။ ကျွန်ုပ်ရင်သွေးရဲ့ မျက်နှာသော်တာလဝန်းကို တစ် ကိုယ်တည်း ကြည့်ရှုပါရစေဦး (သုပိယထွက်သွားသည်။) ငါ့ဟာ ဒီကနေ့ ငါ့ရဲ့ရင်သွေးကို တစ်ဖန်ပြန်ပြီး တွေ့ရသလို အောက်မေ့နေ မိတယ်။ အချိန်ကာလများစွာ ကြာပြီးတဲ့နောက် ယနေ့သမီးရဲ့ နဖူး ပြင်ဟာ ရှက်သွေးကြောင့် နီမြန်းတယ်။ ပါးပြင်မှာ အရုဏ်ရောင်သန်း လာတာ တွေ့ရတဲ့အတွက် နေထွက်တော့မှာ မကြာတော့ဘူးလို့ မှတ် ရတယ်။ အရောင်အသွေးကို တွေ့ရတော့ ငါ့နှလုံးမှာ ပီတိသောမနဿ တွေ့ ပြည့်လျှမ်းသွားတယ်။ ငါ့သမီးဟာ ဒီကနေ့ ပွင့်လန်းလာပြီလို့ ထင်တယ်။

[တံခါးမှူး ဝင်လာသည်။]

တံခါးမှုး။ ။ အရှင်မင်းကြီး သက်တော်ရှည်ပါစေ။ တံခါးဝ
မှာ အကျဉ်းသား ခေမကံရ ရောက်နေပါပြီ။

ဘုရင်။ ။ ဒီကို ခေါ်လာခဲ့။

[လက်တွင် လက်ထိပ်နှင့် ခေမကံရဝင်လာသည်။]

မာလိနီ။ ။ ဒီကိုယ်ကာယအပေါ်မှာ သံလက်ထိပ်ကိုယ်
တိုင်ကတောင် ရှက်ရွံ့နေတယ်။ ခမည်းတော်၊ မြင့်မြတ်တဲ့သူကို ဇော်
ကားတာဟာ ကိုယ်တိုင်အစော်ကား ခံနေရသလိုပါပဲ။ ဒီ နတ်ဒေဝတာ
နဲ့တူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို တွေ့ရတဲ့အတွက် သမီးတော်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို ကုသိုလ်ကံထူးတဲ့ လူလိုပဲ အောက်မေ့တယ်။

ဘုရင်။ ။ (အကျဉ်းသားသို့) ဘယ်လို စီရင်ချက်ချမယ်
ဆိုတာ ကြားပြီးပြီလား။

ခေမကံရ။ ။ ကြီးဒဏ်။

ဘုရင်။ ။ တကယ်လို့ အပြစ်ကို ခွင့်လွှတ်ပြီး အသက်
ချမ်းသာပေးလျှင်။

ခေမကံရ။ ။ ကိုယ့်တာဝန်ကို ကိုယ်ပြန်ထမ်းရွက်ရလိမ့်
မယ်။ စလာခဲ့တဲ့လမ်းအတိုင်း တစ်ဖန်ပြန်လျှောက်ရလိမ့်မယ်။

ဘုရင်။ ။ သင်ဟာ ကိုယ့်အသက်ကို ငဲ့ကွက်တွယ်တာပုံ
မရဘူးထင်တယ်။ ကဲ ဒါဖြင့် သင်ဘာကို အလိုရှိသလဲ။ နောက်ဆုံး
အနေနဲ့ သင့်ကို အလိုရှိတာ တောင်းဆိုခွင့်ပေးလိုက်တယ်။

ခေမကံရ။ ။ တစ်ခြား ဘာမှအလိုမရှိဘူး။ မိတ်ဆွေ သုပိယ

ကိုပဲ ကျွန်ုပ် တွေ့ချင်တယ်။

ဘုရင်။ ။ (တံခါးဖွဲ့သို့) သုပိယကို သွားခေါ်လိုက်။

မာလိနီ။ ။ နှလုံးသွေးခုန်လိုက်တာ။ သမီးတော်ကို တုန်

လှုပ်စေတဲ့ ဘယ်လိုတန်ခိုး သတ္တိများ ဒီမျက်နှာမှာ ရှိနေတယ်မသိ

ဘူး။ ခမည်းတော်၊ သုပိယကို အခေါ် မခိုင်းပါနှင့်။

ဘုရင်။ ။ ဘယ့်နဲ့လဲ သမီးတော်၊ ဘာဖြစ်လို့အကြောင်း

မဲ့ ထိတ်ထိတ်ပြာပြာ ဖြစ်နေရသလဲ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး။

။ [သုပိယဝင်လာသည်။ လက်ကို ဆန့်တန်းပြီး

ခေမကံရအနီးသို့ လျှောက်သွားသည်။]

ခေမကံရ။ ။ နေဦး နေဦး၊ ပြောစရှိတာကို အရင်ပြောပါရ

စေ၊ နောက်မှ နှုတ်ဆက်တာတို့ ဘာတို့လုပ်ပါ။ လာပါဦး ဒီအနား

ကို၊ ကျွန်ုပ်စကားမတတ်ဘူးဆိုတာ မိတ်ဆွေအသိပဲ မဟုတ်လား၊

အချိန်လဲ သိပ်မရှိဘူး၊ ကျွန်ုပ်အတွက်တော့ စီရင်ချက် ချပြီးပြီ၊ မိတ်ဆွေ

အတွက် စီရင်ချက်ချဖို့ လိုသေးတယ်။ ပြောစမ်းပါမိတ်ဆွေ မိတ်ဆွေ

ဒီလို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်တာလဲ။

သုပိယ။ ။ မိတ်ဆွေ ခေမကံရ၊ မိတ်ဆွေ ကျွန်ုပ်ကို

သဘောပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အဆုံးရှုံး အနစ်နာ

ခံပြီးတော့၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တရားဓမ္မကို ကာကွယ်ရလိမ့်မယ်။

ခေမကံရ။ ။ သိပါတယ်၊ သိပါတယ်၊ မိတ်ဆွေရဲ့ တရား

ဓမ္မဆိုတာ ကျွန်ုပ်သိပါတယ်။ အဇ္ဈတ္တအလင်းရောင် ဝင်းလက်

တောက်ပနေတဲ့ မျက်နှာဝန်း အသံရေပဲ မဟုတ်လား၊ သင်ဟာ ကိုယ့် မိဘ ဘိုးဘွားရဲ့ တရားဓမ္မကို ဒီမျက်လုံးမီးလျှံထဲမှာ ယဇ်ပူဇော်ပစ် လိုက်တယ်။ အဲဒါ သင့်ရဲ့ တရားဓမ္မမဟုတ်လား။ သင်ဟာ သစ္စာ ဖောက်ခြင်းနဲ့ အုတ်မြစ်ချတဲ့ တရားဓမ္မအသစ်ကို တည်ဆောက်ခဲ့ တယ်။

သူပီယ။ ။ မိတ်ဆွေ သင်ပြောတာမှန်တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ တရားဓမ္မဟာ ကျွန်ုပ်ထံ ဒီမိန်းမသားအသွင်နဲ့ ရောက်လာခြင်းဖြစ် တယ်။ သင်တို့ရဲ့ သျှတ္တရကျမ်းဂန်တွေဟာ ကျွန်ုပ်အဖို့တော့ အ အ တွေ အဆွံ့တွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ တောက်ပနေတဲ့ သူ့မျက်လုံးရဲ့ အလင်း ရောင်နဲ့ ကမ္ဘာကျမ်းဂန်ထဲမှာ ရေးထားတာတွေကို ကျွန်ုပ် ဖတ်ရတယ်။ ဘယ်လိုရေးထားသလဲဆိုတော့ “ကရုဏာရှိတဲ့နေရာမှာ တရားဓမ္မ ဆိုတာရှိတယ်၊ မေတ္တာရှိတဲ့နေရာမှာ တရားဓမ္မဆိုတာ ရှိတယ်၊ လူသား စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့နေရာမှာ တရားဓမ္မဆိုတာ ရှိတယ်” တဲ့။ တရားဓမ္မဟာ မိခင်အနေနဲ့ ချစ်မေတ္တာကို ပေးတယ်၊ သားသမီးအနေနဲ့ ချစ်မေတ္တာ ကိုခံယူတယ်။ တရားဓမ္မဟာ အလှူရှင်အဖြစ်နဲ့ အလှူဒါနကို ပေးကမ်း တယ်။ အလှူခံအနေနဲ့ အလှူဒါနကို ခံယူတယ်။ တရားဓမ္မဟာ တပည့် အနေနဲ့ တုပ်ပျရိုကျိုးတယ်။ ဆရာအရှင်အနေနဲ့ ဆုမွန်ကို ပေးသနား တယ်။ အဲဒီတရားဓမ္မ အနှောင်အဖွဲ့ကို ကျွန်ုပ်နှစ်သက်တယ်။ ချစ်ကြည်မှု၊ ငြိမ်းချမ်းမှု အပြည့်ဖြစ်နေတဲ့ သူ့မျက်နှာဝန်းကို မြင်ရတဲ့ နေ့ကစပြီး အဲဒီတရားဓမ္မ ပေါ်လာတယ်။

ဓေမကံရ။ ။ ကျွန်ုပ်လဲ သူ့ကို မမြင်ရတာလိုက်လို့။ အဲဒီ

တုန်းက ကျွန်ုပ်လဲပဲ တခဏတော့ “ဘာသာတရားဆိုတာ အဆုံးမတော့ ယောက်ျားရဲ့စိတ်ကို ကောင်းကင်ဘုံ ခေါ်ဆောင်သွားဖို့ မိန်းမအသွင်နဲ့ ပေါ်လာတာပဲ” လို့ စိတ်ကူးပေါက်လိုက်သေးတယ်။ တစ်ခဏတော့ ထူးခြားတဲ့ တေးဂီတသံကြောင့် ကျွန်ုပ်လဲ စိတ်လှုပ်ရှားသွားတယ်။ ကျွန်ုပ်ဘဝရဲ့ ပျိုရွယ်တဲ့မျှော်မှန်းချက်များလဲ ကားကားစွင့်စွင့် ပွင့်ပွင့်သွားကြတယ်။ ဒါပေမယ့်ချက်ချင်း ကျွန်ုပ်အဲဒီမောဟပိုက်ကွန်ရွက်ကို ဖြတ်တောက်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ တစ်ပြေရပ်ခြားကိုစွန့်ပြီး ထွက်ခွာသွားတယ် မဟုတ်လား။ တစ်ပြေရပ်ခြားမှာ သူတစ်ပါး ဇော်ကားမော်ကား လုပ်တာကိုခံရတယ်။ တစ်သက်လုံး ခင်မင်ရင်းနှီးလာတဲ့ မိတ်ဆွေနဲ့ ခွဲခွာရတဲ့အတွက် ပူဆွေးရတယ်။ အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ သင်က ဒီမှာထိုင်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ ဘုရင့်ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဖိမ်နဲ့ထိုင်ပြီး ဘယ်လိုတရားဓမ္မမျိုးကို တီထွင်ဖန်တီးနေတာလဲ။

သုပိယ။ ။ မိတ်ဆွေ၊ ဒီကမ္ဘာလောကဟာ အပြောကျယ်လှတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလောက် ကျယ်ပြန့်တဲ့ ကမ္ဘာလောကမှာ ရှိတဲ့ လူဦးရေ အသင်ချေ အနန္တတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စိတ်ထားသဘောထား တူကြရဲ့လား။ ဘယ်သူမှာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်ဆိုတာ သင်အားလုံး သိရဲ့လား။ ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တာရာတွေ အသင်ချေ အနန္တရှိတယ်။ သူတို့ဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး တိုက်ကြ ခိုက်ကြသလား။ အဲဒီလိုပဲ ဒီမှာလဲပဲ ဘာသာတရားပေါင်း များစွာဟာ ကိုယ့် အရောင်အဝါနဲ့ကိုယ် တောက်ပကြပါစေ၊ ဘာ အကျိုးယုတ်

စရာရှိ သလဲ။

ခေမကံရ။ ။ စကားရှည်နေလို့ အပိုပဲ။ အချိန်လဲ မရှိတော့ဘူး။ အမှားနဲ့အမှန် ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး နေနိုင်လောက်အောင် ဒီကမ္ဘာလောကမှာ နေရာအလုံအလောက် မရှိဘူး။ လူတွေစားဖို့ စပါးပင်ပေါက်နေတဲ့နေရာမှာ သင်က ဆူးပင်ကိုထပ်ပြီး စိုက်ပျိုးမလို့လား။ တစ်ဦးကတော့ တရားဓမ္မကို ကာကွယ်တဲ့အတွက် ခွေးသေဝက်သေသေရမယ်။ နောက်တစ်ဦးကတော့ တရားဓမ္မကို သစ္စာဖောက်တဲ့အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာနဲ့ နေရမယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါလောက် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ အရာတစ်ခုကို ရင်ခွင်မှာ တင်ထားနိုင်လောက်အောင် ဒီကမ္ဘာမြေပြင်ဟာ မခိုင်ခန့်ဘူး။

သုပိယ။ ။ (မာလိနီဘက်သို့ လှည့်လျက်) သမီးတော်၊ သမီးတော်ပဲ အောင်ပွဲခံရပါပြီ။ သင် သမီးတော်ပဲ အနိုင်ရပါပြီ။ စော်ကားချက်ဟူမျှကို ရန်ပြုချက်ဟူသမျှကို ယနေ့ ကျွန်ုပ်သင် သမီးတော်အတွက် ခံယူပါတယ်။ မိတ်ဆွေ ခေမကံရ၊ မိတ်ဆွေဟာ မိမိယုံကြည်ချက်အတွက် မိမိအသက်ကို ပေးသူဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်အသက်ထက် ပိုပြီး ချစ်မြတ်နိုးမှု ရှိတာကတော့ မိတ်ဆွေ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ခေမကံရ။ ။ စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောနေစရာမလိုတော့ပါဘူး။ သစ္စာတရား မှန်သမျှဟာ မရဏမင်း၏ တရားရုံးမှာ အစမ်းသပ် ခံရပါလိမ့်မယ်မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကျောင်းသားဘဝကို မိတ်ဆွေပြန်လည် သတိရသေးတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်တို့ ညလုံး

ပေါက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အငြင်းအခန်ဖြစ်ကြတယ်။ နောက် ဆုံးပိတ် နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်တဲ့အခါကျတော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် မည်သူကမှန်သလဲဆိုတာ အဆုံးအဖြတ်ခံဖို့ ဆရာ့ဆီကို သွားကြတယ်။ အဲဒီ နံနက်မိုးသောက် အခုပျက်စီးသွားပါစေတော့။ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ယခု ဟိုအပြီးသတ် နယ်မြေဆီကိုသွားပြီး မရဏ မင်းရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ မိမိတို့၏ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ပြဿနာများနှင့် ရပ် ကြပါစို့။ အဲဒီနေရာမှာ အပြောင်းအလဲဖြစ်နေတဲ့ သံသယမြူမှုန် လာ လိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ ငမိုက်သားနှစ်ယောက်လဲ တစ်ယောက်နဲ့ တစ် ယောက်ကြည့်ပြီး ရယ်ကြရလိမ့်မယ်။ ချစ်မိတ်ဆွေ၊ အမတလို့ သင် လုံးလုံးထင်တဲ့ မရဏမင်းရှေ့မှောက် အရောက်လာခဲ့ပါလေ။

သုပိယ။ ။ မိတ်ဆွေ၊ မိတ်ဆွေဆန္ဒရှိတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရပါ စေမယ်။

စေမက်ရ။ ။ အဲဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်နှလုံးသားနား ကပ်လာပါ လား။ မိတ်ဆွေဟာ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းဆီကနေပြီး အဆုံး အပိုင်းအခြားမရှိတဲ့ ရပ်ဝေးမှာလှည့်လည် သွားလာနေခဲ့တယ်။ ချစ် မိတ်ဆွေ၊ ယခု ကျုပ်အနီးသို့ ထာဝစဉ်ကပ်လာပြီး မိတ်ဆွေကို ချစ်ခင် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆီက မရဏဆုလာဘ်ကို လက်ခံပါလား။

[သူ၏လက်ထိပ်နှင့် သုပိယအား ရိုက်ချလိုက်သည်။
 သုပိယ လဲကျသွားသည်။]

စေမက်ရ။ ။ (သုပိယ၏ အသက်ပျောက်သွားပြီဖြစ်သည့်

ကိုယ်ခန္ဓာကို ဖက်လျက်) ကဲ ယခုမိတ်ဆွေ၏ ပါးကွက်အာဏာသား
ကို ခေါ်ပါတော့လား။

ဘုရင်။ ။ (မတ်တပ်ထရပ်လျက်) ငါ့ဓား ဘယ်မှာလဲ။

မာလိနီ။ ။ ခေမကံရကို အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်ပါ
ခမည်းတော်။

[တရိုး၏ 'မာလိနီ' ပြဇာတ်။]